

၁၉၆၀

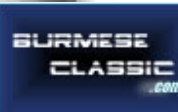
BURMESE
CLASSIC
.COM

လှိုင်းဝက်သံကဏ္ဍ

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်	-	၅၀၁၁၄၈၀၀၀
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်	-	၅၀၁၂၀၉၁၁၀၀
အဖုံးဒီဇိုင်း	-	ကိုဆန်း
ထုတ်ဝေသူ	-	ဒေါ်မိုးသီတာ (စိုးမိုးစာပေ) (မြ - ၀၃၈၅၁) အမှတ်(၁၃)၊ ၁၀၇-လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။
ပုံနှိပ်သူ	-	ဦးမြင့်သန်း (မြ - ၀၄၉၀၂) စံပယ်အောင်ဆက် ၁၃၊ ၁၀၇-လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။
အတွင်းဖလှယ်	-	ဦးထွန်းဆိုင်
စာအုပ်ချုပ်	-	ကိုသန်းဌေး
ပုံနှိပ်ခြင်း	-	၂၀၁၀ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ။ ပထမအကြိမ်။
အုပ်ရေ	-	၅၀၀
တန်ဖိုး	-	၂၀၀၀ ကျပ်

လူငယ်တစ်ဦး တက္ကသိုလ်ကျောင်းဝင်းဝတွင် ရပ်နေသည်။
ကျင်းဘောင်းဘီအပြာ၊ ရှပ်အကြိုအဖြူနှင့်မို့ ကြည့်ရတာသန့်
ပြန့်နေသည်။ သို့သော် ဆယ်တန်းကျောင်းသားများ လွယ်တတ်သော
လွယ်အိတ်ကလေး လွယ်ထားသည်မို့ ဆယ်တန်းအောင်ပြီး ပထမနှစ်
စတင်မည့် ကျောင်းသားတစ်ယောက်မှန်း သိသာ၏။ သူသည် တက္က
သိုလ်ကျောင်းဆိုင်းဘုတ်ကို တဝကြီးငေးနေ၏။

သူနား နောက်တစ်ယောက် ရောက်လာသည်။ နောက်
ရောက်လာသော လူငယ်ကလဲ သူနည်းတူ ကျောင်းဆိုင်းဘုတ်ကို
ငေးနေသည်။

စိုးမိုးစာပေ

၈၉၅ • ၈၃

အကြည်တော်

လျှို့ဝှက်သောကစားပွဲ/အကြည်တော် ။ - ရန်ကုန်

စိုးမိုးစာပေ၊ ၂၀၁၀

၁၄၀၊ စာ ၁ ၁၃၅ x ၂၀၅ စင်တီ။

(၁) လျှို့ဝှက်သောကစားပွဲ

ရှင်းဘောင်းဘီမတိုမရှည်နှင့် အကောင်းစားများဝတ်ဆင်ထားသည့်အတွက် လူကုံထံအသိုင်းအဝိုင်းကမှန်း သိသာလှ၏။ တိုင်ပင်မထားပါဘဲ ကျောင်းဆိုင်းဘုတ်ကိုသာ တဝကြီးကြည့်နေ၏။

သူတို့နှစ်ယောက်ဘေးသို့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရောက်လာသည်။ ခေတ်မီသော ခေတ်ဆန်သော အဝတ်အစားများနှင့်မို့ အတော်လှသည်ဟု ဆိုရပေမည်။ သူမသည်လဲ ဟိုနှစ်ယောက်နည်းတူ။

သူမနံဘေးသို့ နောက်ထပ် ကောင်မလေးနှစ်ယောက် ထပ်ရောက်လာသည်။

တစ်ယောက်က ရိုးရှင်းသောဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး ကျန်တစ်ယောက်က လွန်စွာအေးချမ်းသောဝတ်စုံကို ဆင်မြန်းထားသည်။

သူတို့ငါးယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် တိုင်ပင်ထားခြင်းမရှိဘဲ ရင်ဘောင်တန်း၍ ကျောင်းအဝင်ဝဆိုင်းဘုတ်ကြီးကို ကိုယ်စီငေးကြည့်နေကြသည်။

ကျန်သည့်ကျောင်းသားများ ဥဒဟိုလှုပ်ရှားနေကြသော်လည်း သူတို့ငါးဦးမှာ ငြိမ်သက်၍ ငေးနေကြသည်။

ထူးခြားသည်ကား သူတို့ငါးဦးထဲတွင် ကစားပွဲတစ်ခု၌ Killerဟုခေါ်သော လူသတ်သမားတစ်ဦးပါရှိနေခြင်းပင်။

× × ×

BURMESE
CLASSIC
.com

“ရူပဗေဒဆောင်ကို ဘယ်လိုသွားရမလဲ” မသိ”
အကောင်းစားများ ဝတ်ဆင်ထားသော ကောင်လေးတစ်ယောက်က ညည်းညူယောင်နှင့် ရေရွတ်သည်။

“ငါက အင်္ဂလိပ်စာဆောင်သွားရမှာ”

နောက်တစ်ယောက်က ထိုနည်းတူစွာ ရေရွတ်သည်။ အလှဆုံးကောင်မလေး သူမကဲ့သို့သွားပြီး..

“ငါလဲ အင်္ဂလိပ်စာပဲ”

အချင်းချင်းပြောနေတာလား ရေရွတ်နေတာလား မသိ”
တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်လဲ ကောင်းကောင်းမကြည့် သိပ္ပံလဲ

မပေါ်။

“ခက်တာပဲ ငါကမြန်မာစာဆောင်. . နင်ရောဘယ်သွားမှာလဲ”

ဘာမှထူးခြားမှုမရှိသော ကောင်မလေးက ဘေးနားက ကျန်သောတစ်ယောက်ကို ငဲ့ရင်းမေးသည်။ ဒါကို ထိုကောင်မလေးက. .

“ကျောင်းကို”

ဆိုကာ ခြေလှမ်းကို စသွားသည်။ ထိုတော့မှကျန်သူများလဲ

x x x

BURMESE
CLASSIC
.COM

“ရူပဗေဒသဘောတရားအရဆိုရင်တော့ သေးငယ်တဲ့ မော်လီကျူးတွေပေါင်းစုပြီး ကြီးမားတဲ့အစိုင်အခဲ ဖြစ်ပေါ်စေခဲ့တယ်။ မင်းတို့လဲ အလယ်တန်း၊ အထက်တန်းတွေမှာ သင်ခဲ့ပြီးဖြစ်ပါလိမ့်မယ် ဥပမာ အငွေ့၊ အငွေ့မှနေအမှုန်အဖွဲ၊ အမှုန်အဖွဲမှသည် အရည်၊ အဲဒီအရည်အများကြီး ပေါင်းစုမိတဲ့အခါ သမုဒ္ဒရာကြီးဖြစ်သည်အထိ ကြီးကျယ်စေခဲ့ပါတယ်”

“အဲဒီသဘောအတိုင်းပါပဲ. . တက္ကသိုလ်ပညာရေးဆိုတာ ကျောင်းတော်က သင်ပေးလိုက်တဲ့ စာပေတွေတင် တန်ဖိုးရှိတာ မဟုတ်ပါဘူး။ လူမှုရေးအရပါ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးအတွက် တန်ဖိုးရှိ

လှပါတယ်”

ကျောင်းသားများက ဆရာဦးအောင်လှ၏ စကားကို ဂရုတစိုက် နားထောင်နေကြသည်။ ဆရာဦးအောင်လှက စာသင်ကောင်းရုံမက အပြောလဲကောင်း၏။

“ဆိုကြပါစို့ အခုဆိုရင် အနယ်နယ်အရပ်ရပ်က ကျောင်းသားတွေဟာ ဒီကျောင်းတော်ကြီးမှာလာပြီး ဆုံစည်းမိကြပါပြီ။ ဒီကျောင်းတော်ကြီးမှာပဲ ဒီလူတွေဟာ အသိအကျွမ်းဖြစ်၊ မိတ်ဆွေဖွဲ့မိကြမှာပါ”

“တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဆိုတဲ့ အရွယ်ဟာ အရာရာကိုသိမြင်ပိုင်းခြားတဲ့အရွယ် ဖြစ်နေပါပြီ။ ဒါကြောင့် တက္ကသိုလ်မှာ သိကျွမ်းခင်မင်ရတဲ့ မိတ်ဆွေတွေဟာ ရာသက်ပန်မိတ်ဆွေတွေဖြစ်သွားနိုင်ပါတယ်။ အဲဒီအခါမှာ ကျောင်းသင်ခန်းစာတင်မကဘဲ သူ့ရဲ့အတွေးအမြင် ကိုယ့်ရဲ့ အတွေးအမြင်များကို ဖလှယ်ပြီး ရှေ့ဆက်ရမယ့် ကိုယ့်ဘဝခရီးအတွက် တန်ဖိုးရှိစွာ အသုံးပြုနိုင်မှာ ဖြစ်ပါတယ်”

“ဆရာဆိုလိုတာက တက္ကသိုလ်ဆိုတာ ပညာသင်ယူဖို့တင်မကဘဲ မိတ်ကောင်းဆွေကောင်းဖွဲ့ဖို့ပါ အင်မတန်ကောင်းတဲ့ အခွင့်အရေးကြီးတစ်ခု ဆိုတာပါပဲ။ မိတ်ကောင်းဆွေကောင်းသားရခဲ့ရင် မင်းတို့ရဲ့ ဘဝတိုးတက်ဖို့ဆိုတာ သိပ်မခက်ခဲလှပါဘူး။ အဲ ဆရာပြောတာ မိတ်ဆွေဖွဲ့ဖို့တင်ပြောတာနော်၊ အဆင့်ကျော်ပြီး ရည်းစားထားဖို့ မဟုတ်ဘူး”

ဆရာစကားကြောင့် ကျောင်းသားများ ဝါးခနဲပွဲကျသွား၏။

“တချို့ မိတ်ဆွေဖွဲ့ပါဆို ရည်းစားထားဖို့ချည်း ကြိုးစားနေကြတယ်၊ တက္ကသိုလ်ကကျောင်းပြီးလို့ ဘွဲ့လက်မှတ်နဲ့အတူ ရည်းစားလေးမှ လက်ဆုပ်လက်ကိုင်မပြုနိုင်ရင် ဂုဏ်ပဲငယ်သလိုလို၊ လူရာပဲမဝင်သလိုလို”

“အဲသည်လိုဆို ဆရာတို့ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ တက္ကသိုလ်ကကျောင်းပြီးလို့ ဒီမှာပဲ ဆရာပြန်လုပ်တယ်၊ ကဲ . . အခုချိန်ထိ မိန်းမမရသေးဘူး၊ ကဲ . . ဘာပြောမလဲ”

“မစွဲလို့ပါ”

ဘယ်ကထွက်လာမှန်းမသိသော အသံကြောင့် ကျောင်းသားများ ဝါးခနဲပွဲကျသွားပြန်သည်။

“ကဲ . . ကဲ . . ထားပါတော့၊ မစွဲတာဘဲ ကံကောင်းလှပါပြီ၊ အခုလဲ မင်းတို့ရဲ့ မိတ်ဆွေဖွဲ့ဖို့ အချိန်ရောက်နေပြီမို့ . . အားလုံး”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဆရာ”

ကျောင်းသားများထဲမှ လှိုက်လဲ့သော နှုတ်ဆက်သံ ပြိုင်တူထွက်ပေါ်လာသည်။ မှန်ပေသည်။ တက္ကသိုလ်ဆိုတာ ပျော်တတ်သော အရွယ်များဖြစ်၍ ပျော်စရာအကောင်းဆုံးအချိန်လဲ ဖြစ်ပေသည်။

x x x

“မိတ်ကောင်းဆိုတာ ဘာဘာညာညာ ပြောနေစရာမလို ပါဘူး သေချာတာက”

“တစ်ချိန်မှာ မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်း ဖြစ်ကြမယ့်သူတွေပါ ပဲ”

x x x

ကျောင်းကင်တင်း(န်)က လူစည်ကားနေသည်။ နေ့ခင်းပိုင်း အတန်းနားချိန်ဆုံ၍ နည်းပါးလှသော ကင်တင်း(န်)တွင် အလှအ ယက်ဖြစ်နေကြသည်။

စိန်ပန်းရိပ်၏ လွတ်နေသော စားပွဲတွင် ကောင်လေးတစ် ယောက် အပြေးဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ သိပ်မကြာခင် ကောင်မလေးသုံး ယောက် ပြိုင်တူနီးပါး ရောက်လာကြသည်။ နောက်ဆုံးလွတ်နေသော ခုံမှာမှ နောက်ထပ်ကောင်လေးတစ်ယောက် ထပ်ရောက်လာသည်။

ငါးဦးလုံး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဝေဝေဖြင့် ကြည့် ကြသည်။ အားလုံး တစ်နေရာရာတွင် မြင်ခဲ့ဖူးကြသလို၊

သို့သော် မိတ်ဆွေမဖွဲ့နိုင်သေး။ ဆာလောင်နေသော ဝမ်းဗိုက်ကို ပြုစုရပေးမည်။

“ချွတ်. . ချွတ်. . ကောင်လေး. . ဒီမှာမှာမလို့”

နောက်ဆုံးရောက်လာသော ကောင်လေးက စားပွဲထိုးကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“လာပြီဆရာ”

စားပွဲထိုးလေးက ပြေးလာသည်။

“ဘာစားမလဲ ဆရာ”

“ခေါက်ဆွဲကြော်တစ်ပွဲပေး. . မြန်မြန်လေး ပိုက်ဆာလှပြီ”

ကောင်လေးတွေမမှာခင် အလှဆုံးကောင်မလေးက ဦးအောင်မှာသည်။ နောက်တစ်ယောက်ကလဲ. .

“ငါ့ကိုက ဆီချက်”

ခပ်ဇာ် ကောင်မလေးကပါ. .

“ငါလဲချက်. . အဲ. . ထမင်းကြော်ပဲပေး”

“ဟုတ်ကဲ့အစ်မ. . အကြော်တွေက ခဏစောင့်ရမယ်. . အစ်ကိုလေးတို့ကရော”

ယောက်ျားလေးတွေက ရှင်းသည်။

“မြန်တာ ဘာရလဲ”

“စမူဆာ၊ အီကြာကွေး. . ပေါက်စီမြန်တယ် အစ်ကို”

“ငါ့ကို အီကြာကွေးပဲယူခဲ့. . မြန်မြန်ကွာ. . ကျဆိမ့်ပါဆွေခွဲ. .”

“ငါက ပေါက်စီ၊ ပူတာလေးပေးနော်. .”

“စိတ်ချအစ်ကို. . . ဟေ့. . ဒီမှာခေါက်ဝမ်းဆီဝမ်း. . မင်းဝမ်း မြန်ထားမယ်. . နောက်ပြီး ဝက်ပေါက်နှစ်ကောင် ဖမ်းပြီး ကွေးတစ်ချောင်းတင်မယ်”

ဆိုကာ ပြန်ပြေးသွားသည်။ နောက်. . သူ့အော်သလို မြန်မြန်ရသော ပေါက်စီနှင့်အီကြာကွေးပန်းကန်ကိုင်ပြီး ပြန်ပြေးလာသည်။ တစ်ဖက်ကလဲလက်ဖက်ရည်ခွက်နှင့်။

“အစ်မတို့ကြော်နေပြီ. . ရတော့မယ်”

ဘယ်သူမှမမေးဘဲ ဖြေကြားပြီး ပြန်ပြေးထွက်သွားသည်။

သူတို့ငါးယောက်ရှေ့မှာတော့ အီကြာကွေးပန်းကန်နှင့် ပေါက်စီပန်းကန် လက်ဖက်ရည်ခွက်က ကောင်လေးရှေ့မှာ။ ကောင်လေးတစ်ယောက်က သူ မှာထားသော အီကြာကွေးကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ အီကြာကွေးကိုမြင်တော့ မျက်နှာရှုံ့မဲ့သွားသည်။

“အပျော့ကြီး”

ဟုတ်ပါသည်။ ဘယ်ကတည်းက ကြော်ထားမှန်းမသိသော အီကြာကွေးက အပျော့ကြီး။

လက်နှင့်ဖျစ်ညှစ်ကြည့်သည်။ ဘိုးတော်ဘုရားလေးဖက်သွားစဉ်က စားချင်သည်ပူဆာ၍ ကြော်ထားသော အီကြာကွေးပင်ဖြစ်မည်။ ပျော့မဲပြီး တွဲပါတွဲကျနေသည်။ သူနည်းတူစွာ နောက်တစ်ယောက်ကလဲ. .

“တောက်. . ပေါက်စီကလဲကွာ. . ဇာဘော်လီနဲ့ ထုပ်ရမယ်ဆို ဆိုဒ်တောင်ရှိမှာ မဟုတ်ဘူး”

သူညည်းညူသံကြောင့် ကောင်မလေးတွေ မျက်နှာရှုံ့မဲ့ကုန်၏။ ဒါကို နောက်တစ်ယောက်က သံယောင်လိုက်၍၊

“အေးလေကွာ. . ကြည့်ပါဦး. . အီကြာကွေးကလဲ ဘုရားစူးအီကြာကွေး. . ပျော့ခွေနေလိုက်တာများ ပိုလီယိုရောဂါသည်ကို ကျနေတာ”

သူတို့ဘာသာသူတို့ ပြောနေသော်လည်း ကောင်မလေးသုံးယောက်ကတော့ မျက်နှာမကောင်း။

“မထူးပါဘူးလေ. . ရှိတာပဲစားရမှာပဲ”

ကောင်လေးက အကြာကွေးကိုယူပြီး ပြီခနဲနှစ်ခြမ်းခွဲလိုက်သည်။ အကြာကွေးက သူ့လက်ထဲ ခွေခွေကြီးပါလာ၏။

အကြာကွေးတစ်ခြမ်းကို ပြန်ချလိုက်သည်။ နောက်လက်ထဲကဟာကို ဆန့်လာလိုဆန့်လာငြား လက်နှင့်ဆွဲကြည့်သည်။ နဂိုပျော့ အကြာကွေးက သူ့လက်နှင့် ဆန့်တုန်းခဏသာ၊ နောက်သူဘာသာသူ ပြန်ပျော့ကျသွား၏။

“အင်. . အင်. . ပျော့ဦး. . ပျော့ဦး”

စိတ်တိုပြီး အကြာကွေးထိပ်ကို ပါးပိတ်ရိုက်နေသေး၏။ သူ့ခမျာလဲ အကြာကွေးပျော့လျှင် စားမဝင်သည့်ပုံ။ အကြာကွေးကိုညှစ်လိုက်၊ ဆွဲဆန့်လိုက် ပါးရိုက်လိုက်လုပ်နေ၏။ ပါးစပ်ဟ၍ထိုးထည့်ရန်ပြင်သည်။ သို့သော် မသတိဟန်နှင့် ပြန်ထုတ်ကာ လှုပ်ကြည့်သည်။

ကောင်မလေးများက သူ့ကိုပဲ ကြောင်ငေးကြည့်ရမလို၊ တစ်ဖက်လှည့်ရမလိုနှင့် မျက်နှာတွေပျက်နေ၏။ ပေါက်စီသမားကလဲ ပေါက်စီမစားဘဲ မချင့်မရဲနှင့် ကိုင်သာကိုင်ကြည့်နေသည်။

“တောက်. . ဟောဒီပေါက်စီထိပ်အသားမရှိမှန်း ငါသိတယ်”

ကိုင်ပြသည်။ နှစ်လုံးလုံး။ ကောင်မလေးများက မျက်နှာအပျက်ပျက်အယွင်းယွင်း။

“ခေါက်ဆွဲကြော်ရပြီ အစ်မလေး”

ခေါက်ဆွဲကြော်ပန်းကန်ကိုချတော့ ဝိုင်းကကြပ်သွားသည်။ ကောင်မလေးက ရပြီးသား သူ့ခေါက်ဆွဲကြော်ပန်းကန်ကို ဘယ်နားချရမှန်းမသိ။ ဒါကို ပေါက်စီမှာထားသော ကောင်လေးက နားလည်စွာဖြင့် အကြာကွေးသမားကို. . .

“ဒီမှာနေရာက ကြပ်နေတော့ ဒီကျန်တဲ့ အကြာကွေးတစ်

ချောင်းကို ကျွန်တော့်ပေါက်စီပန်းကန်ပေါ်တင်လိုက် အကြာကွေးပန်းကန် လွတ်သွားရင် ပေါက်စီပန်းကန်အောက်ထပ်လိုက်ရအောင် . . ဒါမှသူတို့ ပန်းကန်ချလို့ရမှာ”

ပေါက်စီကောင်လေး၏ စကားကို အကြာကွေးကောင်လေးကလဲ နားလည်စွာဖြင့်. . .

“အိုး. . ကောင်းတာပေါ့. . ဒါမှနေရာရမှာ. . ကဲ. . ကျွန်တော့်အကြာကွေးကို ခင်ဗျားပေါက်စီပေါ် ဒီလိုလေး တင်လိုက်ပြီဗျာ . . ဟော. . ပန်းကန်လွတ်နှစ်ချပ်ကို”

“ဒီမှာ”

ခပ်လှလှကောင်မလေးက ဒေါသတကြီး ထအော်သည်။

“ဗျာ”

“ခင်ဗျာ”

နှစ်ယောက်လုံးက ကြောင်တောင်တောင်နှင့် ပြန်ကြည့်ကြသည်။

“ဒါ. . ရှင်တို့ တမင်သက်သက်လုပ်နေတာ မဟုတ်လား”

“ဗျာ”

“ခင်ဗျာ”

ဟိုနှစ်ယောက် ကြောင်တက်တက်ဖြစ်နေသည်။ နောက်မှ အကြာကွေးလက်တစ်ဖက်နှင့် ဆုပ်ထားသော ကောင်လေးက၊

“ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ ဘာလုပ်လို့”

ကောင်မလေးက ထိုင်လျက်ပင် ခါးကိုထောက်ပြီး. . .

“ဪ. . ဘာမှမလုပ်ဘူး ဟုတ်လား. . မိန်းကလေးတွေရှေ့. . တစ်ယောက်က အကြာကွေး တစ်ယောက်ကပေါက်စီနဲ့ ဒါရှင်တို့တမင်သက်သက် ညစ်ပတ်တာ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟာ. . ကျွန်တော်တို့ မညစ်ပတ်ပါဘူး”

“မညစ်ပတ်ပါဘူးဆို စားစရာရှိစားပါလား. . ဘာလို့လိုက်
ညစ်ကြည့်၊ လိုက်ကိုင်ကြည့်လုပ်နေတာလဲ၊ ရှေ့မှာမိန်းကလေးတွေ
ရှိတာ ရှင်တို့မသိဘူးလား”

“ဟာ. . .”

“ဟင်”

ကောင်လေးနှစ်ယောက် နားမရှင်း။

“ဟိုလေ. . ကိုင်ကြည့်တော့ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အသည်းယားတယ်ရှင့်. . အသည်းယားတယ်. . တောက်”

“ဟာ”

“ဗျာ”

ထိုတော့မှ ကောင်လေးနှစ်ယောက် သဘောပေါက်သွားပြီး

“ဟာ. . အဲ. . အဲလို သဘောမျိုးမဟုတ်ပါဘူး. . ကျွန်တော့်

ဟာက ပျော့နေလို့. . အဲ. . အီကြာကွေးက ပျော့နေလို့. . အဲဒါ”

“ဟုတ်. . ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ. . ကျွန်တော့်ပေါက်စီကလဲ လူ
စဉ်မမီလို့. . ဘာသဘောရယ်မှ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ. . တကယ်ပါ”

သူတို့စကားကို ကောင်မလေးက ဒေါသမျက်နှာနှင့်. .

“ဘာသဘောမှ မဟုတ်ရင် ဒီအီကြာကွေးကို ဒီလိုဘေးချရင်
ရော မရဘူးလား”

ဆိုကာ ပေါက်စီနှစ်လုံး၏ အလယ်တည့်တည့်ချထားသော
အီကြာကွေးကို ဘေးသို့ ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီး ချပြလိုက်သည်။

“အဲ”

“ဟင်”

ကောင်လေးနှစ်ယောက်လုံး ခေါင်းကုတ်သွားသည်။

“ဟုတ်သား. . . အဲလေ. . ဟုတ်ဖူး”

“ဒီ. . ဒီလိုဖြစ်သွားတာလား”

နှစ်ယောက်လုံးက ဇဝေဇဝါ။ နောက်မှ ပေါက်စီကောင်လေး
က. .

“ဪ. . ဒီလိုပါ. . ကျွန်တော်က အစေ့နှစ်စေ့အလည်
အချောင်းတစ်ခု ချထားတော့ ကျွန်တော့်မျက်စိထဲ ရာခိုင်နှုန်း(%)
ပဲမြင်တာ။ အဲဒါ. . .”

“ဟုတ်ပါရဲ့. . ကျွန်တော်လဲ ချိန်ခွင်လျှာပဲထင်တာ. . ဟင်း
ဟင်း”

ကောင်မလေးများမှာ ပြောရအခက်. . ရယ်ရအခက်. .
ကောင်လေးများကလဲ မထင်မှတ်ဘဲ လုပ်မိနေတာကိုး။

“ဆီချက်နဲ့ထမင်းကြော်ရပါပြီ မမလေး”

နောက်ထပ်ကောင်မလေးနှစ်ယောက် မှာထားတာများပါ
ရောက်လာ၏။

စားကြတာ ဟန်ပင်မဆောင်နိုင်။ အစာအနည်းငယ်ဝင်
တော့မှ ကောင်မလေးများ ဒေါသအနည်းငယ်ပြေဟန် ရှိကြသည်။
မျက်နှာများက အနည်းငယ် ပြန်ကြည်လင်လာ၏။ အစားမြင်သည်
နှင့် ခုနက ပေါက်စီအလယ် စံပယ်နေသော အီကြာကွေးအပျော့ကြီး
ကို မေ့လျော့သွားပုံရသည်။

(မှတ်ချက်။ ။ မိန်းမများဗိုက်ဆာပါက ဒေါသထွက်တတ်ကြ၏)

အီကြာကွေးအေးအေးကြီးကို လွေးနေသော ကောင်လေးက
အခြေအနေကောင်းပြီဆိုတာ ရိပ်မိပြီး. . .

“အဲ. . ခုနကိစ္စက ဆောရီးပေါ့. . အခုဆက်ပြောမယ့်ကိစ္စ
မှားသွားရင်လဲ ဆောရီးပါ. . ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဆရာမိဘများက
တက္ကသိုလ် ရောက်လာရင် ပညာသင်တာအပြင် အသိမိတ်ဆွေ
ဖွဲ့ရမယ်လို့ ဆိုခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်အားလုံးကို အသိမိတ်ဆွေ ဖွဲ့ပါရ
စေ။ ကျွန်တော့်နာမည် ကျော်ဇင်ပါ။ အင်္ဂလိပ်စာ ပထမနှစ်ကျောင်း

သားပါ”

သူ့စကားကို ပေါက်စီးစားနေသော ကောင်မလေးကပါ။
“မှန်လိုက်လေ.. ကျွန်တော်တို့ဆရာကလဲ အဲလိုပဲပြော
လိုက်တာ.. ကျွန်တော်နာမည်က ဗညားပါ.. ကျွန်တော်က ရူပဗေဒ
ပထမနှစ်ပါ.. ကျောင်းသားအသစ်ပေါ့”

ကောင်မလေးများက သူတို့စကားကိုနားထောင်ရင်း မော့
ကြည့်ရုံသာကြည့်သည်။ ဒါကို အကြံကြွေးစားသော ကျော်ဇင်က
အလှဆုံးကောင်မလေးကိုကြည့်ရင်း..

“ဒီက ညီမလေးက”

ကောင်မလေး စားလက်စခေါက်ဆွဲ ရပ်သွား၏။ နောက်..
ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ခေါက်ဆွဲသာ ဆက်စားနေ၏။ ဒါကို ပေါက်စီး
သမားဗညားက..

“ညီမလေးတို့ အတူတူလာတာလား”

ကောင်မလေးသုံးယောက်တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်
ယောက် ကြည့်ကြသည်။ သူတို့သုံးယောက်လဲ သိပုံမပေါ်။ ဒါကိုအ
လှဆုံးကောင်မလေးက သူ့ဘေးနားကောင်မလေးကို လက်ကမ်းပေး
ရင်း..

“ဟိုင်း.. တို့နာမည်က ကညာတဲ့။ အင်္ဂလိပ်စာပထမနှစ်”

နောက်ကောင်မလေးက လက်ပြန်ကမ်းပေးရင်း..

“တို့နာမည်က မြင့်မြတ်မိုး.. မြတ်လိုပဲခေါ်ပေါ့.. မြန်မာ
စာ ပထမနှစ်..”

နှစ်ယောက်သား လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြသည်။ ဒါကို ကျန်နေ
သော ခပ်တုံးတုံးကောင်မလေးက..

“ငါလဲမိတ်ဆက်မယ်လေကွယ်”

သူ့ကိုကြည့်၍ အားလုံးပြုံးသွားသည်။ ကောင်မလေးကပုံ

စံပြင် လက်ကိုပိုက်ပြီး..

“အားလုံးကိုတွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ရှင့်၊ ကျွန်မနာမည်
ကတော့ မေပျိုပါရှင့်.. ကျွန်မကတော့ ဆိုက်ကိုပထမနှစ်တက်
နေတာပါရှင့်.. ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင့်”

မူလတန်းကျောင်းသူက ဆရာမကို နှုတ်ဆက်ဟန်မျိုးဖြစ်
နေ၍ အားလုံးရယ်မိသွားကြသည်။ စိတ်ထဲတွင်လဲ အတော်တုံးတဲ့
ကောင်မလေးဟု မှတ်ချက်ချမိကြသည်။

ဒါကို ဗညားက အခွင့်ကောင်းယူကာ..

“ကဲ.. ဒါဆိုလဲ တို့အားလုံး သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်သွားကြပြီ
ဆိုတော့ မိတ်ဆွေဖြစ်ခြင်း အသိအမှတ်ပြုတဲ့အနေနဲ့.. ဟောဒီအီ
ကြာကွေးဖိုး.. ဟုတ်ပါဘူး.. ဟောဒီစားထားသမျှကို ကျွန်တော်က
ပဲ ရှင်းပါရစေ”

ကောင်မလေးတွေ မျက်နှာလှည့်သွားသည်။ မခင်ချင်တဲ့
သဘော။

ဒါကို အရိပ်အခြည်သိသော ကျော်ဇင်က..

“ဒါနဲ့ကညာက အင်္ဂလိပ်စာဆို ကျွန်တော်လဲ အင်္ဂလိပ်စာ
ပဲ၊ အတန်းထဲမတွေ့မိတာလားလို့”

ကညာက ပြန်လှည့်လာသည်။

“ထိပ်ဆုံးခုံမှာလေ.. ကျော်ဇင်က”

“အဲ.. ကျွန်တော်က နောက်ဆုံး၊ အဲဒါကြောင့် မတွေ့ဖြစ်
တာဖြစ်မယ်”

လူငယ်တို့သဘာဝအတိုင်း အသိချက်ချင်းရင်းနှီးသွား၏။

“ကဲ.. အားလုံးလဲ ရင်းနှီးကြပြီဆိုတော့ မိတ်ဆွေဖြစ်ခြင်း
အထိမ်းအမှတ်နဲ့ ဒါတွေအားလုံးကို ကျွန်တော်ရှင်း”

“အို.. ဒီလောက်တော့ ကျွန်မတို့လဲ ရှင်းနိုင်ပါတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင့်. . အဲ. . ဟုတ်တယ်. . မေပျိုလဲရှင်းမယ်”

“အို. . ဒီလို ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ မြတ်ပဲရှင်းပါရစေ. . ”

အားလုံးက သူရှင်းမယ်. . ငါရှင်းမယ် ဖြစ်ကုန်၏။ ဒါကို ကျော်ဇင်က. .

“ဒါဖြင့် ဒီလိုလုပ်. . ဒီစားပွဲကို ဘယ်သူရှင်းသင့်တယ်ဆိုတာ ပဟေဠိဖွက်မယ်. . မဖြေနိုင်တဲ့သူရှင်း. . ကဲ. . ဘယ်လိုလဲ”

ဗညားက လက်မထောင်သည်။ ကောင်မလေးများ တွေသွားသည်။ နောက် သွက်သွက်လက်လက်ရဲရဲတင်းတင်းရှိသော ကညာက ပင်၊

“စိန်လိုက်လေ. . ဘယ်သူပိုစွမ်းလဲလို့”

ကျော်ဇင်က အားတက်ပြီး. . .

“ကဲ. . စမေးပြီ. . မိန်းကလေးတွေဆိုတော့ မိန်းကလေးအကြောင်းပဲမေးမယ်. . မိန်းမတွေရဲ့ အသားအရည် ဘယ်နေရာအဖြူဆုံးလဲ”

ဗညား မျက်နှာပျက်သွား၏။ ပြီးနောက် ကျော်ဇင်ကို လက်ကုတ်၍. .

“ဟေ့ကောင် မင်းဟာကြီးက ရိုင်းတာကြီးလား”

သူ့စကား မဆုံးလိုက်။ မြတ်က. .

“တရုတ်ပြည်မှာ. . ”

ကျော်ဇင် ရယ်ကျဲကျဲနှင့်. .

“မှန်ပါတယ်. . တရုတ်မတွေဟာ အဖြူဆုံးပါပဲ”

ဗညားကဝင်၍. . .

“ကဲ. . ဒါဆိုငါမေးမယ်၊ အစာရှာရင်း မျက်နှာချင်းဆိုင်ကလာတဲ့ ပုရွက်ဆိတ်နှစ်ကောင်ဟာ တစ်ကောင်နဲ့တစ်ကောင်ဆုံပြီး

ဘာပြောကြလဲ. . . ”

ကညာက ချက်ချင်းပင်. .

“သူငယ်ချင်း မင်းဆီက အချို့ရည်ပေး. . ငါ့ဆီက ရေပေးမယ်”

“မှန်ပါတယ်. . ပုရွက်ဆိတ်များဟာ တစ်ကောင်နဲ့တစ်ကောင်တွေ့ရင် အစာနဲ့ရေကို လဲတတ်ကြပါတယ်. . ကဲ. . ကညာအလှည့်. . . ”

ကညာက ခေတ္တစဉ်းစားရင်း. . .

“မေးခွန်းများ ခက်နေမလားလို့”

“ရပါတယ်. . မေးပါ. . မေးပါ”

“တို့ဖြေနိုင်ပါတယ်. . ဘယ်လောက်ခက်ခက်ပေါ့”

နှစ်ယောက်လုံးက တက်ကြွနေကြသည်။

“ကဲ. . မေးပြီ. . အပင်မရှိဘဲ သီးတဲ့အသီး”

နှစ်ယောက်လုံးတစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ပြန်ကြည့်သည်။ ကျော်ဇင်က. .

“အပင်မရှိတော့အဲဒီအသီးကစားလို့ရော ရမလား”

“မရဘူး”

ကညာ၏ အဖြေ။ ဒါကို ဗညားက ဘာကိုတွေ့မိသည်မသိ။

“စို့လို့ရောရလားဟင်”

“ပေါက်ကရ. . အဖြေကိုက ခွေးမဖမ်းပေးရမယ့်ပုံ”

အားလုံးပြုံးစိစိ။ နောက်မှ ကျော်ဇင်က. .

“ငါသိပြီ”

“ဘာလဲ”

“ဂေါက်သီး”

“မှန်တယ်”

“ကဲ. . ဒါဆို မြတ်အလှည့်”

မြတ်က ထိုင်ခုံပြင်လိုက်သည်။

“ငါကတော့ ဒါတွေသိပ်မကျွမ်းဘူးဟ. . မေးဆိုလို့သာ မေးရမှာ. . လွယ်နေမလားဘဲ. . အုတ်နံရံတစ်ခွက် အုတ်နံရံတစ်ခွက်ကို ဘာပြောသလဲ”

သူ့အမေးကို ဗညားက. .

“ဒါလေးများ လွယ်လွယ်လေး၊ မင်းနဲ့ငါ ဟိုးထောင့်မှာ ဆုံမယ်”

“မှန်တယ်”

မှန်ပေသည်။ အုတ်နံရံနှစ်ဖက်က ထောင့်တစ်ခုမှာဆုံကြပြီ။

“ကဲ. . မေပျိုအလှည့်”

“ဘာလဲဟင်. . အဲ. . ဘာမေးရမှာလဲ”

“မေးချင်ရာမေး”

“သိဘူး”

မေပျိုက အမြဲအူကြောင်ကြောင်။

“မသိရင် ဒီဝိုင်းနင်းရှင်းရမယ်”

“အဲ. . မေးမယ်. . မေးမယ်. . ဒီဝိုင်းတော့ မရှင်းနိုင်ဘူး။

လူတွေအမုန်းဆုံးငှက် ဘာငှက်လဲ”

အားလုံး မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

“လင်းတ”

ဗညားက ဖြေသည်။ မေပျိုခေါင်းခါပြီး. .

“မဟုတ်ဘူး. . အဲဒီထက် မုန်းသေးတယ်. . .”

ကျော်ဇင် ခေါင်းကုတ်သည်။

“လင်းတထက် မုန်းစရာကောင်းတာ ဘာရှိလဲ. . အဲ. .

ငှက်ဆိုး”

“မဟုတ်ဘူး”

မေပျို ခေါင်းခါပြန်သည်။

“စားလို့ရလား”

ကညာကပါ မေးသည်။

“ဟင့်အင်း. . ဒီလောက်မုန်းစရာကောင်းတာ ဘယ်သူစား

မလဲ”

အားလုံးတွေဝေကုန်၏။

“စားလို့လည်းမရ. . မုန်းစရာကောင်းတဲ့ငှက်. . ဘာငှက်ရှိပါလိမ့်. . .”

အတန်ကြာသည်အထိ အဖြေမရ၍ထင်သည်။ ကျော်ဇင်က လက်မြှောက်ပြီး. .

“အရှုံးပေးပါပြီ”

“အရှုံးပေးပြီဆို ဒါတွေနင်းရှင်းလိုက်”

ဆိုကာ ထသွား၏။ ကျန်သည့် မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ကပါ မေပျိုနောက်လိုက်သွားသည်။ ဒါကို ဗညားက. . .

“ဟဲ့ ဟဲ့. . အဖြေတော့ ပြောသွားဦးလေ. . အဖြေကဘာလဲ”

“ငှက်ဖျား”

“ဟမ်”

ဟိုနှစ်ယောက် တကယ်ငှက်ဖျားတက်၍ ကျန်ခဲ့သည်။ ဖြစ်တတ်ပါသည်။ ယောက်ျားသားများမှာ မိန်းကလေးလှလှများနှင့် ဆုံပါက ငှက်ဖျားတက်တတ်ပါသည်။

x x x

တခြားသူအကြောင်း အတင်းပြောခြင်းသည်
ခင်မင်မှုကို ပိုမိုခိုင်မြဲစေပါသည်။
ဒါမှ အတင်းပြောခံရသူထက် အတင်းပြောသူနှစ်ဦးမှာ ပိုမို
ခင်တတ်ကြသည်။ (မယုံလျှင် စမ်းကြည့်ပါ)

x x x

E = MC²

“ဒါဟာ အိုင်းစတိုင်းထုတ်သွားတဲ့ သီအိုရီပါပဲ. ဒီသီအိုရီအရ. . အနုမြူထုတ်လုပ်လို့ရပြီလို့ ဆိုပါတယ်”

မှန်ပါတယ်. . ရူပဗေဒအဆိုအရ ဒီ ‘**E=MC²**’ဖော်မြူလာကိုသိရင် အနုမြူထုတ်လုပ်ရပါပြီ။ ဆိုလိုတာက ဒီသီအိုရီကို လူတိုင်းသိပါတယ်. . ဒါပေမယ့် လူတိုင်းအနုမြူ မလုပ်တတ်ပါဘူး”

“ဆရာပြောချင်တာက သီအိုရီတစ်ခု ဘယ်လောက်ကောင်းကောင်း ဒီသီအိုရီကို ဘယ်လောက်ပဲ ကျေညက်နေပါစေ။ တကယ်လက်တွေ့ဘဝမှာတော့ ကွာဟမှုတွေ ရှိနေစမြဲပါ”

ဆရာဦးအောင်လှ၏ စကားများက စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကောင်း လှပါသည်။ ကျောင်းသားများ ငြိမ်ပြီးနားထောင်နေကြ သည်။ ဆရာဦးအောင်လှ၏ အတန်းမှာ ကျောင်းသားအငြိမ်ဆုံး အတန်းပင်။

“သီအိုရီဆိုတာ ပဟေဠိတစ်ခုပါပဲ၊ မှန်ကန်တဲ့ အဖြေရှိတာ မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ်က အဲဒီသီအိုရီကို မသိရင် တွက်ချက်ရ တာ ဝေးကွာလွန်းလှပါတယ်။ . ကိုယ့်ရဲ့တွေးခေါ်ပုံတွေက အပုံကြီး ဝေးကွာနေမှာ သေချာပါတယ်။ ဒါကြောင့် သီအိုရီတစ်ခုမှာ အဖြေ ကိုသိပြီး ဖြစ်စဉ်ကို ပြန်လည်တွက်ချက်ရတာ လွယ်ကူလွန်းလှပါ တယ်။ . အဖြေကို မသိဘဲ အစကနေတွက်ချက်ဖို့ဆိုတာ အင်မတန် မလွယ်ကူလှပါဘူး”

“ဆိုကြပါစို့ . . စုံထောက်ဆန်တဲ့ အတွေးအခေါ်မျိုးတွေ ကိန်းဂဏန်းတွေမှာ ရှိပါတယ် . . ဒါကြောင့်ကိန်းဂဏန်းများ အဖြေ ရှာဖို့အတွက် စုံထောက်ဆန်တဲ့ အတွေးမျိုးရှိနေဖို့လိုပါတယ် . . ဒါမှ သာ ကိန်းဂဏန်းရဲ့ ပဟေဠိကို တပည့်တို့ သိကြမှာပါ”

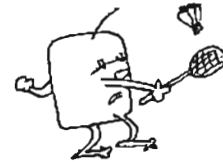
“ကဲ . . အတန်းချိန်လဲပြီးပြီမို့ ငါတပည့်စုံထောက်ကြီးများကို နှုတ်ဆက်ပါရစေ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဆရာ”

ဆရာကို နှုတ်ဆက်ပြီး ဆရာအခန်းထဲက ထွက်သည်နှင့် ကျောင်းသားများ ဥဒဟိုပြန့်ကျဲတုန်၏။

ဗညားကတော့ သူတို့ဆုံတွေ့နေကျ စိန်ပန်းရိပ်သို့။

x x x

စိန်ပန်းရိပ်တွင် ကျော်ဇင်၊ ကညာနှင့်မြတ်တို့ ရောက်နေ လေပြီ။ မေပျိုကိုတော့ မတွေ့။ ကိစ္စမရှိ။ ဤမျှလောက် ပုံတုံးသူတစ် ယောက်ကို သူမပြောနှင့် ဘယ်ယောက်ျားမှစိတ်ဝင်စားမည် မထင်။

“ဗညား . . တယ်နောက်ကျပါလား . . ”

ဗညားက လွတ်နေသောခုံ ဝင်ထိုင်ရင်း . .

“ဟုတ်တယ် . . ဆရာရဲ့လက်ချာမှာ မျောနေလို့၊ မင်းတို့ ရောက်နေတာ ကြာပြီလား”

“အင်း . . မြတ်ကအရင်ရောက်ပြီး နေရာဦးထားတာ . . ကျော်ဇင်နဲ့ကညာက ခုနကမှ”

“မေပျိုရော”

“ဟော. . ဟိုမှာလာပြီ”

တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူနှင့် မတူလောက်အောင် တုံးလွန်းသောဝတ်စုံနှင့် မေပျိုရောက်လာသည်။ မေပျိုက လွတ်နေသော ခုံတွင် ဝင်ထိုင်ရင်း. . .

“လူစုံနေပါလား”

“ဟုတ်တယ် လူတော့စုံပြီ. . မျောက်ပဲကျန်နေလို့ စောင့်နေတာ”

ဗညားက အရွန်းဖောက်လိုက်သည်။ ဒါကို မေပျိုက မျက်လုံးအဝိုင်းသားနှင့်. .

“ဘယ်မျောက်လဲ”

“မေပျိုဆိုတဲ့မျောက်”

“ဪ. . ဟယ်. . ပေါက်ကရ”

မေပျိုက ထိုတော့မှ သဘောပေါက်သည်။ မကြာပါ။ စားပွဲထိုးရောက်လာ၍ အသီးသီးမှာလိုက်ကြသည်။

ဗညားမှပင်စ၍. . .

“ကဲ. . ဒီနေ့လဲ ဘယ်သူရှင်းရမယ်ဆိုတာ စမ်းလိုက်ရအောင်”

“ဘာစမ်းမှာလဲ”

“ပဟေဠိလေ”

“စိန်လိုက်လေ”

အားလုံးတက်ကြွကုန်၏။ မေပျိုကသာ. .

“ဟင့်အင်း. . ငါမစမ်းချင်ဘူး”

“မစမ်းရင် ဒီဝိုင်းနင်ရှင်း”

“ရှင်းမယ်. . အဲ. . မရှင်းဘူး စမ်းပဲစမ်းတော့မယ်”

ဒီစီးစာပေ

အမြဲတမ်းဝေဝေဝါနှင့် မကင်းသူပင်။

“ကဲ. . ဘယ်သူစမ်းမလဲ”

အားလုံးငြိမ်ကုန်၏။

ဗညားကပင် ဦးဆောင်၍. .

“ကဲ. . . ငါပဲစမ်းမယ်. . နင်တို့က အခြေမှန်ကိုရွေးရမယ်”

ဟုဆိုကာ မေးခွန်းကို စံလိုက်သည်။

“ရှေးအခါက ထွက်ရပ်ပေါက်လမ်းစဉ်ကို လိုက်နေတဲ့ ပုဏ္ဏားတစ်ယောက်ဟာ တရားကျင့်ရာက အိမ်အပြန်မှာ လမ်းပျောက်သတဲ့။

ညကလဲ တအားနက်၊ မိုးတွေကလဲ တအားရွာတဲ့အခါ၊ အိမ်အပြန်လမ်းကိုတောင် မမြင်ရတော့ဘူး။ အဲဒီအခါမှာ သူဟာ တန်ခိုးရှင်တစ်ဦးကို တိုင်တည်ပါသတဲ့။

“အို. . တန်ခိုးရှင်. . ကျွန်ုပ်မှာ သူတော်စင်တစ်ပါး ဖြစ်အောင် ကျင့်ကြံနေသူပါ။ ယခုညကြီးမင်းကြီး မိုးသည်းထန်၍ ဌာနေပြန်ရန် လမ်းပျောက်နေပါသဖြင့် အရှင်၏စွမ်းအားနှင့် ကျွန်ုပ်အား လမ်းမြင်အောင် ကူညီပေးပါ”

“ဆိုပြီး ဆုတောင်းလိုက်တယ်။ ဒါကို တန်ခိုးရှင်က သိရှိပြီး ဒီသူတော်စင်ပုဏ္ဏား လမ်းမြင်စေရန်အတွက် မိုးနတ်မင်းကို ပြန်ပြီး အကူအညီတောင်းလိုက်တယ်”

“အို. . မိုးနတ်မင်း. . တောထဲ၌ သူတော်စင်တစ်ပါး လမ်းပျောက်နေပေသည်။ သူ၏ လမ်းဆုံးရောက်သည်အထိ သင်ကူညီပေးလိုက်ပါ”

ဒီအခါ မိုးနတ်မင်းက. .

“အမိန့်တော်အတိုင်းပါ တန်ခိုးရှင်”

“ဆိုကာ မိုးကြိုးလျှပ်စီးလက်နက်များနဲ့ သူတော်စင်တို့ လမ်း

စီးစာပေ

ပြပေးတယ်”

ဒီမှာ လျှပ်စီးအရောင်ကြောင့် သူတော်စင်ဟာ သူသွားရမယ့်လမ်းကို ကောင်းစွာမြင်ရပေမယ့် လျှပ်စီးနဲ့အတူ ပေါ်ထွက်လာတဲ့ မိုးချိန်းသံတိုင်းတိုင်းက သူ့နားမှာ ကြားနေရတဲ့အတွက် အဲဒီဒဏ်ကို မခံနိုင်ဘဲ နှလုံးကွဲကြွေ သေပွဲဝင်ခဲ့ရတယ်။

ဗညားက စကားစကို ဖြုတ်လိုက်သည်။ အားလုံးက သူ့စကားကို အာရုံစိုက်လို့။

“ကဲ.. ငါမေးချင်တာက ဒီသူတော်စင်သေဆုံးမှုမှာ ဘယ်သူက အဓိကအပြစ်အရှိဆုံးလဲ”

၁။ လမ်းမမြင် လမ်းပျောက်နေတဲ့ သူတော်စင်လား

၂။ သူတော်စင်ကို ကူညီခဲ့တဲ့ တန်ခိုးရှင်လား

၃။ တန်ခိုးရှင်အတွက် ကူညီခဲ့တဲ့ မိုးနတ်သားလား

“အဲဒါကို ဖြေပေးပါ”

သူပုံပြင်ကို အားလုံးစဉ်းစားသွားကြသည်။ အတန်ကြာမှ မြတ်က..

“ငါ့အထင်တော့ မိုးနတ်သားပဲ.. ဘယ်ဟာတွေ ဘာပဲဖြစ်ခဲ့ ဖြစ်ခဲ့ မိုးနတ်သားကြောင့် သူတော်စင်သေခဲ့တာပဲ။ မိုးနတ်သားဟာ အဓိကအပြစ်ရှိဆုံးပါပဲ”

ဗညား ခေါင်းညိတ်သည်။

“အဖြေကတော့ ကောင်းပါတယ်.. ကိုယ်ကစေတနာထား ပါလျက် တခြားသူအပေါ်မှာ အဖျက်ဖြစ်တတ်တဲ့ သဘောပါပဲ”

သူ့စကားကို ကျော်ငင်က..

“မဟုတ်သေးဘူးကွ.. ငါထင်တာတော့ ဘယ်သူမပြု မိမိမှုပဲ.. သူတော်စင်စခဲ့တဲ့ ဇာတ်လမ်းမို့ သူတော်စင်အပေါ်မှာပဲ အပြစ်ရှိလိမ့်မယ်။ သူကဘာလို့ တန်ခိုးရှင်ကို တောင့်တသလဲ။ တန်ခိုး

ရှင်က ဘာလို့မိုးနတ်သားကို တာဝန်ပေးလဲ။ သူတော်စင် တောင့်တလို့ မိုးနတ်သားဆီ ရောက်ခဲ့တာပဲ။ မိုးနတ်သားက စေတနာနဲ့ကူညီသော်လည်း စေတနာက ဝေဒနာဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ ဒါဟာလဲ တောင့်တတဲ့ သူတော်စင်ကြောင့်ပဲ။ ဒါကြောင့် သူတော်စင်မှာပဲ အပြစ်ရှိတယ်လို့ ထင်ပါတယ်”

ဗညားက အားရပါးရပြီး ခေါင်းညိတ်ပြန်သည်။

“ကောင်းပါတယ်.. အကြောင်းရှိလို့ အကျိုးဖြစ်လာတယ် ဆိုတဲ့သဘောပါပဲ.. ကဲ.. ဒီအဖြေကိုရော ဘယ်သူငြင်းဦးမလဲ”

ကညာက ခေါင်းခါပြီး..

“ငါတွေ့တာက တစ်မျိုး။ ဒီဇာတ်လမ်းမှာ လမ်းပျောက်သူက တန်ခိုးရှင်ကို အကူအညီတောင်းတယ်။ တန်ခိုးရှင်က မိုးနတ်သားကို တာဝန်ပြန်ပေးတာမှန်တယ်။ ဒါပေမယ့် ပြန်စဉ်းစားကြည့်ပါ။ သူတော်စင် အကူအညီတောင်းတာ မိုးနတ်သားမဟုတ်ဘူး။ တန်ခိုးရှင်ကို အကူအညီတောင်းတာ နောက်ပြီး အကူအညီတောင်းသူရဲ့ စကားထဲမှာ တန်ခိုးရှင်ရဲ့စွမ်းပကားနဲ့ ဆိုလား ဟုတ်လား.. အဲဒါပါတယ်.. ဒါကိုတောင် တန်ခိုးရှင်က တိုက်ရိုက်မကူညီခဲ့ဘူး။ မိုးနတ်သားကိုလွှဲခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် ဒီလိုဖြစ်လာတယ်။ ဒါကြောင့် အပြစ်ရှိသူဟာ တန်ခိုးရှင်ပဲ..”

“ဖြောင်း ဖြောင်း ဖြောင်း”

ဗညားက ကညာအဖြေကို အားရပါးရ လက်ခုပ်တီး၍ဂုဏ်ပြုသည်။ ကျန်သူများကပါ လက်ခုပ်လိုက်တီးသည်။ အားလုံးသုတိုဝိုင်းကို ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့် ဖြစ်ကုန်၏။

“တော်ပါပေတယ် ကညာ.. ဆုံးဖြတ်ချက်က မှန်ပါတယ်.. ကဲ.. မေပျိုရော ဘယ်လိုထင်လဲ”

“မသိဘူး.. အဲ.. ကညာ.. ကညာ..”

အားလုံး မေပျိုကို ဝိုင်းရယ်ကြပြန်သည်။ သူသိတာ ဘာမှရှိ ပုံမပေါ်။ လူကလဲ အဝတ်အစားလို တုံး၏။

“ကဲ... ဒါဖြင့် တစ်ယောက်က မေးခွန်းထုတ်ပါဦး”

ဗညားက ကမ်းလှမ်းသည်။ ဒါကိုကညာက..

“ကဲ... ဒါဖြင့် ကညာကပဲမေးမယ်”

ဟုဆိုကာ သူ့မေးခွန်းကို ဤသို့စတင်လိုက်သည်။

“အခုနက ဗညားရဲ့ပုံပြင်ကိုပဲ ပြန်ဆက်ကြပါစို့။”

“ခုနက သေလွန်ခဲ့သော သူတော်စင်ပုဏ္ဏားမှာ သားတစ် ယောက်ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ သူ့ရဲ့မိခင်ကလဲ လင်သားစိတ်နဲ့ပဲ ကလေး ငယ်လေး လသားအရွယ်မှာ သေဆုံးခဲ့လေတယ်”

အားလုံးဂရုတစိုက် နားထောင်ကြသည်။ ဘေးဝိုင်းမှလူများ ကပါ သူတို့စကားသံများကို စိတ်ဝင်တစား နားစွင့်လာကြ၏။

“အဲဒီကလေးငယ်ကလေးကို မိမရှိဘမရှိတဲ့အခါကျတော့ တန်ခိုးရှင်ကပဲ ပြန်လည်ပြုစုစောင့်ရှောက်ပြီး မိုးနတ်မင်းက အကာ အကွယ်ပေးသတဲ့။ သူတို့နှစ်ဦးက ကလေးရဲ့ဖခင် သူတော်စင်အ ပေါ်မှာ တာဝန်မကျေခဲ့မှုကိုပြန်ပြီး အကြွေးဆပ်တဲ့သဘောပါပဲ”

“ကလေးငယ်ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ပေါ် မြူတစ်မှုန်မှ မကျရလေ အောင် မိုးနတ်သားက သူ့အရိပ်အာဝါသနဲ့ ကာကွယ်ပေးသလို လော ကီရဲ့တတ်အပ်တဲ့ ပညာရပ်မှန်သမျှ တန်ခိုးရှင်က သင်ပြလမ်းညွှန် ပေးတယ်”

ဒီလိုနဲ့ အဲဒီကလေးငယ်ဟာ အရွယ်ရောက်လာတဲ့အခါမှာ စကြိုဝဠာတစ်ခုလုံး အပိုင်စားရတဲ့ စကြိုဝတေးမင်း ဖြစ်လာခဲ့တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ သူ့ကို ပြုစုခဲ့တဲ့ မိုးနတ်သားရော တန်ခိုးရှင်ပါ မရှိကြ တော့ဘူး”

“ဒါပေမယ့် စကြိုဝတေးမင်းဟာ သတိရခြင်းများစွာနဲ့ သူ့

ကိုပြုစုခဲ့သူ နှစ်ဦးနဲ့ သူ့ဖခင်ကို ဂုဏ်နန်းတစ်ဆူလုပ်ပြီး ပူဇော်ပါသတဲ့”

တစ်နေ့ကျတော့ အဲဒီဂူထဲက လက်သုံးဖက်ထွက်လာခဲ့တယ်။ မင်းကြီးဟာ အံ့အားသင့်စွာနဲ့ မေးကြည့်တဲ့အခါ သေလွန်ခဲ့ပြီဖြစ် သော သူ့ကိုပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့သူ နှစ်ဦးဖြစ်တဲ့ မိုးနတ်မင်း၊ တန် ခိုးရှင်နဲ့ နောက်တစ်ခုက သူ့ဖခင်လက်ဖြစ်နေပါသတဲ့”

ကညာက စကားစဖြတ်လိုက်သည်။

“ပုံပြင်လေးကတော့ ဒါပါပဲ.. အဲဒီပုံပြင်မှာမှ သိချင်တာက မင်းကြီးဟာ ဘယ်သူလက်ကိုဆွဲပြီး ဂုဏ်ပြုသင့်သလဲ”

၁။ သူ၏ဖခင်ရင်း သူတော်စင်

၂။ သူ့ကို ပညာသင်ပေးသော တန်ခိုးရှင်

၃။ သူ့ကိုစောင့်ရှောက်သော မိုးနတ်သား

“ကဲ... အဲဒါကို ဖြေပေးပါ”

အားလုံးအကြပ်ရိုက်ကုန်၏။ အတန်ကြာမှ ကျော်ဇင်က၊

“ဒီပုံပြင်အရဆိုရင် မိုးနတ်သားနဲ့တန်ခိုးရှင်ဆိုတာ မင်း ကြီးရဲ့ဖခင်သူတော်စင်ကို အကြွေးဆပ်တဲ့အနေနဲ့ သူ့ရဲ့သားတော်ကို ပြန်ပြီး ပြုစုပေးထားတာပဲ။ နောက်ပြီး မင်းကြီးအနေနဲ့ တွေးသင့် တာက ဘယ်အချိန်မှာပဲ သေလွန်ခဲ့ပါစေ။ ဖခင်ကတော့ ဖခင်ပါပဲ။ ဒါကြောင့် ဒီပုံပြင်ရဲ့ အဖြေကိုသုံးသပ်ရမယ်ဆိုရင် သူ့ဖခင်ရဲ့လက် ကိုပဲ ဆွဲပြီး ဂုဏ်ပြုသင့်ပါတယ်”

ကညာက ခေါင်းညိတ်သည်။

“အဖြေကတော့ သင့်တော်ပါတယ်။ မိဘဆိုတာ ဘာပဲဖြစ် ဖြစ် မိဘပါပဲလို့ ဆိုလိုက်တာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ဒီထက်ပိုကောင်းတဲ့အ ဖြေ ဘာဖြစ်မလဲ.. မေပျို.. ပြောပါဦး”

“သိဘူး”

မေပျိုရဲ့စကားကြောင့် ဝိုင်းရယ်ကြသည်။ နောက်.. မေပျို

မှပင်

“အဲ. . ပြောမယ်. . ပြောမယ်. . တန်ခိုးရှင်ရဲ့လက်ကိုပဲ ဆွဲသင့်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့”

အားလုံး မျက်လုံးပြူးသွားကြ၏။ မေပျိုက အူကြောင်ကြောင်နှင့် ခေါင်းကုတ်ရင်း. . .

“ဒီလိုထင်တာပဲလေ. . တန်ခိုးရှင်ကြောင့် သူ့ရဲ့ဖခင်သူတော်စင် သေခဲ့ရတာမှန်ပေမယ့် တန်ခိုးရှင်က ကြံစည်ပြီး လုပ်ကြံခဲ့တာမျိုး မရှိဘူး။ မတော်တဆဖြစ်ခဲ့တာ နောက်ပြီး သူတော်စင်ကလည်း ဖခင်အရင်းမှန်သော်ငြား သားကိုပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့တာမျိုး မရှိခဲ့ဘူး။ မိုးနတ်သားကလဲ စောင့်ရှောက်ခဲ့သည်မှန်သော်ငြား ပြုစုပျိုးထောင်ပေးခဲ့ခြင်း မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် ဘယ်လိုပဲဖြစ်ခဲ့ဖြစ်ခဲ့ အတိတ်က ဘာပဲဖြစ်နေနေ ရင်နှစ်သည်းချာသဖွယ်ပြုစုခဲ့တဲ့ တန်ခိုးရှင်ရဲ့လက်ကိုပဲ မင်းကြီးဆွဲသင့်ပါတယ်”

“ဖြောင်း. . ဖြောင်း. . ဖြောင်း”

မေပျိုရဲ့ အဖြေကိုအားလုံးနှစ်ထောင်းအားရ လက်ခုတ်တီးကြပြန်သည်။ သူတို့စကားဝိုင်းလေးက ပို၍စည်ကားလာသည်။

“မှန်ပါတယ် မေပျိုရဲ့အဖြေက အသင့်တော်ဆုံးပဲ”

ကညာ၏စကား။ ထိုတော့မှ မေပျိုက. .

“မှန်တယ်. . ငါမှန်သွားတယ်. . ငါဖြေတာ မှန်သွားတာပေါ့လေ. . အေး. . ပျော်စရာကြီး. . ဟီဟီ. . ပျော်စရာကြီး”

သူဘာသာသူပင် မှန်လို့မှန်မှန်းမသိ။

“အဖြေကတော့ အတိတ်မှာ ဘာပဲဖြစ်ခဲ့ဖြစ်ခဲ့ ကျေးဇူးအရှိဆုံးသူသာ ကျေးဇူးပြုသင့်ပါတယ်။ အဲ. . အတန်းချိန်လဲနီးပြီမို့ နောက်ဆုံးပုံပြင် ဘယ်သူပြောမလဲ”

ကညာမေးသည်။ မြတ်က

“မြတ်မေးမယ်”

ဆိုကာ သူ့ပုံပြင်ကို စလိုက်သည်။

“ခုနက နင်တို့ပြောတဲ့မင်းကြီးပါပဲ. . သူဟာ တစ်နေ့တော့တောကစားထွက်ခဲ့ပါတယ်။ တောကြီးမျက်မည်းမှာ တစ်ယောက်တည်း လမ်းပျောက်ပြီး ရေတံခွန်ကြီးနား ရောက်ခဲ့ပါသတဲ့”

“အဲဒီမှာ ရေတံခွန်မှာရေချိုးနေတဲ့ မိန်းမပျိုတစ်ဦးကို တွေ့ပါတယ်။ မင်းကြီးဟာ မိန်းမပျိုကိုတွေ့တာနဲ့ ချစ်ကြိုက်သွားပါသတဲ့။ မိန်းမပျိုကလဲ သူတစ်ခါမှမမြင်ဖူးတဲ့ ယောက်ျားကို မြင်မြင်ချင်း ပြန်လည်ချစ်မိပါသတဲ့”

“ဒါပေမယ့် ခက်တာက မိန်းမပျိုလေးဟာ ဘယ်သူ့ကိုမှ ချစ်ကြိုက်လို့မရအောင် စုန်းမကြီးက ကျိန်စာတိုက်ထားပါသတဲ့။ အကယ်၍ ချစ်ကြိုက်မိရင် သူရော သူ့ချစ်ကြိုက်သူရောကိုပါ ခေါင်းဖြတ်သတ်လိမ့်မယ်လို့ ဆိုထားသတဲ့”

“အင်အားပိုကြီးမားတဲ့ အချစ်က သေဆုံးခြင်းကို လွန်မြောက်သွားပါသတဲ့။ နှစ်ဦးသား နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်မိတဲ့အခါ ခေါင်းဖြတ်ခံရမှလဲ မမူတော့ဘူးပေါ့”

“စုန်းမကြီးကလဲ သူတို့ရဲ့ခေါင်းကို တကယ်ပဲဖြတ်ပစ်ခဲ့တယ်။ နောက်တော့မှ စုန်းမကြီးဟာ ချစ်ခြင်းမေတ္တာရဲ့ အတိမ်အနက်ကို နားလည်ပြီး သူတို့နှစ်ဦးရဲ့ယောက်ျားရဲ့ခေါင်းနေရာမှာ လူမိန်းမရဲ့ခေါင်းကိုတပ်မိပြီး လူမိန်းမရဲ့ ခေါင်းနေရာမှာ လူယောက်ျားရဲ့ခေါင်းကို မှားတပ်မိခဲ့တယ်”

မြတ်က စကားစကို ဖြတ်လိုက်သည်။ နောက်မှ. . .

“ကဲ. . မေးတဲ့မေးခွန်းက နှစ်ခုထဲပါပဲ။ တစ်ခုမှန်ပြီးတစ်ခုမှားမှာပါပဲ။ အသေအချာရွေးပြီး ဖြေပေးပါ”

၁။ ဘယ်ဟာလူယောက်ျားလဲ

၂။ ဘယ်ဟာလူမိန်းမလဲ

သို့မေးခွန်းဆုံးသည်နှင့် ကျော်ဇင်က..

“ဟာ.. နင့်ဟာက လွယ်လွယ်လေး ခန္ဓာကိုယ်ဖွဲ့စည်းပုံကို ကြည့်လိုက်ပေါ့ ဘယ်ဟာယောက်ျား၊ ဘယ်ဟာမိန်းမအသိသာကြီး နင်နဲ့ငါခေါင်းချင်းလဲတော့ရော ဘယ်သူမိန်းမ ဖြစ်သွားမလဲ အသိ သာကြီး”

သူ့စကားကြောင့် အားလုံးဝါးခနဲပွဲကျသွား၏။ ဒါကိုကညာ က မျက်မှောင်ကြွတ်စဉ်းစားပြီး..

“အဲဒီအဖြေ မဟုတ်သေးဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့”

အားလုံး သူ့ကို အာရုံစိုက်သွားကြ၏။ ကညာက..

“အဓိကက လူတစ်ယောက်မှာ အတွေးအခေါ်က အရေး ကြီးဆုံးပဲ။ ယောက်ျားဆန်တဲ့ အတွေးအခေါ်ရှိရင် ယောက်ျားဖြစ် မှာပဲ.. မိန်းမဆန်တဲ့ အတွေးရှိရင် မိန်းမပဲဖြစ်မှာပဲ”

“အတွေးတွေဆိုတာ ခေါင်းထဲဦးနှောက်ထဲက ထွက်လာ တာပဲ။ ဒါကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်ဘယ်လိုပြောင်းပြောင်း၊ မိန်းမခေါင်း ရှိရင် မိန်းမပဲဖြစ်မှာပဲ၊ ယောက်ျားခေါင်းရှိရင် ယောက်ျားပဲဖြစ်မှာပါ ပဲ။ ဒါကြောင့် ဒီပုံပြင်မှာ အပြင်ပန်းပုံသဏ္ဌာန်ကိုကြည့်ပြီး ဆုံးဖြတ် လို့မရပါဘူး။ မေးခွန်းက နှစ်ခုထဲပေမယ့် ပညာသားပါတဲ့အတွက် ဦးနှောက်ကိုပဲ အခြေခံပြီး ဆုံးဖြတ်ရမှာပါ။ ဒါကြောင့် မိန်းမခေါင်းနဲ့ ယောက်ျားကိုယ်က မိန်းမ၊ ယောက်ျားခေါင်းနဲ့မိန်းမကိုယ်က ယောက်ျားပဲဖြစ်မှာပါ”

“ဖြောင်း ဖြောင်း ဖြောင်း”

ကညာ၏အဖြေကို အားလုံးသဘောကျသွားပြန်သည်။

နိဂုံး : ၁၁၀၀

“ကဲ.. ဒီနေ့ရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်အရ မေးခွန်းတွေအားလုံးကို တစ်ခုမှမဖြေနိုင်တဲ့ ဗညားက ဒီဝိုင်းကိုရှင်းဖို့ တာဝန်ကျသွားပါပြီ”

“ဟေး.. ဟုတ်တယ်ဟေ့..”

အားလုံးဝမ်းသာအားရ..

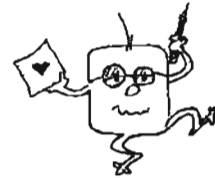
x x x

နိဂုံး : ၁၁၀၀

နောက်ပိုင်း ကျောင်းဝင်းထဲတွင် သူတို့၏ပဟေဠိပိုင်းလေး တစ်ဆင့်စကား တစ်ဆင့်နားနှင့် လူပြောသူပြောများလာပြီး စောင့်ကြည့်နားထောင်သူများနှင့် စည်ကားလာလေသည်။ သူတို့ငါးယောက်ထဲတွင်လဲ မည်သူက ဉာဏ်ရည်မြင့်နေသလဲဆိုတာ လူတိုင်းသိချင်လာကြသည်။

x x x

ကျောင်းဖယ်ရိပ်တန်းက ခုံတန်းလေးပေါ် ကျော်ငင်နှင့် ဗညားထိုင်နေမိကြသည်။ ဖြတ်သွားဖြတ်လာ ရောင်စုံများကို ကြည့်ရင်း စကားမစဖြစ်သေး။ ဒါတောင် မိုးကရွာပြီးစမို့ ရှင်းနေသေးသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်က စိမ်းစိမ်းစိုစို။ မိုးကလဲ အံ့မှိုင်းနေသေး၍ အေးနေသေးသည်။

“ဘယ်လိုထင်လဲ”

ကျော်ငင်၏ ဆက်စပ်မဲ့စကား၊ ဗညားက သည်းကြည်ပြီး

“ဘာကို ပြောတာလဲ”

ကျော်ငင်အဖြေမပေးဘဲ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ထေးနေသေး၏။

နောက်မှ...

“ပဟေဠိ နတ်သမီးလေးတွေလေ”

“ဪ”

စကားသံများ ပြန်လည် တိတ်ဆိတ်သွားပြန်သည်။ အတန်

ကြာမှ...

“စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းပါတယ်”

“မင်းက ဘယ်သူ့ကို စိတ်ဝင်စားလဲ”

ရယ်သံကြားရ၏။

“ကညာကိုပေါ့”

“ကညာ”

ကျော်ဇင်၏ခါး မတ်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။ နောက်... ဇေဝဇေဝ

နှင့် ဗညားကို ပြန်ကြည့်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဗညားက ရယ်ပြန်သည်။

“ကညာက တော်တယ်လေ... သူတို့ထဲမှာ အတော်ဆုံး...”

နောက် ရုပ်လဲ အချောဆုံး”

ကျော်ဇင်က သက်ပြင်းချသည်။ ဗညားက သူ့ဖက်လှည့်၍

“မင်းကရော”

“အကြံတူနေလို့ပေါ့”

“ဘာ”

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အတန်ကြာ စိုက်ကြည့်နေမိ

ကြသည်။ မမြင်ဖူးတဲ့သူတွေအလား ငေးကြည့်နေကြသည်။

မိုးဖွဲလေးများ ကျလာလေလားမသိ။ ပူနေသော မျက်နှာ

ပေါ် ရှိန်းရှိန်းလေး ဖြစ်နေမိကြသည်။

အတန်ကြာမှ ဗညားက...

“အေးလေ အကြံတူတော့လဲ ရန်သူပဲပေါ့”

ကျော်ဇင်ကရယ်သည်။

“ပြိုင်ဖက်လောက်တော့ ထားပါ... ကညာကလဲ ကလေး
တော့ မဟုတ်ပါဘူး ပိုတော်တဲ့သူ ရွေးချယ်မယ်ထင်တာပဲ”

“အမှန်ပါပဲ”

“ဒါနဲ့နေပါဦး မင်းက ကျန်တဲ့သူတွေကို ဘာလို့မရွေးတာ
လဲ...”

ဗညားက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။ ပြီးမှ...

“မင်းလိုပဲပေါ့... မြတ်ကသာမန်၊ မေပျိုကတုံးတယ်... ငါ
ဘယ်သူ့ကို ရွေးရမှာလဲ”

ကျော်ဇင်က လှည့်ကြည့်ရင်း...

“ဟုတ်ပါမလား... ငါထင်တာတော့ နှစ်ယောက်လုံးက သိပ်
မတုံးလွန်းဘူး ထင်တယ်နော်၊ ခန့်မှန်းရတော့ခက်တယ်၊ နောက်ပြီး
ရုပ်ရည်အနေနဲ့ ကညာက ထင်ရှားပေမယ့် ဟိုနှစ်ယောက်ကလဲ
ကြာလေလှလာလေ ဆိုသလိုပဲ”

“ဘာလဲ... မင်းငါ့ကို တခြားဖက်ရောက်အောင် ဆွယ်နေ
တာလား”

“ငါအမှန်ပြောတာကွ”

“ဟား ဟား ဟား”

ဗညားက တိုးတိုးဖွဖွရယ်သည်။ ပြီးနောက် ခေါင်းညိတ်ပြီး

“မင်းပြောတာလဲ ဟုတ်တယ်ကွ... ဟိုနှစ်ယောက်က သိပ်
မပြင်ဆင်ကြလို့ ပြင်ပြင်ဆင်ဆင်ဆို အတော်လှမှာ... အထူးသဖြင့်
... အင်း... အတူတူပါပဲလေ”

ကျော်ဇင်က ဂရုတစိုက်နားထောင်သည်။

“ကဲပါလေ... ဘယ်သူက ဉာဏ်ထက်မြက်သလဲ ဘယ်သူက

ပိုထူးခြားလဲဆိုတာ ခဏနဲ့တော့ မသိနိုင်ပါဘူး။ သူတို့ကိုပဲ အကဲခတ်
ရမှာပဲ. . ကဲ. . ဒီအချိန်ဆိုရောက်လောက်ပြီ. . သွားကြစို့”

“ဪ. . ဟေ့ကောင်. . မင်းနဲ့ငါ ကတိတစ်ခုတော့ ထား
ရအောင်”

ထိုင်ရာက ထလုနီးပါး ကျော်ငင်က ပြန်ထိုင်လိုက်သည်။

“ဘာကတိလဲ”

“မင်းနဲ့ငါ ကညာရဲ့ အချစ်ကိုရဖို့ ရိုးသားတဲ့နည်းနဲ့ ကြိုးစား
ကြမယ်။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မနှောင့်ယှက်ကြေးဆိုတာပါ”

ကျော်ငင်က ပြုံးလိုက်သည်။

“အကောင်းဆုံးပါပဲ တစ်ယောက်က အဆင်ပြေခဲ့ရင်
နောက်တစ်ယောက်က အသာတကြည်နောက်ဆုတ်ပေးရမယ်. . အို
ကေလား”

“အိုကေ”

မိုးဖွဲများကြား တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် နွေးထွေးစွာ
ပခုံးဖက်လိုက်ကြသည်။ နောက် ပဟေဠိများရှိရာသို့. .

x x x

ထိုင်နေကျဖြစ်သော စိန်ပန်းရိပ်တွင် စည်ကားနေလေပြီ။

မိန်းကလေးသုံးယောက်ထဲ အရင်ရောက်နှင့်နေသော်ငြား
ကျန်ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများပါ ရစ်သီရစ်သီ ရှိနှင့်နေကြသည်။
တချို့ကတော့ ပြောင်ပြောင်တင်းတင်းပင် သူမတို့ဖက်လှည့်နေကြ
၏။

“ရောက်နေတာ ကြာပြီလား”

“နင်တို့ကလဲ ကြာလိုက်တာ”

ဗညားက ဝင်ထိုင်ရင်း. .

“မိုးရွာလို့ဟ. . မိုးဝင်ခဲ့နေတာ”

“ထီးလေးဘာလေး ဆောင်ပေါ့”

မြတ်ကပြောသည်။ ဒါကိုကျော်ဇင်က..

“ဟင့်အင်း.. မလိုပါဘူး.. မကြာခင် ကပ်ဆောင်းရမယ့် သူရတော့မှာပဲ ဟဲ ဟဲ”

“ဟင်း.. ယောက်ျားတွေကတော့ ဒါပဲ”

ကညာက ရှုံ့မဲ့ရင်းဆိုသည်။

“ကဲ.. ဒီနေ့ ဘယ်လိုမေးခွန်းမျိုးနဲ့ စရင်ကောင်းမလဲ”

အားလုံး စိတ်ဝင်စားသွားသည်။ သို့သော် မေယျိုတစ်ယောက် သာ မျက်နှာရှုံ့မဲ့ရင်း..

“ဟင့်အင်း.. မေးခွန်းတွေဖြေရတာ ငါမလုပ်ချင်တော့ဘူး .. လူတွေကလဲ ငါတို့ပဟေဠိကိုပဲ လာလာနားထောင်နေကြပြီ.. ငါ မဖြေနိုင်ရင် ရှက်စရာကြီး”

ဗညားက ဝင်၍..

“ဘာရှက်စရာရှိလဲ.. ဗဟုသုတအတွက် လုပ်နေတာပဲ.. မဖြေနိုင်တော့လဲ တခြားသူဖြေတာပဲ ကိုယ်ဗဟုသုတရတာပေါ့.. ဟုတ်ဖူးလား”

အားလုံး ခေါင်းညိတ်သည်။ ဒါကို မြတ်က..

“ဒီလိုကွာ ငါ.. ဒီနေ့ မေးခွန်းတစ်ခုစဉ်းစားမိတယ်.. နင် တို့ ဖြေကြည့်”

အားလုံး နားစိုက်ထောင်ကြသည်။ စိတ်မဝင်စားသူ မေယျို ကသာ တစ်ဖက်သို့ လှည့်သွား၏။

“ရှေးအခါက ဘုရင်တစ်ပါးမှာ အင်မတန်ချောမောလှပတဲ့ မင်းသမီးလေးတစ်ပါး ဖွားမြင်သတဲ့.. အရွယ်ရောက်လာတဲ့အခါ အဲဒီသမီးကညာကို အိမ်ထောင်ချပေးဖို့ စီစဉ်သတဲ့.. အဲဒါကတော့ သူ့ရဲ့ သမီးတော်ကို လက်ဆက်ချင်သူအားလုံးကို ဖိတ်ခေါ်လိုက်သတဲ့။

နိးနိးစာပေ

မင်းသမီးလေးဟာ တအားချောမောလှပတော့ လိုချင်သူ တွေ များလွန်းလှတာပေါ့။ ဒါကြောင့် အခြားအခြားသော မင်းများ ဟာ ဒီမင်းသမီးလေးကိုရရှိဖို့ တရားသောနည်းလမ်းနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ဖို့ ထက်ကို စစ်ခင်းပြိုင်ဖို့ကို ပိုပြီးအားသန်လာကြတယ်။

ဒါကြောင့် တစ်ကမ္ဘာလုံးဟာ စစ်မက်ဖြစ်ပွားဖို့ အခြေအနေကို ဆိုက်ရောက်လာကြတယ်။ ဒီတော့ စစ်မက်ဖြစ်ပွားဖို့ မလိုအပ်ဘူးထင်တဲ့ ဝန်မင်းများက သမီးတော်ကို သတ်ပစ်လိုက်ဖို့ အကြံပေးတယ်။ တချို့ဝန်မင်းများကတော့ စစ်မက်ဖြစ်ပွားပါစေ.. အနိုင်ရသူယူဖို့ အကြံပေးတယ်။

ဖြစ်ချင်တော့ မင်းသမီးလေးမှာ တိတ်တခိုးချစ်ရတဲ့ ချစ်သူ တစ်ဦးရှိနေတယ်။ သူကတော့ သာမန်အာရပ်သားထဲကပါပဲ။

အဲဒီလို သတင်းတွေကြားတော့ ချစ်သူနှစ်ဦးဟာ ကြံရာမရဘဲ ဖြစ်ကြရတယ်။ သူတို့နှစ်ဦးက သိပ်ချစ်ပြီးမခွဲနိုင်လို့ ခိုးပြေးကြပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ပင်ပန်းမှုဒဏ်မခံနိုင်တဲ့ မင်းသမီးလေးခမျာ ရင်ကွဲပြီး သေပွဲဝင်ရရှာတယ်”

မြတ်က စကားဖြတ်လိုက်တယ်။

“မေးခွန်းက အဲဒီမင်းသမီးလေး သေဆုံးရခြင်းဟာ ဘယ်သူ့မှာ အဓိကကျပါသလဲ”

၁။ အရွယ်ရောက်လို့ အိမ်ထောင်ချပေးချင်တဲ့ ဖခင်ဘုရင်ကြီးမှာလား

၂။ လိုချင်တပ်မက်လွန်းလို့ စစ်ခင်းယူမဲ့ မင်းသားတွေလား

၃။ မင်းသမီးလေးကို မခွဲနိုင်လို့ ခိုးပြေးတဲ့သူချစ်သူလား

အားလုံး စဉ်းစားသွားကြသည်။ ပထမဆုံး ဗညားက..

“သူ့ဖခင်အပေါ်မှာပဲ အဓိကကျပါတယ်”

နိးနိးစာပေ

“ဘာလို့”

ကျော်ဇင်ကမေးသည်။

“စဉ်းစားကြည့်လေ.. သူ့ချစ်သူအနေနဲ့ကလဲ ကိုယ့်ချစ်သူ မင်းသမီးလေးကို သူတပါးလက်ထဲပါမှာစိုးလို့ ခိုးပြေးမှာပါပဲ.. ဘယ် သူမဆိုပေါ့၊ နောက် စစ်ခင်းချင်တဲ့ မင်းသားများကလဲ လိုချင်တပ်မက် စိတ်က ကိုယ်စီဖြစ်ပြီး လူများလာတဲ့အခါ ရယူပိုင်ဆိုင်နိုင်ဖို့ ကိုယ့် ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် နောက်ဆုတ်ဖို့ မဖြစ်နိုင်တဲ့အခါ စစ်ခင်းဖို့ပဲ ပြင်ဆင်ရလိမ့်မယ်။ အဓိကကျတာကတော့ မင်းသမီးရဲ့ဖခင်ဘုရင် ကြီးပါပဲ။ သူက သူ့သမီးကညာအရွယ်ရောက်တာကို နှစ်သက်ရာမင်း သားတစ်ပါးပါ။ ဒါမှမဟုတ် သာမန်အရပ်သား ကြိုက်ရာကို ရွေးချယ် ပြီး ပေးစားလိုက်လို့ ရပါတယ်။

ဒါကိုသူက အဲသည်လို မဆုံးဖြတ်ခဲ့ဘဲ သမီးတော်ကိုလက် ဆက်ချင်သူ အားလုံးကို ဖိတ်ခေါ်လိုက်တဲ့အခါ နောင်အကျိုးဆက် တွေ ဖြစ်လာတာပါပဲ..

ဒါကြောင့် အဓိက အကျဆုံးက ဘုရင်ကြီးပါပဲ”

အားလုံးခေါင်းညိတ်ကြသည်။

“မှန်ပါပေတယ်”

အားလုံးထောက်ခံလိုက်ကြသည်။ ဒါကို ကညာက ဘာစိတ် ကူးပေါက်သည်မသိ။

“နင်တို့ကလဲဟယ်.. မဖြေနိုင်တဲ့ မေးခွန်းမျိုး မရှာနိုင်ကြ ဘူးလား”

ကျော်ဇင်က ပြုံးပြီး...

“ရှိတာပေါ့ဟ.. ငါ့မေးခွန်းကိုဆိုရင် နင်တို့ဘယ်လိုမှဖြေ နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“စိန်လိုက်လေ.. လောကမှာမဖြေနိုင်တဲ့ မေးခွန်း ဘာမှမရှိ

လောက်ဘူး.. တောင်ပေါ်ခြေသုံးချောင်းနဲ့တက်ပြီး ငါးချောင်းနဲ့ ပြန်ဆင်းလာတဲ့သတ္တဝါတောင် ငါသိတယ်”

အားလုံး အံ့အားသင့်သွားကြသည်။

“ချိုင်းထောက်နဲ့လူလေ.. တောင်ပေါ်တက်တုန်းက ချိုင်း ထောက်နဲ့တက်ပြီး အဆင်းကျတော့ တောင်ကမတ်လွန်းလို့ ချိုင်း ထောက်ခါးချိတ်ပြီး လေးဖက်ထောက်ပြန်ဆင်းလာတာ”

သူ့စကားကို အားလုံးဝိုင်းရယ်ကြသည်။ ဒါကိုကျော်ဇင်က

“ကဲပါ.. ငါ့မေးခွန်းကို နင်တို့မဖြေနိုင်တာသေချာတယ်”

“စိန်လိုက်လေ..”

ကညာစကား။ ကျော်ဇင်က ရယ်သည်။ ပြီးမှ..

“ကဲ.. ဒါဆို ကမ္ဘာဦးအစမှာ အာဒမ်နဲ့ဧဝကို ဘုရားသခင် က ပန်းဥယျာဉ်ထဲက သစ်သီးတွေမစားဖို့ တားမြစ်ထားတယ်။ အဲဒါ ကို မနာခံဘဲ ဧဝကသစ်သီးတစ်ခုကိုစားပြီး ကိုယ်ဝန်ဆောင်ခဲ့ရတယ်။ အဲဒီဧဝကို ကိုယ်ဝန်ဆောင်စေခဲ့တဲ့ အသီးဟာ ဘာသီးလဲ”

“ဂွေးသီး”

“ဟမ်”

ကညာ၏ အဖြေကြောင့် အားလုံးကြောင်သွားကြသည်။ နောက်မှ ဝါးခနဲ ဝိုင်းရယ်ကြသည်။

ဒါကိုကျော်ဇင်က..

“နင့်ဟာ သေချာလို့လား”

“နင်ဧဝကို မေးဖူးလား”

“ဘယ်နှယ်မေးဖူးမှာလဲ.. သူတို့က ကမ္ဘာဦးအစကလူတွေ ဟာကို”

“အေး.. ဒါဆို ငါဖြေတာ မှန်တယ်”

အားလုံး ရယ်မောမိကြပြန်သည်။

“နီးတော့ နီးစပ်သား”

ဘယ်ကမှန်းမသိသော အသံကြောင့် ရယ်ကြပြန်သည်။

“ကဲ. . တော်ကြပါတော့”

မေပျို၏ အသံ။

“ဘယ်သူမှ မဖြေနိုင်တဲ့မေးခွန်းကို ငါမေးပြီးရင် ဒီနေ့ပဟေဠိတွေကို ရပ်မလား”

ကျော်ဇင်မှပင် ဝင်၍. . .

“နင်မေးတဲ့မေးခွန်းမှ ငါတို့မဖြေနိုင်ရင် ဒီနေ့ပဟေဠိအစီအစဉ် ရပ်မယ့်အပြင်၊ ဒီမှာစားထားတာ အားလုံးငါရှင်းမယ့်အပြင်၊ ဒီဆိုင်မှာ နင့်အတွက် တစ်လစာဘေ(လ်) ဖွင့်ထားပေးမယ်”

“သေချာတယ်နော်”

“Yes”

“ကဲ. . အားလုံး ကြားတယ်နော်”

အားလုံး ခေါင်းညိတ်ကြသည်။

“ကဲ. . မေးခွန်းစပြီး. . နည်းနည်း တွက်ချက်ရမှာမို့ ဂဏန်းပေါင်းစက် ယူထား”

တချို့က တကယ်ဂဏန်းပေါင်းစက်တွေ ထုတ်ကြသည်။ ကျော်ဇင်တို့ကတော့ အေးအေးဆေးဆေးပင်. .

“ဒီလိုကွယ်”

စတာနှင့် မပြတ်မသားက စသည်။

“ကမ်းတစ်ဖက်နဲ့တစ်ဖက်ကို ရှစ်မိုင်ဝေးတယ်။ ကမ်းတစ်ဖက်မှာက ရွာကြီးရှိပြီး တစ်ဖက်မှာက ဘုန်းကြီးကျောင်းတစ်ကျောင်းရှိတယ်။ သွားရမှာက လှေနဲ့သွားရမှာ။ အို. . မမေးတော့ဘူး သွား” သူ့ဘာသာသူ ဇဝေဇဝါနှင့် လျှော့ချသည်။ ဒါကိုကျော်ဇင်က “ဪ. . မေးပါဆိုနော်. . .”

နီးမိုးစာပေ

“နင်တို့ဖြေနိုင်မှာမှ မဟုတ်တာ”

“ဖြေနိုင်ပါတယ်ဆို”

“ကဲ. . ဒါဖြင့်”

မေးခွန်းပြန်စပြန်သည်။ (အားလုံးလိုက်တွက်နိုင်သည်)

“လှေပေါ်မှာ လူငါးယောက်ပါတယ်။ လှေရဲ့အလေးချိန်က ပေါင်နှစ်ရာရှိပြီး လူငါးယောက်ရဲ့အလေးချိန်က ပေါင်ခြောက်ရာရှိတယ်။ အဲဒီလှေမှာ တပ်ထားတဲ့ အင်ဂျင်က တစ်နာရီကို နှစ်မိုင်နှုန်းပြေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ရေစီးက တစ်နာရီကို မိုင်ဝက်ပြန်ရှိတယ်”

“လှေက နှစ်နာရီကြာပြီးသွားတဲ့အခါ စက်ကပျက်သွားတယ် စက်ပြင်တာကို အားလုံးပေါင်း မိနစ်နှစ်ဆယ် ကြာတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ရေစီးကများပြီး တစ်နာရီကို ခြောက်ဖာလုံနှုန်းနဲ့ နောက်ကိုပြန်ဆုတ်တယ်”

“ဘယ်လို. . ဘယ်လို. . နေဦး ငါဂဏန်းပေါင်းစက်ထုတ်လိုက်ဦးမယ်. . .”

“အေး. . ငါရောပဲ”

ကျော်ဇင်ရောဗညားပါ မနေနိုင်တော့။ ဂဏန်းပေါင်းစက်ထုတ်လိုက်ကြသည်။ မေပျိုက သူမေးခွန်းကို ဆက်သည်။

အားလုံး ဂဏန်းပေါင်းစက်နှင့် တွက်ကြသည်။

“အင်း. . ပြီးတော့”

“ပြီးတော့ စက်ပြန်ကောင်းသွားတယ်. . လှေက အရင်လောက်မပြေးတော့ဘဲနဲ့ တစ်နာရီကို တစ်နာရီခွဲနှုန်းနဲ့ပဲ ပြန်သွားနိုင်တော့တယ်။ ဒါပေမယ့် ရေစီးကတစ်နာရီကို မိုင်ဝက်နှုန်းပြန်ဖြစ်နေပြီ။ ဒါပေမယ့် သူတို့သွားပြီး တစ်နာရီကြာတဲ့အခါမှာ လှေရဲ့စက်က ပြန်ပျက်တယ်။ ကံကောင်းချင်တော့ ရေစီးကပြောင်းပြီး တစ်နာရီကို လေးဖာလုံနှုန်းနဲ့ ရှေ့ကို စီးနေတယ်။ စက်ပြင်တာမ

နီးမိုးစာပေ

နစ်နစ်ဆယ်ကြာတယ်။ စက်ပြန်ကောင်းတော့ တစ်နာရီတစ်မိုင်
နှုန်းနဲ့ပဲ ပြန်မောင်းနိုင်တယ်။ ရေစီးကလဲ ရွှေ့ကိုတစ်နာရီလေးဖာ
လုံနှုန်းနဲ့ ရွှေ့ကို စီးနေတုန်းပဲ... ဒီလိုနဲ့ တစ်ဖက်ကမ်းကို ရောက်
တယ်ဆိုပါတော့... ”

မေပျိုက စကားစဖြတ်လိုက်သည်။ အားလုံးကတော့ ဂဏန်း
ပေါင်းစက်နှင့်ရော စိတ်တွက်နဲ့ရော တွက်နေကြတုန်း။ ပြီးမှ... ”

“အင်း... အဖြေက အကုန်ရနေပြီ... နင့်မေးခွန်းက ဘာ
လဲ...”

“တစ်ခုပဲမေးမှာပါ”

အားလုံး အာရုံစိုက်နေကြသည်။

“အဲဒီဘုန်းကြီးကျောင်းနာမည် ဘာလဲ”

“ဟမ်”

“ဘုန်းကြီးကျောင်းနာမည်”

အားလုံးကြောင်ငေးနေကြသည်။

“နင့်... နင့်မေးခွန်းက”

“သူတို့သွားနေတဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းနာမည် ဘာလဲလို့လေ”

အားလုံး ဘာမှမပြောနိုင်တော့။ ဒီတော့မှ မေပျိုက... ”

“ကဲ... အားလုံး အဲဒီအဖြေကို စဉ်းစားထားကြ၊ ငါသွားပြီ”

သူမ ထထွက်သွားသည်။ ပြီးမှ နောက်ပြန်လှည့်ရင်း

“ဒီဆိုင်မှာ ငါတစ်လစားရမှာနော်”

ဆိုရင်း ပြန်လှည့်ထွက်သွားတော့၏။ ကညာနှင့်မြတ်က သူမ
နောက်လိုက်သွားသည်။ ကျန်သူအားလုံးကတော့ ပါးစပ်အဟောင်း
သားနှင့် ဂဏန်းပေါင်းစက်တွေကိုငြိမ်းကြောင်ငေးနေကြသည်။

“အဲဒီ ဘုန်းကြီးကျောင်းနာမည် ဘာလဲ”

ဂဏန်းပေါင်းစက်နှင့် အမျိုးမျိုး တွက်ကြသည်။ သို့သော်

ထိုဘုန်းကြီးကျောင်းနာမည် အဖြေကိုမထွက်။

ဤသို့ဖြင့် ကျော်ဇင်ခမျာ တစ်လစာအဖတ်တင်သွား၏။

x x x

လူပျိုဆိုတာ အရာရာကိုပိုင်ဆိုင်ပြီး...
ဘာမှမရှိတဲ့သူ.....

x x x

ဆောင်းရာသီ ရောက်ခဲ့ပြီ။

နေ့စဉ်မရိုးနိုင်သော ခင်တွယ်မှုများဖြင့် သူတို့၏ အသက်
အရွယ်ကို အနည်းငယ်ကြီးရင့်စေ၏။

ကျောင်းတော်က သင်ပေးသော ပညာ၊ မိတ်ဆွေအပေါင်းအ
သင်းများက သင်ပေးသောပညာတို့ဖြင့် လူကိုရင့်ကျက်စေခဲ့ပြီ။

မဖောက်ပြန်သောသဘာဝ အမှန်ရှိနေသရွေ့ ခင်မင်မှုခိုင်
မြဲနေဆဲ ဖြစ်၏။

“ကဲ... တို့လဲ နှစ်ဝက်လောက် ပဟေဠိတွေနဲ့ ကြီးပြင်းခဲ့ပြီ
ဆိုတော့ ဒီတစ်ခါအားလုံးနဲ့ သက်ဆိုင်တဲ့ ပဟေဠိတစ်ခုဖွက်ကြမယ်”

ကျော်ဇင်၏ စကား။ ဒါကို ထုံးစံအတိုင်း မေယျီက

“ဟယ်. . နင်တို့ ပဟေဠိကမပြီးနိုင်သေးဘူးလား”

“ဒီတစ်ခါ နောက်ဆုံးပါဆို”

မေယျီမှလွဲ၍ ကျန်သူများစိတ်ပါနေကြသည်။

“ဒီပဟေဠိက အချိန်ဘယ်လောက်ကြာမယ်တော့ မသိဘူး။

လူရဲ့ဉာဏ်ရည်အပေါ်မူတည်ပြီး မြန်ချင်လဲမြန်မယ် ကြာချင်လဲကြာ သွားလိမ့်မယ်”

အားလုံးစိတ်ဝင်စားသွားသည်။

“နင့်ကစားနည်းက ဘာလဲ”

“killer”

“killer”

အားလုံး မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။ မြတ်က. . .

“ဒါလေးများ တို့ငယ်ငယ်ကတည်းက ကစားဖူးသားပဲ. .

killerကတစ်ယောက်၊ စုံထောက်က တစ်ယောက်၊ ကျန်တာက သာ မန်လူတွေ။ စုံထောက်က killerကိုမိအောင် ဖမ်းရတယ်။ မှားဖမ်း ရင် ရှုံးမယ်။ ဒါပဲ မဟုတ်လား”

မြတ်စကားကို ဗညားကပါ. .

“အေးလေ. . . ဟုတ်သား. . ဒါစုံထောက်နဲ့killerနှစ် ယောက်ထဲ ဉာဏ်ကစားရတာကြီး. . မနိုင်ပါဘူး”

ကျော်ဇင်က. . .

“မဟုတ်ဘူး. . အခုငါတို့ကစားပွဲမှာ ငါးယောက်လုံး အကျိုး ဝင်အောင် ငါစီစဉ်ထားတာ”

“ဘယ်လို”

“ကစားရိုးကစားစဉ်အတိုင်းဆိုရင် killerက တစ်ယောက်၊ စုံထောက်ကတစ်ယောက် ဆိုတာမှန်တယ်။ ဒါပေမယ့် ငါတို့ကစားပွဲ

မှာ killerကတော့ တစ်ယောက်တည်း။ ဒါပေမယ့် ကျန်တဲ့သူအားလုံး က စုံထောက်ဖြစ်နိုင်တယ်”

“ဘယ်လို”

“ဒီလိုလေ. . စုံထောက်ကဒီရတဲ့ သူက killerကို မဖမ်းနိုင် ရင် ကျန်တဲ့သူတစ်ယောက်ကို ဘယ်သူမှမသိနိုင်တဲ့နည်းနဲ့ စုံထောက် ကဒ် ပို့ပေးခွင့်ရှိတယ်။ အဲ. . killerကို မှားပို့မိရင်တော့ခဲပေါ့. . ကျန် တဲ့သူတွေကို ပို့ခွင့်ရှိတယ်။ ကျန်တဲ့သူတွေကလဲ စုံထောက်ကဒ် ကိုယ့် ဆီရောက်လာရင် killerကို ဖမ်းရမယ်။ ကျန်တဲ့သူတွေကို မှားမဖမ်း ရဘူး။ မှားဖမ်းရင် ရှုံးမယ်. . လူတိုင်း ရှုံးနိုင်ချေလဲ များတယ်. . ဘာ လို့လဲ ဆိုတော့ စုံထောက်ကဒ်ကို အပြောင်းအလဲ လုပ်နေတော့ ကျန်တဲ့လေးဦးလုံးဟာ စုံထောက်ဖြစ်နိုင်တယ်။ killerအနေနဲ့လဲ အင်မတန်မှားနိုင်ချေများတယ်။ လုပ်ရမှာကလဲ ဘယ်လိုမှမသိနိုင်တဲ့ နည်းနဲ့ လုပ်ရမှာဆိုတော့ ခန့်မှန်းရလဲ ခက်ခဲနေပါလိမ့်မယ်. . ကဲ. . ဘယ်နှယ်လဲ”

အားလုံး တွေကုန်ကြ၏။ အတန်ကြာမှ ကညာမှစ၍. .

“ကောင်းပြီလေ. . စိန်လိုက်တာပေါ့. . ဒါနဲ့လောင်းကြေး က. . .”

“အဲဒီအချိန်မှာ ရှုံးနိမ့်သူကို ကြိုက်ရာတောင်းကြေး”

အားလုံးတစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်ကြသည်။ လောင်းကြေးက မြင့်နေသည်။

“ဘယ်နှယ်လဲ မေယျီ. . စိန်လိုက်မလား”

ကညာ၏အမေး။ မေယျီက အူကြောင်ကြောင်နှင့်

“သိဘူးလေ. . အဲ. . စိန်လိုက်”

ကညာက နှုတ်ခမ်းတင်းတင်းစေသည်။

“ကဲ. . ဒါဖြင့် စလိုက်ကြရအောင်. . ဘယ်မှာလဲကဒ်”

သည့်။ ကျော်ဇင်က အသင့်ပါလာသော ကံများကို ထုတ်လိုက်

“ကံကိုမှတ်မိပြီနော်”

“မှတ်မိပြီ”

“ဒါဆိုစာအိတ်ထဲ ထည့်လိုက်မယ်”

ဆိုကာ အရွယ်တူစာအိတ်ငါးလုံးထဲ ထည့်လိုက်သည်။

နောက် အားလုံးမျက်စိရှုပ်အောင် ရောမွှေလိုက်သည်။

“ကဲ. . ကြိုက်ရာ တစ်ယောက်တစ်ကံနဲ့. . ”

“ဟင့်အင်း. . အဲသည်လိုမရဘူး”

ကညာ၏စကား။ ငညားက. .

“ဘာဖြစ်လို့”

“ဒီအတိုင်းဆို ကံတွေမှတ်မိလိမ့်မယ်”

“ဟင်. . ဒီလောက်မွှေထားတာတောင် မှတ်မိပါ့မလား”

“မှတ်မိတယ်. . ”

“ဘယ်လိုမှတ်မိမှာလဲ. . နင်သိရင်ပြပေး”

ကညာက ကံတစ်ခုကို ဆွဲယူပြီး. . .

“ဟောဒါ killerကံ”

တကယ်ပင် သူ့ဆွဲယူလိုက်သောကံမှာ killerကံ ဖြစ်နေသည်။ အားလုံး ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွား၏။

“ဒါ. . ဒါဆိုလဲ နင်တစ်ယောက်တည်း သိမှာပဲ”

ကညာက ခေါင်းခါသည်။

“ငါ့လို မှတ်မိသူတွေ ရှိတယ်”

“ဟင်. . ဒါဖြင့်”

“ခုနုတုန်းကလို ကုလားဖန်ထိုးလိုက်။ ပြီးရင် ဘယ်သူမှ မမြင်နိုင်အောင် ခုံအောက်မှာထား၊ ပြီးမှဆွဲယူကြ”

နိဂုံးစာပေ

သူပြောတာ သင့်တော်နေသည်မို့ ထိုအတိုင်းလုပ်ကာ ဘယ်သူမှမမြင်အောင် ခုံအောက်ထဲဆွဲယူပြီး ကိုယ်စီလွယ်အိတ်ထဲ ထည့်လိုက်ကြသည်။

“ကဲ. . ပြီးပြီ. . ကံတွေကလဲ အတုလုပ်ဖို့မလွယ်ဘူးဆိုတော့ ကစားပွဲကို ရှင်းရှင်းသန့်သန့် ကစားလို့ရပါပြီ. . ဘာပြောစရာရှိလဲ”

“စိန်လိုက်လေ”

အားလုံးနှုတ်မှ ဖာပြိုင်တည်း ထွက်လာ၏။

“ကဲ. . အားလုံးလဲ သဘောတူပြီမို့ ဂိမ်းကိုစလိုက်ရအောင်။ အဲ. . killerရဲ့ သတ်ခြင်းကို ခံလိုက်ရသူဟာ နှုတ်ကဖွင့်မပြောဘဲ အားလုံးသိအောင် ကံကိုတစ်နည်းနည်းနဲ့ဖော်ပြရမယ်။ killerဘယ်သူလဲဆိုတာ သိပြီးဖွင့်ပြောမိရင် အဲဒီသူအရှုံး. . စုံထောက်ကလဲသေပြီးသူကို ကံလွဲမိရင် အရှုံး. . ဘယ်နှယ်လဲ. . . ”

ဘာစကားသံမှ မကြားရ။ အားလုံးနှုတ်ဆိတ်နေကြသည်။

x x x

နိဂုံးစာပေ

လျှို့ဝှက်ချက်ဆိုတာ
 လူတွေသိမှာစိုးလို့ ဖုံးကွယ်ထားတဲ့အရာ။
 ဒါပေမယ့် အဲဒီလျှို့ဝှက်ချက်ကို
 တစ်ယောက်သိတယ်။ လျှို့ဝှက်ထားတဲ့လူ။

x x x

မြတ်...
 နင့်ကို ငါသတ်လိုက်ပြီ..
 killer

x x x

“ကညာ”

သူမခြေလှမ်းတန်ကာ နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။

“ကျော်ဇင်”

“စိန်ပန်းရိပ်ကို သွားမလို့လား”

“အင်းလေ. . ကျော်ဇင်ရော အဲဒီကိုသွားမှာမဟုတ်လား”

“အင်း”

မရည်ရွယ်ဘဲ ခြေလှမ်းကို တန်လိုက်မိကြသည်။

“ဒါပေမယ့် ဒီမှာခဏထိုင်လို့ ရမလား”

ကညာ ကျော်ဇင်ကို တအံ့တဩပြန်ကြည့်သည်။

စို : ဇို : ၈၈ ပေ

“မေးခွန်းတစ်ခု မေးစရာရှိလို့ပါ”

ကညာ ကျော်ဇင်ကိုသာ အထူးအဆန်းသဖွယ် ငေးကြည့်နေသည်။ အတန်ကြာမှ. . .

“အားလုံးရှေ့မှာ မေးလို့မရဘူးလား”

ကျော်ဇင်က ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့်. . .

“ဟင့်အင်း. . ကညာတစ်ယောက်တည်းကို မေးရမှာ”

ကညာ ပြုံးသွားသည်။

“ဒါဖြင့် မေးလေ”

“ထိုင်ပါဦး”

နှစ်ယောက်သား ခုံတန်းလေးတစ်ခုပေါ် ထိုင်မိကြသည်။

“ဝင်ရိုးစွန်းတစ်ဖက်ခြမ်းကနေပြီး လိပ်ပြာလေးတစ်ကောင် တောင်ပံခတ်လိုက်ရုံနဲ့ အဲဒီအရှိန်ရိုက်ခတ်မှုဆင့်ပွားပြီး ကမ္ဘာကြီးမှာ ကြီးမားတဲ့လေမုန်တိုင်းတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်နိုင်သတဲ့. . . အဲဒီစကားကို ကညာယုံလား”

ကညာက ကျော်ဇင်ကို ပြန်ကြည့်သည်။

“အေးလေ. . အဲဒါပညာရှင်တွေ လေ့လာထားတဲ့ သီအိုရီတစ်ခုပဲ. . ဆင့်ကဲဖြစ်စဉ်ပေါ်မူတည်ပြီး ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ တုံ့ပြန်မှုပဲ”

ကျော်ဇင် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဒါဆို ကျွန်တော်ထင်ထားတာ မမှားဘူးပေါ့”

“အင်းလေ. . ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ကျော်ဇင် ခပ်တိုးတိုးရယ်လိုက်သည်။

“ဘာလို့လဲဆိုတော့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ မျက်တောင်တခတ်မှာတင် ကျွန်တော့်ရင်တစ်ခုလုံး မုန်တိုင်းထန်နေလို့ပါ”

ကညာပြုံးသွားသည်။ လူလည်တွေချည်းပဲမို့ ဘယ်စကား ဘယ်ကိုရောက်မှာ သိသည်။

စို : ဇို : ၈၈ ပေ

“လိပ်ပြာလေးတစ်ကောင် တောင်ပံခတ်ရုံနဲ့ ကမ္ဘာတစ်ခုလုံး
မုန်တိုင်းထန်နိုင်ရင် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ မျက်တောင်တခတ်မှာ
ကျွန်တော်ရင်တစ်ခုလုံး မုန်တိုင်းထန်ခဲ့တာ မဆန်းလောက် ပါဘူး”

ကညာထံမှ တိုးတိုးဖွဖွရယ်သံ ကြားရ၏။ နောက်မှ

“ဘာလဲ ရည်းစားစကားပြောနေတာလား”

ကျော်ဇင်ကပါ လိုက်ရယ်သည်။

“ကမ္ဘာဦးနည်းပါ”

“ဟင့်အင်း. . မဟုတ်ဘူး”

“ဘယ်လို”

“ကမ္ဘာဦးတုန်းက အဲလို ရည်းစားစကားမပြောဘူး”

“အဲ. . အဲဒီတော့”

“ကိုယ်ကြိုက်တဲ့ မိန်းမခေါင်းကို ကျောက်တုံးနဲ့ချပြီး မေ့သွား
ချိန်မှာ ခေါ်သွားတာ”

“ဘာလဲ. . အဲသည်လို လုပ်ရမှာလား”

“အောင်မယ်”

သူမက ဦးအောင်ခဲလုံးကောက်သည်။ ဒါကိုကျော်ဇင်က. .

“ကမ္ဘာဦးက အဖြေပေးတာအဲလိုလား”

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း”

ကညာ ရယ်၍သာနေသည်။ ကျော်ဇင်ကြည့်ပြီး အသည်းယား
သွားသည်။

“ဘာတွေသဘောကျပြီး ရယ်နေတာလဲ”

ကညာရယ်နေသေး၏။ ပြီးမှ. . .

“ကညာသာ **Killer** ဆိုရင် ကျော်ဇင်ကိုသတ်လိုက်ပြီ”

“ကျွန်တော်သာ စုံထောက်ဆိုရင်လဲ ကညာကိုဖမ်းလိုက်ပြီ”

နှစ်ယောက်သား ပြိုင်တူရယ်မိကြသည်။ နောက်မှ ကညာက

ထိုင်ရာကထပြုံး. . .

“သွားစို့”

“ဟင်. . အဖြေမပေးသေးဘူးလား”

ကညာ ခေါင်းခါသည်။

“ရှေ့တစ်ပတ်တနင်္လာနေ့ ဒီမှာစောင့်လေ”

“တကယ်”

ကညာပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်သည်။ ဒါကိုကျော်ဇင်က. .

“ဟိုလေ. . ဘာဖြစ်လို့ ရှေ့တစ်ပတ်မှ”

“တစ်ယောက်ကို စောင့်ရဦးမှာလေ”

“ဗျာ”

“သွားစို့. . . မြတ်တို့စောင့်နေလိမ့်မယ်”

ကျော်ဇင်၏ခြေလှမ်းများက မြေကြီးနှင့်ပင်ထိပုံမပေါ်။ သို့
သော် အတွေးထဲတွင်တော့. .

“ဘယ်သူ့ကို စောင့်မှာပါလိမ့်”

x x x

“ထူးထူးခြားခြားတစ်ယောက်တော့ အသတ်ခံလိုက်ရပြီ”

ဗညား၏ စကား။

“ဘယ်သူလဲ”

မြတ်က မေးသည်။

“မသိဘူး ငါလဲဒီခုံမှာထိုင်တော့ ခုံအောက်မှာ ဒီစာလေးရေး ပြီးကပ်ထားတာ စမ်းမိတယ်။ ဒီမှာကြည့်”

ဗညားက စာရွက်ကို အားလုံးမြင်သာအောင် ပြလိုက်သည်။
စာက ကွန်ပြူတာနှင့်ရိုက်ထားသည်။ ရေးထားတာက တစ်ကြောင်း
ထဲ။

“ငါအသတ်ခံလိုက်ရပြီ”

စာကိုကြည့်၍ အားလုံးတွေသွားကြသည်။

“ဒါ. . ဘယ်သူဖြစ်နိုင်လဲ”

အားလုံး တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်ကြသည်။
အားလုံးကြောင်တောင်တောင်နှင့်မို့ မသင်္ကာသည့် အရိပ်အယောင်
မမြင်ရ။

“မေပျိုလား”

ဗညားအမေး။

“ဟုတ်တယ်။ အဲ. . မဟုတ်ဘူး. . မသိဘူး”

မေပျို၏ အူကြောင်ကြောင်အဖြေကြောင့် အားလုံးဝိုင်းရယ်
ကြသည်။ နောက်. . .

ကညာက ကျော်ငင်ကိုကြည့်သည်။ ကျော်ငင်က ဗညားကို
ကြည့်သည်။ ဗညားက ကညာကိုကြည့်သည်။ ကညာက မေပျိုကို
ကြည့်သည်။ မေပျိုက မြတ်ကိုကြည့်သည်။

အားလုံးမျက်လုံးချင်း မဆုံကြ. . .

သို့သော်. . . တူညီသည်က အဖြေရှာနေကြခြင်းပင်. .

x x x

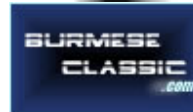

အချစ်သည် ဆန်းကြယ်သော အိပ်မက်ဖြစ်၏။
ထိုအိပ်မက်ထဲတွင် လှပနေတာဆိုလို့
ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် မိန်းမတစ်ယောက်သာ

ရှိသည်။

ကျန်တာမူနီဝါးဝါး...

x x x

ချိန်းဆိုထားသောနေ့ရောက်ပြီမို့ ဗညားအကောင်းဆုံးပြင်
ဆင်လာခဲ့သည်။ မှန်ပေသည်။ ချစ်သူထံမှ အဖြေရရှိသောနေ့တွင်
ဇာတာပေါ်ရှိ မည်သည့်ယောက်ျားသားမဆို အကောင်းဆုံးပြင်ဆင်
မည်သာ။

“ကမ္ဘာပေါ်မှာ လူတိုင်းပြောဖူးတဲ့စကား အာဒမ်ကဝေလဲ
ပြောဖူးတဲ့စကား၊ အဲဒီစကားဟာ အတူတူပဲ၊ အဲဒါဘာလဲသိလား
ကညာ”

“အူဝဲ”

သူမ၏ အဖြေကြောင့် ဗညားကြောင်သွားသည်။ နောက်

“ဟာ. . အဲလိုပြောတာမဟုတ်ဘူး အသက်ကြီးမှလေ”

“ဗိုက်ဆာတယ်”

“အေး. . ဟာ. . အဲဒါလဲ မဟုတ်ပါဘူး။ ဟိုလေ. . တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ရင်းနှီးပြီး အသွင်ပြောင်းချင်တဲ့ စကားလေ။ အဲဒါ”

“ဘယ်ကိုခေါ်သွားနေတာလဲဟင်”

ဗညား လက်မြှောက်လိုက်မိသည်။ ဒီအတိုင်းဆို လိုရင်းရောက်တော့မည်မဟုတ်. . ထို့ကြောင့်. .

“ချစ်တယ်”

သူမ ရယ်ပါသည်။

“ကျွန်တော့်ရင်ထဲက တကယ်နှစ်နှစ်ကာကာပြောတာပါ”

သူမ ရယ်၍သာနေသည်။

“ကညာရော ဘယ်လိုသဘောရလဲ”

“ဘာကိုလဲ”

“ကျွန်တော့်စကားကို”

သူမ ခေါင်းညိတ်ပါသည်။ ပြီးမှ. .

“အင်း. . နားထောင်လို့ကောင်းသားပဲ”

ပြောပြီးရယ်နေသေး၏။

“ဒါဆို အဖြေက”

“ဟယ်. . ချက်ချင်းကြီး”

“အင်း. . အာဒမ်ဝေထက်မြန်ချင်လို့”

သူမကရယ်၍သာနေသည်။ အတန်ကြာမှ. .

“ဟိုလေ. . ရှေ့တစ်ပတ်တနင်္လာနေ့အထိတော့ စောင့်နိုင်မယ်ထင်တယ်”

“တကယ်လား”

နီ. ဗို. ဝေ. ပေ

“လာခဲ့ကြည့်ပေါ့”

“ဟား”

ဗညား သူ့ကိုယ်သူ လေထဲမြှောက်သွားသလို ခံစားရသည်။

နောက်

ဗညားအဖြစ်အပျက်များ ပြန်တွေးမိသည်။

ချိန်းဆိုထားရာနေရာ ခုံတန်းလေးဆီသို့ သူ့အရင်ရောက်မှီနေစေရန် ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လိုက်သည်။

“ဟာ”

ခုံတန်းလေးတွင် သူ့ထက်ဦးသူတစ်ယောက်ကိုတွေ့၍ ဗညားအံ့အားသင့်သွားသည်။

“ကျော်ဇင်”

သူနှင့်ကညာ ချိန်းဆိုထားသော ခုံတွင်ကြိုရောက်နေသော ကျော်ဇင်။

“ဟင်”

ကျော်ဇင်ကလဲ ဗညားကိုမြင်တော့ အံ့အားသင့်သွားပြီး ထိုင်ရာမှထရပ်လိုက်သည်။

“ဟင်. . မင်း မင်း”

နှစ်ယောက်လုံးအံ့အားသင့်ပြီး စကားပင်မပြောနိုင်ကြ။

နောက်. . ဗညားက သတိရပြီး

“ဟေ့ကောင်. . မင်းဒီကို ဘယ်လိုရောက်နေတာလဲ”

“မင်း. . . မင်းကရော”

“ငါ. . ငါ့ကို ကညာချိန်းထားတာ”

“ဟာ. . ငါ့ကိုလဲ ကညာချိန်းထားတာ”

“ဘာ”

အံ့အားသင့်လွန်း၍ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မျက်

နီ. ဗို. ဝေ. ပေ

တောင်မခတ်တမ်း ကြည့်နေမိကြသည်။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်
ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ။

“အလိမ်ခံရပြီလား”

စိတ်ထဲကိုယ်စီ တွေးမိကြသည်။ ထိုစဉ်...

နှစ်ယောက်လုံးအတွက် နတ်သမီးခြေသံ...

“ကညာ”

ထုံးစံအတိုင်း သူမ၏ တိုးတိုးဖွဖွရယ်သံကို ကြားရသည်။

“အံ့ညွသွားလား”

နှစ်ယောက်လုံး ဘာမှမပြောနိုင်။

သူမက ခုံတန်းလေးပေါ် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ဟိုနှစ်ယောက်
က ငေးနေတုန်း။ သူမက ရယ်၍သာနေသည်။ အတန်ကြာမှ ဗညား
က...

“ဘာလို့ ဒီလိုလုပ်တာလဲဟင်”

“ခပ် ခပ် ခပ်”

သဘောကျနေတာလားမသိ။ နောက်မှ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်လို့ ကျော်ငင်ကိုပါ ချိန်းလိုက်တာလဲ”

“အဲဒါ ငါမေးရမှာ”

ကျော်ငင်က ဖြတ်ပြောသည်။ ကညာက အရယ်ရပ်ပြီး...

“ဒီလိုလေ... နှစ်ယောက်လုံးက ကညာကို အဖြေတောင်း
ထားကြတယ်လေ”

“ဗျာ”

“ဟင်”

ခြေလှမ်းတွေတူနေ၍ အံ့အားသင့်သွားကြသည်။ ကညာ
မှဆက်၍...

“အဲဒါ... ဘယ်သူ ကညာကိုပိုချစ်နိုင်မလဲ သိချင်လို့”
“ဒါက မေးစရာမလိုပါဘူး။ ကညာကို ကျွန်တော့်ထက်ချစ်
နိုင်တဲ့သူ ရှိမှာမဟုတ်ဘူး”

ကျော်ငင်စကား။ ဗညားက...

“အဲဒါလိမ်တာ... တကယ်အချစ်နိုင်ဆုံးက ကျွန်တော်က လွဲ
ပြီး မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ဟေ့ကောင် မင်းစကားပြောတာ မပုတ်ခတ်နဲ့”

“အမှန်ပြောတာဟေ့ကောင်”

“မင်းကွာ... တောက်”

“ဟေ့ကောင်... တောက်မခတ်နဲ့”

“ခတ်တော့ဘာဖြစ်လဲကွာ”

“လွန်ပြီနော် ဟေ့ကောင်”

အချစ်အတွက်နှင့် အခင်ဆုံးသူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ပင် ရန်
သူဖြစ်လာ၏။

“တော်... တော်ကြပါတော့”

ကညာစကားကြောင့် နှစ်ယောက်လုံး ကိုယ်ချိန်သတ်လိုက်
သည်။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ပေစောင်းစောင်းကြည့်နေတုန်း
ကညာထံမှ သက်ပြင်းချသံကြားရ၏။

“အဲဒါကို သိချင်လို့ နှစ်ယောက်လုံးကို ခေါ်လိုက်တာ”

နှစ်ယောက်လုံး ငြိမ်သက်သွားသည်။

“ကျွန်မကို ဘယ်သူအချစ်နိုင်ဆုံးလဲ စမ်းသပ်ကြည့်မယ်လေ”

“ကြိုက်သလို စမ်းပါ... အားလုံးဖြစ်စေရမယ်”

“အရာရာကို ဖြည့်ဆည်းပေးပါမယ် ကညာ”

နှစ်ယောက်လုံး တက်ကြွနေကြသည်။

“ကဲ... ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ ပြော ကညာ”

“ကညာအတွက် အမြဲတမ်းအဆင်သင့်ပါ”

ကညာ တည်ငြိမ်သွားသည်။ သစ်ရွက်ကြွေသံကပင် နားရှုပ်သယောင်နှင့် နှစ်ယောက်လုံး ငြိမ်သက်နေကြသည်။ ကျောက်ရုပ်များ ချထားသလို မလှုပ်မယှက်။

“ကျွန်မရဲ့တောင်းဆိုချက်ကို တကယ်လိုက်လျော့မှာလား”

“စိတ်ချ. . ကညာ. . တောင်းဆိုချက်တင် မဟုတ်ဘူး. . ကျွန်တော့်ရဲ့ဘဝဟာ ကညာအတွက်ပဲဖြစ်ရမယ်”

“ဘာမဆို အဆင်သင့်ပါပဲ ကညာ. . လုပ်စေချင်တာသာ ပြောပါ”

ကညာ ပြုံးလိုက်သည်။ ပြီးနောက် တည်ငြိမ်စွာဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်ဖက် လှည့်လိုက်သည်။ အသံက တိုးတိမ်စွာ။

“မေပျိုကို ချစ်ပေးရမယ်”

“ဗျာ”

“ဟင်”

လေပွေအသေးစားလေးတစ်ခုကြောင့် ရွက်ခြောက်တွေ လေထဲဝဲလှည့်သွား၏။

“မေပျိုကိုချစ်ပေးတဲ့သူကို ကျွန်မလက်ထပ်ချင်တယ်”

“ဘာ. . ”

“ဘယ်လို”

ရှင်းလင်းနေသော စကားက သူတို့ကို နားရှုပ်စေသည်။

“ဟုတ်တယ်. . မေပျိုကို ချစ်ပေးနိုင်တဲ့သူကို ကျွန်မလက်ထပ်ချင်တယ်”

နှစ်ယောက်လုံး တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ပြန်ကြည့်ကြသည်။ စကားသံရော အဖြစ်အပျက်တွေပါ မပြတ်မသား ဖြစ်နေကြသည်။ နှင်းများရွဲခဲ့စဉ်နေသော သစ်ရွက်များက အနီးနားလွင့်ပုံနေဆဲ။

“အကြောင်းပြချက်ရှိလား ကညာ”

ဗညား၏ အမေး။ ဒါကို ကညာက ခေါင်းခါပြီး. .

“ဘာအကြောင်းပြချက်မှ မရှိပါဘူး”

“ဒီ. . ဒီကစားပွဲကရော ဘယ်တော့ဆုံးမှာလဲ ကညာ”

ကညာ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ ပြီးမှ. .

“ **Killer** ဘယ်သူလဲသိတဲ့နဲ့”

ထိုနေ့က အေးနေပါသည်။ သို့သော် ရင်ပူနေသော သူတို့အတွက်တော့. . .

x x x

BURMESE
CLASSIC

ကစားပွဲကို အဆုံးသတ်နိုင်သည့် အကြောင်းတရားများထဲ
၌ အချိန်ကာလလဲ ပါဝင်ပါသည်။

x x x

ခပ်တေးဝေး မြက်ခင်းစိမ်း၌မိန်းမပျိုတစ်ဦး ရပ်နေပါသည်။
တဟူးဟူးတိုက်ခတ်နေသော ဆောင်းလေက သူမကို ဝိညာဉ်တစ်ခု
လို လွင့်ပျံစေပါသည်။ တိုးတိမ်သောခြေလှမ်းမျိုးနှင့် ကောင်လေး
တစ်ယောက် သူမထံသို့ တိုးကပ်လာသည်။

“မေပျို”

ကောင်မလေးက လှည့်ကြည့်သည်။

“ဗညား”

သူမနာမည်ကိုရေရွတ်ပြီး ပြန်လှည့်သွားသည်။ ဗညားတ
သူမနားတိုးကပ်သွားပြီး..

“ဘာတွေငေးနေတာလဲ မေပျို..”

“ဝက်ဝံရုပ်လေး လိုချင်လို့”

“အဲဒီတော့”

“တိမ်တွေကို ငေးနေတာ”

“ဪ”

အင်မတန်စိတ်ကူးကောင်းသော အတွေးပင်။ တိမ်တွေ ပေါ်မှာ ဝက်ဝံရုပ်ပေါ်လာနိုးနှင့် ငေးကြည့်နေခြင်းပင်...

“လိုချင်ရင် ကိုယ်ဝယ်ပေးမှာပေါ့”

“ဟင့်အင်း”

သူမက ငြင်းဆန်သည်။ နောက်မှ..

“တစ်ယောက်တည်းမြင်ရပြီး ပျောက်သွားတဲ့ ဝက်ဝံရုပ်မျိုးပဲ လိုချင်တာ”

ဗညား ပြုံးလိုက်မိသည်။ မေပျိုကတော့ တိမ်တွေကို ငေးဆဲ။

“မေပျိုကို မေးခွန်းတစ်ခု မေးစရာရှိတယ်”

“မေပျို သိမှာမဟုတ်ဘူး”

မမေးခင်က ငြင်းဆန်သည်။ ဗညားက မေပျိုနားဝင်ရပ် လိုက်ပြီး ကောင်းကင်ကိုငေးကာ...

“ကြိုးစားပြီးဖြေကြည့်ပေါ့.. အလောင်းအစားလုပ်မယ်လေ”

မေပျို ရယ်၍သာနေသည်။ ဒါကို ဗညားက..

“ကဲ.. ကျွန်တော့်မေးခွန်းလေးကို ကြိုးစားပြီး ဖြေကြည့် ပေါ့”

ဆိုကာ ပုံပြင်တစ်ပုဒ်ကိုစလိုက်သည်။

“ရှေးအခါက ဘုရင်တစ်ပါးမှာ သမီးတော်တစ်ပါးရှိတယ်။ သိပ်ချောသိပ်လှပေါ့။ တစ်နေ့တော့ ဘုရင်သမီးတော်ဟာ စုန်းအို ကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ ပြုစားမှုကြောင့် ပျောက်ခြင်းမလှပျောက်သွား

တော့တယ်။

ဒါနဲ့ ဘုရင်ကြီးက သူ့ရဲ့သမီးတော်ကို ကယ်ဆယ်နိုင်မယ့် သူနဲ့ လက်ဆက်ပေးမယ်လို့ ဖိတ်ခေါ်လိုက်တယ်။

စုန်းအိုကြီးက သိပ်အစွမ်းထက်လွန်းတော့ ဘယ်သူကမှ မ ကယ်ရဲကြဘူးပေါ့။

ဒါပေမယ့် ထူးခြားစွာပဲ မင်းသားနှစ်ပါးပေါ်လာခဲ့တယ်။

မင်းသားနှစ်ပါးလုံးမှာ ထူးခြားတဲ့ စွမ်းအားတွေရှိသတဲ့။ ပထမ မင်းသားလေးက အရာရာကိုသိမြင်နိုင်တဲ့ စွမ်းအားရှိပြီး ဒုတိယမင်းသား က ရဲစွမ်းသတ္တိနဲ့ ပြည့်စုံတယ်လေ။

ဒါနဲ့ ပထမမင်းသားက စုန်းအိုကြီးရှိတဲ့နေရာကို သူ့အတတ် နဲ့သူ ကြည့်လိုက်တယ်။

အင်မတန်ဝေးလံတဲ့ နဂါးလှိုဏ်ဂူကြီးမှာ မင်းသမီးလေးရှိ နေတာကို မြင်ရသတဲ့။

ဒါကို ရဲစွမ်းသတ္တိရှိတဲ့ မင်းသားလေးက မင်းသမီးလေးကို သွားကွယ်တင်ခဲ့တယ်။

မင်းသမီးလေး ပြန်ရောက်လာတော့ ဝေခွဲရခက်တဲ့ ပုစ္ဆာ တစ်ခု ဖြစ်လာတယ်။ မင်းသမီးကို မင်းသားနှစ်ပါးထဲက ဘယ်သူရ သင့်တယ်ဆိုတာပေါ့။

ပထမမင်းသားက ပြောတယ်။ သူ့ရဲ့အတတ်ပညာကြောင့် သာ မင်းသမီးလေးရဲ့ တည်နေရာကို ရှာဖွေနိုင်ခဲ့တာတဲ့။ သူသာ မရှိရင် မင်းသမီးလေးရဲ့နေရာကို ဘယ်သူမှမညွှန်ပြနိုင်ဘဲ ဒီလိုနဲ့ ပဲ မင်းသမီးလေးအသက်ဆုံးရှာမှာလေ..

ဒုတိယမင်းသားက ပြောတယ်။ သူ့ရဲ့ ရဲစွမ်းသတ္တိကြောင့် သာ မင်းသမီးလေးကိုကယ်တင်နိုင်တာ။ သူသာမကယ်ခဲ့ရင် မင်းသမီး လေး အသက်ရှင်မှာ မဟုတ်ဘူးတဲ့”

ဗညားက စကားစဖြတ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ . .
“မေးခွန်းကတော့ နှစ်ခုထဲပါပဲ။ ဘယ်သူရသင့်သလဲ ဆိုတာပါ”

“သိဘူးလေ”
မေပျိုပြောပြီး ရယ်နေသည်။ အတန်ကြာသည်အထိရယ်နေပါသည်။ နောက်မှ . .

“ဒုတိယမင်းသားပဲ ရသင့်တာပေါ့”
“ဘာလို့”
ဗညားက မျက်မှောင်ကျုံ့ရင်း မေးသည်။ မေပျိုကရယ်ရင်း ကောင်းကင်မော့ကြည့်ကာ . .

“ဟိုးမှာ ဝက်ဝံရုပ်လေး . . အဲ . . မပြဘူး . . မပြဘူး”
ဗညားက ကောင်းကင်ကိုမော့ကြည့်သည်။
ဟုတ်ပါသည်။ ကောင်းကင်ပေါ် တိမ်တိုက်တချို့က ဝက်ဝံရုပ်ဖြစ်လှဖြစ်ခင်လေး။ ဗညားက မေပျိုကိုပြန်ကြည့်ရင်း . .

“ဖြေပါဦး . . ဘာလို့ ဒုတိယမင်းသားရသင့်တာလဲ”
မေပျိုရယ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ ထုံးစံအတိုင်း . . .
“ဒီလိုကွယ် . . ပထမမင်းသားက မင်းသမီးကို စုန်းအိုကြီး ဖမ်းသွားကြောင်း သတင်းကြားတာနဲ့ သူသိမှာပဲ။ ဒါပေမယ့် သူမသွားရဲခဲ့ဘူး . . ”

“အဲ . . ဒုတိယမင်းသားက မင်းသမီးလေး ဘယ်မှာရှိတယ် ဆိုတာ သိတာနဲ့ သေမှာမကြောက်ဘဲ အသက်စွန့်သွားခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် ဘယ်လိုပဲနှိုင်းယှဉ်နှိုင်းယှဉ် သတ္တိရှိသူသာ အချစ်ကိုရသင့်ပါတယ်”

“ဖြောင်း ဖြောင်း ဖြောင်း”

မေပျို၏ အဖြေစကားဆုံးသည်နှင့် အနောက်ကကြားရ

သောလက်ခုပ်သံ။ ကြည့်လိုက်တော့ . . .

“ကျော်ဇင်”

ကျော်ဇင်က ပြုံးပြီး . .

“မှန်ပါတယ် မေပျို . . အချစ်မှာ သတ္တိရှိသူသာ မင်းသမီးလေးရဲ့ အချစ်ကိုရသင့်ပါတယ်”

ကျော်ဇင်ကိုမြင်တော့ ဗညားမျက်နှာပျက်သွားသည်။ မေပျိုက အံ့အားသင့်နေ၏။

ကျော်ဇင်က ထိမထင်ဟန်နှင့်ပြုံးပြီး . .

“ခြေလှမ်းတွေ သိပ်သွက်နေပါလား ဗညား”

ဗညားဟက်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်လိုက်သည်။

“ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလဲ ပြန်သုံးသပ်သင့်တယ် ကျော်ဇင် . . အရေးကြီးတဲ့ အဖြေတစ်ခုအတွက် မင်းရောနောက်ကျခံပါ့မလား”

မေပျိုက နှစ်ယောက်လုံးကို အကြောင်သားငေးကြည့်နေသည်။ ကျော်ဇင်က သူတို့နားကပ်လာပြီး . .

“မှန်ပါတယ် ဗညား အချစ်မှာတော့ နောက်ကျတဲ့ခြေထောက်သစ္စာဖောက်ပါပဲ . . .”

“ဟား ဟား . . သိပ်ကောင်းတဲ့အဖြေပဲ ကျော်ဇင် . . အဲဒီတော့ ငါ့ခြေလှမ်းတွေသစ္စာဖောက်မဖြစ်အောင် လုပ်ရမှာပေါ့”

ဒီတော့ . .

ဗညားမေပျိုဖက်လှည့်သွားသည်။

“မေပျို . . .”

မေပျိုက ဗညားကိုကြောင်ကြည့်နေသည်။

“မေပျိုကို ကျွန်တော်ချစ်တယ် ကျွန်တော့်ကို ချစ်ခွင့်ပေး

ပါ”

မေပျိုက ဗညားကို တအံ့တဩကြည့်သည်။ ဒါကိုကျော်ဇင်

က...

“ဟား ဟား.. မင်းက သိပ်ရယ်ရတဲ့ကောင်ပဲဗညား.. ကျွတ် ကျွတ်.. သနားလိုက်တာ.. မင်းဘယ်သူ့အတွက်များ ဒီစကား ပြောထွက်သွားတာလဲဟင်”

ကျော်ဇင်စကားကြောင့် ဗညားမျက်နှာပျက်ကာသွား၏။ ဒါကို ကျော်ဇင်က မေပျိုရှေ့ရပ်ပြီး..

“ကမ္ဘာကြီးဟာ နှစ်ဆယ့်သုံးနှစ်ပိုင်းတစ်ပိုင်းဒီဂရီလည်နေတာ မဟုတ်ဘဲ လိမ်ပြီးလည်နေသလား မသိတော့ပါဘူး မေပျို.. အဲသည်လိုဖြစ်ရင်လဲ လိမ်ပြီးလည်နေတဲ့အထဲမှာ ကိုယ်လဲပါမှာပါ.. မေပျိုကို ကျွန်တော်ချစ်တယ် ကျွန်တော့်အချစ်ကိုလဲ ယုံပေးပါ”

“ဘာကွ”

ဗညား၏ အော်သံ။ ကျော်ဇင်က..

“မင်းအတိုင်းပဲလေ ဗညား.. ရယူပိုင်ဆိုင်ဖို့တစ်ခုခုကို ပေးဆပ်ရမှာပဲ”

“ခစ် ခစ် ခစ်”

မေပျို၏ ရယ်သံ။ နှစ်ယောက်လုံးမေပျိုကို ပြန်ငေးကြည့်သည်။

“ဘာရယ်တာလဲ မေပျို”

ကျော်ဇင်၏ အမေး။

“ကိုယ့်ကိုမယုံလို့လား”

ဗညား၏ စကား။

“ခစ် ခစ် ခစ်”

မေပျိုက ရယ်၍သာနေသည်။ အတန်ကြာမှ..

“ကညာလွတ်လိုက်တာ ထင်တယ်”

“ဗျာ..”

“ဟင်..”

နှစ်ယောက်လုံး မျက်နှာပျက်သွား၏။ မေပျိုမျက်နှာပေါ် လက်ကိုင်ပဝါအုပ်၍ တသိမ့်သိမ့်ဖြစ်နေသည်။ အားရပါးရ ရယ်မောနေတာလား တသိမ့်သိမ့်ရှိက်ငိုနေတာလား မသိ။

“မေပျို”

“မေပျို”

နှစ်ဦးလုံး၏ ခေါ်သံ။ ချစ်ရသူစကားတစ်ခွန်းကြောင့် တစ်ဖက်သား ထိခိုက်နစ်နာသွားပြီလား မသိ။ နောင်တက နောက်ကျနေပြီထင်။

အတန်ကြာမှ မေပျိုမျက်နှာမှ လက်ကိုင်ပဝါကို ခွာလိုက်သည်။ မျက်နှာက ပြုံးနေသည်။ သို့သော် မျက်လုံးက ငိုကြွေးခဲ့သလို နီရဲနေ၏။ ခန့်မှန်းရခက်သောမျက်နှာ..

“ကညာ ကျောင်းထွက်ချင်ပြီ ထင်တယ်”

“ဘာ..”

“ဘယ်လို..”

“အဲ.. မသိဘူး.. ဘာမှမဟုတ်ဘူး”

ဗညားက ခေါင်းကုပ်ပြီး..

“မေ.. မေပျို.. ဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲ”

“ဘာကိုလဲ”

“ကညာနဲ့ ကိစ္စကိုလေ”

“မသိပါဘူး”

သူ့မျက်နှာက ပုံမှန်ပြန်ဖြစ်နေသည်။ အရာရာကို ဘာမှ မသိသလို။

“စိန်ပန်းရိပ်မှာ သူတို့စောင့်နေပြီထင်တယ်။ သွားရအောင်”

နှစ်ယောက်သား ရှက်ဖိန်းဖိန်းနှင့် ဘာမှမပြောနိုင်။ မေပျို
ကသာ ကောင်းတင်ကြီးကို မော့ကြည့်ပြီး...

“ဝက်ဝံရုပ်လေးရေ. . တဲ့တာ”

ဆိုကာ လှည့်ထွက်သွားတော့၏။

ဟိုနှစ်ယောက်ကတော့ ကြောင်တောင်တောင်နှင့်။

ရန်ဖြစ်ဖို့တောင် သတိမရတော့။

x x x

ကိုယ့်ပိုက်ဆံမုန့်ဖိုးနဲ့ ပထမဆုံးမုန့်ရွေးရတဲ့အချိန်. .

မော်တော်ကား(သို့)စက်ဘီး(သို့)ဆိုင်ကယ် ပထမဆုံးစီးရ
ချိန်၊ ချစ်သူမျက်နှာမော်ဖူးရတဲ့အချိန်. . .

အဲဒီအချိန်တွေဟာ ရင်ခုန်သံအမြန်ဆုံးပါပဲ. . .

x x x

စိန်ပန်းရိပ်ထဲဝင်လာသော မေပျို၊ ကျော်ဇင်နှင့် ဗညားကို မြင်တော့ ကညာမျက်နှာပျက်သွားသည်။ မြတ်ကတော့ တအံ့တဩ ကြည့်သည်။ ပြီးနောက်..

“ဟယ်.. ဒီသုံးယောက် ဘယ်မှာဆုံလာကြတာလဲ.. ထူး ထူးဆန်းဆန်း”

မေပျိုက ပြုံးရယ်ရင်း..

“ဘော်ဒီဂတ် ခေါ်လာတာလေ.. ခစ် ခစ် ခစ်”

သူ့ဘာသာသူပြောရင်း သဘောကျနေ၏။ စားပွဲထိုးရောက် လာသည်။

“အစ်ကိုတို့ အစ်မတို့က ဘာမှာမလဲ”

ကျော်ဇင်နှင့်ဗညားက..

“လက်ဖက်ရည်ပဲ ပေးပါကွာ.. ကျဆိမ့်”

“ကိုယ်က ပေါ့ဆိမ့်”

မေပျိုက စားပွဲပေါ်လိုက်ကြည့်ပြီး စားလက်စကျန်နေသော ကညာ၏ပန်းကန်ကို လက်ညှိုးထိုးကာ..

“ကညာ.. ကျန်တာလေးပဲ စားတော့မယ်”

ကညာ မျက်နှာအကြီးအကျယ် ပျက်သွား၏။

မေပျိုက ခပ်တည်တည်နှင့် ကညာရှေ့က ကျန်နေသော ပန်းကန်ကိုယူပြီး မြိန်ရေရှက်ရည် စားနေလိုက်သည်။ မည်သူမှ စကား မစပြောသေး။

“လက်ဖက်ရည်ရပြီ အစ်ကို.. ဒါကကျဆိမ့်.. ဒါကပေါ့ ဆိမ့်”

ဟိုနှစ်ယောက်မှာသော လက်ဖက်ရည် ရောက်လာ၏။ မေ ပျိုက ကညာ၏ပန်းကန်ကို ကုန်စင်အောင် စားပြီးမှ..

“မေးခွန်းတစ်ခု မေးမယ်”

“ထူးထူးဆန်းဆန်းပါလား”

မြတ်၏ရေရွတ်သံ။ တစ်ခါမှဦးမဆောင်ဖူးသော မေပျိုစ ကားကြောင့် အံ့အားသင့်သွားပုံရသည်။ မေပျိုမှသာ ဆက်၍..

“တစ်ခါက ဥယျာဉ်တစ်ခုကို အင်မတန်တော်တဲ့ ဥယျာဉ် အုတ်ယောက် ပြုစုရသတဲ့။

အဲဒီဥယျာဉ်မှူး ပြုစုသမျှ သစ်သီး၊ ပန်းမာလာများဟာ အလွန်လှပတဲ့အတွက် လူအများ အားကျနှစ်သက်ကြသတဲ့။

တစ်နေ့တော့ ဥယျာဉ်မှူးဟာ ထူးထူးခြားခြား အတွေးပေါ် သတဲ့။

အဲဒါက ကိုင်းကျိုးကိုင်းဆက်နည်းနဲ့ သရက်ပင်ပေါ် ဩဇာပင်စိုက်ဖို့ပါပဲ။ သူစဉ်းစားခဲ့တဲ့အတိုင်း သရက်ပင်ပေါ် ဩဇာပင်စိုက်ဖို့ သရက်ပင်ကိုထွင်တဲ့အခါ သရက်ပင်က တားသတဲ့။

အသင်ဥယျာဉ်မှူး.. အပင်များဟာ သူ့သဘာဝအတိုင်း ကြီးပြင်းတာက ပိုသင့်တော်ပါတယ်။ တစ်ပါးအပင်ပေါ် အသက်ရှင်ရတာဟာ ရှင်သန်ရတဲ့အပင်အတွက်လဲ မကောင်းသလို ထမ်းပိုးရတဲ့အပင်တွေအတွက်လဲ လေးလံစေတာပေါ့။

ဒါပေမယ့် ခေါင်းမာတဲ့ဥယျာဉ်မှူးက..

“အို..! သစ်ပင်.. သင့်ကိုလဲငါစိုက်ပျိုးခဲ့တာ ရှင်သန်စေခဲ့တာပါ။ ယခုလဲ သင်၏ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ် ငါနောက်ထပ်စိုက်ပျိုးခွင့် ငါ့မှာရှိပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သင့်ကိုငါပိုင်ဆိုင်၍ ဖြစ်ပါတယ်ဆိုပြီး သရက်ပင်ပေါ် ဂရုတစိုက်နဲ့ ဩဇာပင်ကို ပျိုးခဲ့ပါတယ်။

ဥယျာဉ်မှူးတွက်တဲ့အတိုင်း ဩဇာပင်ဟာ သရက်ပင်ပေါ် ရှင်သန်လာခဲ့ပါတယ်။ လူတွေကတော့ တအံ့တဩပေါ့။ သရက်ပင်ပေါ် ဩဇာပင်ထွက်လာတော့ ဥယျာဉ်မှူးကိုလဲ ချီးကျူးကြတယ်။ အသီးတွေလဲ တအားသီးတော့ တအံ့တဩပါပဲ။

ဒါပေမယ့် မကြာပါဘူး.. ဥယျာဉ်မှူးဟာ အဲဒီအပင်ကို ခုတ်လှဲခဲ့တယ်။

ဘာလို့လဲဆိုတော့ အဲဒီဩဇာသီးဟာ ချဉ်နေလို့ပါ”

မေပျိုစကားစဖြတ်လိုက်သည်။ ရေနွေးတစ်ချက်ခပ်သောက်လိုက်၏။ ပြီးမှ စကားပြန်ဆက်သည်။

“အဲသည်လို ဩဇာသီးချဉ်သွားရတာ ဘယ်သူ့မှာအပြစ်ရှိလဲ”
အားလုံးအသံတိတ်ဆိတ်သွား၏။

၁။ သရက်ပင်ပေါ် ဩဇာပင်စိုက်မိတဲ့ ဥယျာဉ်မှူးလား။

၂။ နဂိုအချဉ်ဓာတ်ရှိတဲ့သရက်ပင်လား။

၃။ မျိုးစေ့မမှန်ရင် အလိုလိုချဉ်တတ်တဲ့ ဩဇာပင်လား။
အဲဒါကိုဖြေပေးပါ”

အားလုံးအသံတိတ်ကုန်၏။ ပြီးတော့ ခေါင်းကုတ်ကုန်၏။ မေပျိုက အေးဆေးစွာ ရေနွေးကို မှုတ်သောက်နေ၏။ အတန်ကြာမှ ကညာက..

“နင်တွေ့တာမှန်တယ် မေပျို”

အားလုံး ကညာကို ဝေကြည့်ကြသည်။ ကညာမှပင် ဆက်၍
“ဒီစကားကို နင် ကျော်ဇင်နဲ့ဗညားကို မကြာသေးခင်ကမှ ပြောခဲ့မယ်ထင်တယ်”

ကျော်ဇင်နဲ့ဗညား တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်ကြသည်။ ကညာက အသံတိုးတိုးယဲ့ယဲ့လေး..

“ငါကျောင်းထွက်တော့မယ် မေပျို”

အာမေဇိုတ်သံများပင် မကြားရ။ အားလုံး ကျောက်ရုပ်တွေလို ငြိမ်ကျသွား၏။ ကညာကဆက်၍..

“ဒါပေမယ့် ကစားပွဲက မပြီးသေးပါဘူး”

မေပျိုက ဖျတ်ခနဲဝေကြည့်သည်။

x x x

တစ်ကမ္ဘာလုံးအတွက် အကောင်းဆုံးစကား..
 တစ်ခုပဲရှိပါတယ်။
 “ကောင်းတာလုပ်ရင် ကောင်းတာဖြစ်မယ်” တဲ့..
 ဒါပေမယ့်

ကောင်းတာလုပ်လျက်နှင့် တုံ့ပြန်အကျိုးမခံစားရတာ ရှိ
 တတ်ပါတယ်။ ဘုရားသခင်ဆုံးဖြတ်ချက် မှားတာလား..

x x x

ထိုနေ့မှစ၍ ကညာကိုမတွေ့ရတော့။
 သို့သော်..

x x x

ဗညား...

“မင်းကို ငါသတ်လိုက်ပြီ...”

Killer

x x x

အိမ်ပြန်ရောက်သည်နှင့် အဖေနှင့်အမေ၏ စကားသံများ ကျော်လင့်ကြားရသည်။

“အခုကိစ္စ ငါမှ မခန့်မှန်းတတ်တာ.. မိန်းမရဲ့”

“အင်းလေ.. ဘယ်သူမှလဲ မခန့်မှန်းနိုင်လို့ပြောတာပေါ့။ ဒါဟာ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်မှမဟုတ်ဘဲ။ အကယ်၍ မှားယွင်းသွားရင် ဆုံးရှုံးမှုက မနည်းဘူးနော်”

“အေး.. ငါဘာလုပ်ရမလဲ စဉ်းစားနေတာပါ”

အဖေနှင့်အမေမှာ စီးပွားရေးကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ငြင်း ချန်နေကျ။

“အဲဒါကြောင့် အဖေကြီးကို ပြောတာပေါ့. . ဟိုကိုသွားမေး
လိုက်ရင် အကောင်းဆုံးပါဆို”

“သိပါတယ်. . သိပါတယ် မိန်းမရယ်. . ဒါပေမယ့် သူတို့
ကိုပေးရတာက မနည်းဘူးပဲ”

“ဪ. . အလကားပေးရတာမှ မဟုတ်ဘဲ. . ကိုယ့်ရဲ့အ
ကျိုးအမြတ်အတွက်ပဲ. . မြန်မြန်စဉ်းစားပါ. . ရက်ပိုင်းအတွင်း နာ
ရီပိုင်းအတွင်း စီးပွားရေးအခြေအနေ ရုတ်ခြည်းပြောင်းလဲသွားနိုင်
တယ်နော့. . .”

“အေးပါ မိန်းမရာ. . ငါသွားမေးလိုက်ပါမယ်. . ပိုက်ဆံ
ထုတ်ပေး”

ကျော်ဇင်က စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် အဖေနှင့်အမေကို ထိုင်
ကြည့်နေလိုက်သည်။ ခဏနေတော့ အမေအထုပ်တစ်ထုပ်နှင့် ပြန်
ထွက်လာသည်။

“ဘယ်လောက်လဲ”

“ဆယ်သိန်း”

အဖေ သက်ပြင်းချသည်။

“တွေ့လား. . အဲဒါကြောင့်ပြောတာ. . ဘာမှမလုပ်ခင်
ပေးရပြီ တနင့်တပိုး”

“ကဲ. . တွန့်တိုမနေပါနဲ့. . ဒီတစ်နည်းပဲ ရှိတော့တာကို. .
ဒီထက်ပိုမရှုံးအောင်သာ ကြိုးစား. . .”

အဖေက ငွေထုပ်ကိုဆွဲယူပြီး. .

“ကဲ. . ဒါဆိုလဲ ငါသွားပြီ. . သားကျော်ကျော် အဖေနဲ့ခဏ
လိုက်ခဲ့”

“ဗျာ. . ဖေဖေ”

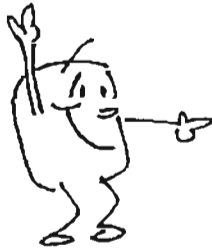
“အဖေ့ကို ကားမောင်းပို့ပေးစမ်းကွာ. . အဖေစိတ်လှုပ်ရှား

နေလို့ ကားမမောင်းချင်ဘူး”

“ဟုတ်. . ဖေဖေ”

ကျော်ဇင် မငြင်းသာတော့။ ကားသေ့ယူပြီး အပြင်ထွက်
လိုက်သည်။

× × ×

ကားကိုမောင်းထွက်ပြီးမှ ကျော်ဇင်မေးလိုက်သည်။

“ဘယ်ကိုလဲ ဖေဖေ”

ဖေဖေက မျက်မှန်ကြီးနှင့်ရှေ့ကို ဖြဲရဲကြည့်ပြီး..

“အင်းယားမြိုင်ကို သား”

ကျော်ဇင်သတိရသွားသည်။

“ဪ.. ဖေဖေတို့သွားနေကျအိမ်ကိုလား”

“အေး.. သား”

ကျော်ဇင်က ကားမောင်းရင်း သူ့အဖေဘက်လှည့်ကာ..

“အဖေတို့ အဲဒီအိမ်ကိုခဏခဏသွားတယ်နော်.. ဘာသွား

နိုးမိုးစာပေ

သွားလုပ်တာလဲ”

အဖေက သက်ပြင်းချသည်။ ပြီးမှ..

“အဲဒီအိမ်မှာ.. ကမ္ဘာ့မြေပုံရှိတယ်လေ သားရဲ့”

“ဟင်.. အဖေကလဲ ကမ္ဘာ့မြေပုံများ လိုချင်ရင် အိမ်မှာဝယ်

ထားလို့ရရဲ့သားနဲ့ ဘာလို့”

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း”

အဖေထံမှ ရယ်သံကြားရသည်။ ပြီးမှ..

“အဲဒီကမ္ဘာ့မြေပုံမဟုတ်ဘူး၊ ကျော်ကျော်ရဲ့.. အခုဟာက လူကမ္ဘာ့မြေပုံကို ပြောတာ”

“ဗျာ”

ကျော်ဇင်နားမရှင်းဖြစ်သွားသည်။ သူ့ဖခင်မှ ရှင်းပြသည်။

“ဒီလိုသားရဲ့ အဲဒီအိမ်မှာ ကမ္ဘာ့အကြောင်း အာရုံဆောင်ထားတဲ့ လူတစ်ယောက်ရှိတယ်။ အဲဒီလူက ကမ္ဘာပေါ်မှာ ဖြစ်ပျက်သမျှ အားလုံးမေးလို့ရတယ်။ အဓိက စီးပွားရေးပေါ့”

“ဪ”

ကျော်ဇင် သဘောပေါက်သလို ရှိလာ၏။ သူ့ဖခင်မှဆက်၍

“သူက အဖေတို့စီးပွားရေးသမားတွေ မဖြေရှင်းနိုင်တဲ့ ကိစ္စမျိုးတွေကို အလွယ်တကူ ဖြေရှင်းနိုင်တယ်လေ”

ကျော်ဇင်အတွက် စဉ်းစားစရာဖြစ်သွားသည်။

“အကြားအမြင်လား”

“ဟင့်အင်း.. အတွေ့အကြုံ”

“ဟုတ်ရဲ့လား” ဆိုသည့်အတွေးမျိုးနှင့် ကျော်ဇင်သူ့အဖေတို့ ပြန်ကြည့်သည်။

“ဒါဆို.. သူကိုယ်တိုင်က ဘာလို့စီးပွားရေးမလုပ်တာလဲ”

သူ့အဖေက ခေါင်းညိတ်သည်။

နိုးမိုးစာပေ

“မေးသင့်တဲ့ မေးခွန်းပါပဲ”

စကားစမြတ်လိုက်သေးသည်။ နောက်မှ . .

“တစ်ချိန်ကတော့ စီးပွားရေးအင်မတန်လုပ်ခဲ့တဲ့ လူကြီးတွေ ပေါ့ . . အရာရာကိုအောင်မြင်ပြီး ဘာမှလုပ်စရာမရှိတော့တဲ့ အချိန်မှ ရပ်ပြီး ဒီအတိုင်းနေလိုက်တော့တာ။ အခုတောင် ဒီအလုပ်ကိုသူ ကိုယ်တိုင်မလုပ်တော့ဘဲ ကလေးတွေနဲ့ လွှဲထားတာ . . ကလေးတွေကလဲ တော်လိုက်တာပြောမနေနဲ့တော့ . . အဲ . . သား . . ကားတွေရမှာ . . ”

“ဪ . . . ဟုတ်ကဲ့ အဖေ”

အိမ်ရှေ့ရောက်မှန်းပင် မသိလိုက်။ ကားကိုကွေ့ဝင်လိုက်သည်။ ဖခင်ဖြစ်သူက ကားပေါ်ကဆင်းပြီး . .

“သား . . လိုက်ဦးမလား”

“မလိုက်တော့ပါဘူး ဖေဖေရာ . . ကားပေါ်ကပဲစောင့်တော့မယ်”

ဖခင်ဖြစ်သူထွက်သွားမှ အတွေးနယ်ခဲ့မိသည်။

“ကညာ ဘာလို့ ကျောင်းမတက်တော့တာလဲ”

မိန်းကလေးတွေ၏ ဆက်စပ်မှုကိုလဲ စဉ်းစားမရ။ ကညာနှင့်မေပျို ဆက်စပ်မှုကဘာလဲ . .

killer ဘယ်သူလဲ . . . စုံထောက်ကရော . . .

အတွေးသာရှိသည်။ ဘာမှ အဖြေမရှိ။

သိပ်မကြာပါ။ ဖခင်ဖြစ်သူ ရွှင်လန်းပြီး ပြန်ရောက်လာသည်။

“သွားမယ် သားရေ . . အဆင်ပြေသွားပြီ”

ကားစက်ကို နှိုးရင်း . .

“အဖြေကဘာတဲ့လဲ . . ဖေဖေ”

ဖခင်ဖြစ်သူက ဖုန်းနံပါတ်များကို နှိပ်ရင်း

နိုးနိုးစာပေ

“ဘင်္ဂလားဒေ့ရှ် သန်ဘက်ခါ မုန်တိုင်းဝင်မယ်တဲ့ သားရဲ့”

“အဲ”

“ဟယ်လို . . မေကြီးလား . . ကိုအောင်သိန်းကိုပြောလိုက် . . ပစ္စည်းတွေကိုရိုသမျှ ကားနဲ့ရခိုင်ဖက်ကို ရွှေ့မယ်လို့ . . နောက်ပြီး ရခိုင်ကကိုယ်စားလှယ် ကိုမြင့်အောင်ဆီ ဖေကြီး ဖုန်းခေါ်လိုက်မယ်”

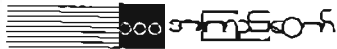
ဆိုကာ ရေရွတ်ဟန်နှင့် ဖုန်းနံပါတ်များနှိပ်ရင်း . .

“ကံကောင်းတာပဲ သားရေ . . ဒီကိုလာလိုက်တာ မှန်သွားတယ် ပစ်လိုက်ရမယ့်ပစ္စည်းတွေ အမြတ်များများ ပြန်ရမှာ။ ဟယ်လို ဟယ်လို ကိုမြင့်အောင်လား၊ ကျွန်တော်ကျော်လင်းပါ။ ဟိုလေ ကျွန်တော့်ကားရှစ်စီး ခင်ဗျားဆီလာလိမ့်မယ်။ အဲဒါ ဆယ့်ငါးရာ ခိုင်နှုန်း ကျွန်တော်လိုချင်တယ်။ အခုမဟုတ်ဘူး။ သန်ဘက်ခါမှ ပြောင်းမှာ။ စိတ်ချ . . သေချာတယ်။ ခင်ဗျားဆီမှာတစ်ညပဲအိပ်မှာ”

ခေါင်းထဲမှာ တွေးစရာအတွေးများ ပလံ့စီထနေသည်။ အဓိက ကညာကျောင်းထွက်သွားခြင်းအကြောင်း။

x x x

နိုးနိုးစာပေ

“မေပျို”

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲသို့ လေးယောက်ထဲ။

“ကညာ။ . ဘာလို့ ကျောင်းမတက်တော့တာလဲဟင်”

ကျော်ဇင်၏ အမေး။ မေပျိုက အူကြောင်ကြောင်နှင့်။

“သိဘူးလေ။ . အဲ။ . ပုံပြင်ထဲကလို စုန်းမကြီးဖမ်းသွားတာ ဖြစ်မှာပေါ့။ . ”

“မြတ်ရော သိလား”

မြတ်မျက်နှာပျက်သွားသယောင် ထင်ရသည်။ နောက်က မန်းကတမ်း ခေါင်းခါပြီး။

နိမိတ် ၁၀၀

“ဟင့်အင်း။ . ဟင့်အင်း။ . မြတ်မသိဘူး။ . မြတ်ဘာမှမ သိဘူး”

လိုအပ်သည်ထက် ပိုနေ၍ မြတ်ကို အားလုံးငေးကြည့်ကြသည်။ ထိုတော့မှ မြတ်လဲ ရိပ်မိဟန်နှင့် ကိုယ်ဟန်ပြင်ကာ။

“မြတ် တကယ် မသိတာပါ”

အားလုံး သက်ပြင်းချကြသည်။ ဘာအကြောင်းပြချက်မှ မရှိဘဲ ရုတ်ခြည်းပျောက်သွားသည်မို့ အံ့သြနေကြသည်။

“ဆက်နွယ်မှုတွေက ဘာလဲ”

မည်သူမှ မသိနိုင်။ စကားသံတိတ်ဆိတ်။

“မေပျို။ . နင်တကယ် မသိတာလား”

ဗညားက မချင့်မရဲမေးသည်။ မေပျိုက ရေခွေးမှုတ်သောက်ရင်း။ . .

“ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့ မင်းသမီးလေးကိုညွှန်ပြရုံနဲ့ အချစ်စစ်အချစ်မှန် ဖြစ်ပါ့မလား။ . ဒါမှပဲဟုတ်။ . ရဲဝံ့စွာရှာဖွေနိုင်သူက အချစ်စစ်အချစ်မှန်လား။ . စဉ်းစားကြည့်ပေါ့။ . အဖြေကဘာလဲ”

မေပျိုအဝေးသို့ ငေးကြည့်နေ၏။ ကျော်ဇင်နှင့်ဗညားတစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကြသည်။ ပြီးနောက်အားတက်ပြီး

“ဟုတ်တယ်။ . ကညာကို ငါတွေ့အောင် ရှာမယ်”

ကျော်ဇင်၏ ပြတ်သားသောစကား။ ဗညားကပါ အသက်ကိုခပ်ပြင်းပြင်းရှု၍။ . .

“ဟုတ်တယ်။ . ငါလဲ ကညာကိုတွေ့အောင်ရှာပြီး အချစ်စစ်အချစ်မှန်အကြောင်း ရှင်းပြရမယ်”

သူတို့စကားကြားတော့ မြတ်ကမျက်နှာပျက်ပြီး။ . .

“နင်တို့ကလဲ မေပျိုကို အားနာစရာ”

“ရပါတယ်။ . . ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

နိမိတ် ၁၀၀

မေပျို၏စကား။ ထိုတော့မှ နှစ်ယောက်သား ခိုပိမိပြီး..

“အဲ.. ဟိုလေ.. ငါတို့ကညာကိုရှာမယ်ဆိုတာ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်အနေနဲ့ပါ.. သူ့မှာကျောင်းတက်ဖို့ အခက်အခဲရှိရင် ကူညီဖို့ပါ.. နော်.. ဟေ့ကောင် ”

ဗညားက စကားကိုအလျင်အမြန်လွှဲပြီး ကျော်ဇင်ကို အကူအညီတောင်းသည်။ ကျော်ဇင်ကပါဝင်၍...

“အင်း.. အဲ.. ဟုတ်တယ်လေ.. ကိုယ့်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်၊ ကျောင်းထွက်သွားတယ်ဆိုတော့ ဘယ်စိတ်ကောင်းပါ့မလဲ.. အဲဒါတွေအောင်ရှာပြီး ကူညီရမှာပေါ့.. ဒါနဲ့.. ကညာတို့အိမ် နင်တို့သိလား”

“နင်တို့က မိန်းကလေးအချင်းချင်းဆိုတော့ သိနိုင်တာပေါ့”

မြတ်နှင့်မေပျို တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်သည်။ ပြီးနောက် ဘာစကားသံမှ ထွက်မလာ။ သိတယ်လဲမပြော မသိဘူးလဲမငြင်း။

ကျော်ဇင်နှင့်ဗညား သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်ပြီး အမြင်ကပ်သွားသည်။ စိတ်ချင်လဲပေါက်သွားသည်။ ထို့ကြောင့်...

“အေးလေ.. နင်တို့မပြောချင်လဲရပါတယ်.. ငါတို့ကိုယ့် ဘာသာကိုယ် ရှာနိုင်ပါတယ်”

ဗညား၏ စကား။ ကျော်ဇင်က ဆက်၍...

“မြေလျှိုးမိုးဖို့တဲ့ခေတ် မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ရှာမတွေ့စရာမရှိပါဘူး”

စကားသံများမှာ ပြင်းပြသောဆန္ဒနှင့် စိတ်အချင်ပေါက်မှုများ ပါဝင်နေသည်။ မြတ်က အားနာစိတ်နှင့် မေပျိုကိုကြည့်သည်။ မေပျိုက သတိမထားမိသူတစ်ယောက်လို ငြိမ်သက်နေသည်။

x x x

စိုးမိုးဝင်း

လူတော်တော်များများ သူတော်စင်ဖြစ်ချင်ကြသည်။ ဒါပေမယ့်...

သူတော်စင်နည်းလမ်းကို မချဉ်းကပ်မိကြဘူး။

x x x

စိုးမိုးဝင်း

ပျောက်သောသူရှာရင်တွေ့ ဆိုသောစကားသာ တကယ်မှန်
ခဲ့လျှင် သတင်းစာ ဂျာနယ်များ၌ လူပျောက်ကြော်ငြာ တွေ့ရလိမ့်
မည်မဟုတ်။

တကယ်တော့ ကမ္ဘာကြီးက ကျဉ်းကျဉ်းလေးလဲ မဟုတ်ပါ။
ထို့ကြောင့် လူတစ်ယောက်ဆိုသည်မှာ ကမ္ဘာကြီးအတွက် အပ်တစ်
စင်းမျှသာ အရွယ်အစားရှိပါသည်။

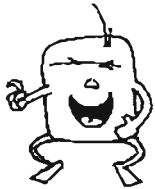
ပျောက်သောသူကို သင် ဒီအတိုင်းရှာဖွေတွေ့ဖို့ မပြောနှင့်။
သန်းခေါင်စာရင်းစစ်လျှင်တောင် ဆယ်စုနှစ်တစ်စုစာ ကြာပေလိမ့်
မည်။

ထို့အပြင် မမြင်စေလို၍ ပုန်းရှောင်နေသူဖြစ်ပါက သင် . .
အိုသေရုံသာ ရှိပေလိမ့်မည်။

သို့သော် . . ကံကြမ္မာက သင့်ကို မျက်နှာသာပေးပြီဆိုပါတော့။
သင်အဘယ်ကြောင့် သူ့ကို အသည်းအသန်ရှာနေသည်ကို အသုံးချ
နိုင်မည်လား။

အသုံးချမိပါက . . .

x x x

ထိုနေ့သည်...

First Year ကျောင်းသူကျောင်းသားများ၏ စုပေါင်းဆရာကန်တော့ပွဲအပြီး၊ ခင်မင်ရာများနှင့် သာဓုကန်သို့ အလည်အပတ်ခရီး ထွက်ကြရန်ဖြစ်သည်။

ဆရာကန်တော့ပွဲက နေ့ခင်းဆယ်တစ်နာရီကျော်မှ ပြီးစီး၍ သူငယ်ချင်းများစုပြီး နေ့ခင်းဆယ်နှစ်နာရီကျော်မှ ထွက်ကြရတော့၏။

အထူးသဖြင့် မေဂျာများမတူသော်ငြား စိန်ပန်းရိပ်၌ ဝင်ခိုရင်း ခင်မင်သူအားလုံးစုပြီး သွားကြသည်မို့ ကားကြီးနှစ်စီးစာခန့်

နိုးနိုးစာပေ

တော့ ပါလာကြသည်။

မေပျို၊ ဗညား၊ ကျော်ဇင်၊ မြတ်တို့ ကားတစ်စီးထဲ ပါလာသည်မို့ ပျော်စရာ။

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စရင်းနောက်ရင်းနှင့် နေ့ခင်းနှစ်နာရီခန့်တွင် သာဓုကန်ရောက်လာသည်။

အရိပ်ကောင်း၍ ပြန့်ပြူးသော နေရာတစ်ခုတွင် အားလုံးစုဖွဲ့ပြီး သီချင်းဆိုကြ၊ စကြနောက်ကြနှင့် အချိန်တွေကို တွန်းရွှေ့နေကြသည်။

လူတွေအားလုံး ရောထွေးနေကြသည်မို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ပင် မမြင်မိကြ။

လူစုတွေလဲ ကွဲကုန်ပြီး မိန်းကလေးက သတ်သတ်၊ ယောက်ျားလေးက သတ်သတ်မို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ပင် သတိမထားနိုင်ကြ။ မြတ်တို့ မေပျိုတို့ အဖွဲ့က မိန်းကလေးလေးငါးယောက်စုပြီး ထိုင်နေကြသည်။ အဝေးကမို့ ဘယ်သူတွေလဲဆိုတာ မသဲကွဲ။

“ကဲ... အခုအချိန်ကစပြီး ကစားပွဲကို စတင်တော့မှာဖြစ်လို့ နေရာယူပေးကြပါခင်ဗျား”

မြန်မာစာသက်ကြီးကျောင်းသား ထွန်းလွင်မော်၏ လှုံ့ဆော်မှုကြောင့် ပြန်ကျနေသမျှ ပြန်စုစည်းမိသည်။

‘ပထမဆုံးကစားပွဲကတော့ ပါလာသမျှလူတွေထဲက **King** နဲ့ **Queen** ရွေးချယ်ပွဲပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါဟာ ကျောင်းကသတ်မှတ်တဲ့ **King** နဲ့ **Queen** ရွေးချယ်ပွဲ မဟုတ်ပါဘူး။ ရင်းနှီးနေကြတဲ့ အပေါင်းအသင်း၊ ဓာတ်သိများက ရွေးချယ်တဲ့ **King** နဲ့ **Queen** ဖြစ်လို့ ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းမှာပါ။ ကဲ... ကိုယ်ရွေးချယ်တဲ့သူကို စာရွက်ပေါ်ရေးပြီး မဲလိပ်လေးတော့လိပ်ပေးကြပါ။ အထူးမှာ ချင်တာက ကျွန်တော့်ကိုချည်းပဲ မဲပေးကြပါနဲ့... အားလုံးကို တော့

နိုးနိုးစာပေ

လေးတင်ပါတယ်”

အားလုံးအလုပ်ရှုပ်ကုန်၏။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်လဲ ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့် ဖြစ်ကုန်သည်။ ချက်ချင်းကြည့်၍ ရွေးရသည် မို့ သိပ်တော့မလွယ်လှ။ သို့သော် အချိန်တိုအတွင်းတော့ အားလုံး ဆီက မဲဆန္ဒများ ရလိုက်သည်။

မဲရေတွက်နေစဉ်အတွင်း၌လဲ ဘယ်သူက ဘယ်သူကို မဲပေး တယ်။ ငါကဘယ်သူ့ကို မဲပေးတယ်နှင့် ပလုံစီထနေသည်။ အနည်း ငယ်ကြာမှ။

“ကဲ. . မဲရေတွက်လို့ ပြီးပါပြီ. . အားလုံးလဲ **Kingနဲ့ Queen**ဘယ်သူဖြစ်မလဲဆိုတာ စိတ်ဝင်စားနေကြမယ် ထင်ပါ တယ်”

ထွန်းလွင်မော်၏ကြော်ငြာသံက **MRTV4** မှ သတင်းကြေ ငြာသည့်အသံ ပေါက်နေသည်။

“ယခုကြွရောက်လာသူအားလုံးရဲ့ မဲဆန္ဒပေးချက်အရ. . ကျွန်တော်က နှစ်မဲ”

အားလုံးဝိုင်းရယ်ကြသည်။

“ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် ပေးထားတာက တစ်မဲဘယ် သူက လက်ဆော့ပြီးပေးတဲ့မဲလိပ်လဲ မသိတာက တစ်မဲ. . စုစုပေါင်း နှစ်မဲဖြစ်ပါတယ်”

အားလုံး ဝိုင်းရယ်ကြပြန်သည်။

“အင်္ဂလိပ်စာ ကျောင်းသားကျော်ဇင်က လေးဆယ့်နှစ်မဲ”

အားလုံးလက်ခုပ်တီးကြသည်။

“ကျော်ဇင်ကွ”

ချီးကျူးသံပင် ကြားရ၏။

“သူ့ကိုကျော်ဖြတ်ပြီး ရူပဗေဒကျောင်းသားဗညားက

နီ.မိုး.ဝေ.ပေ

လေးဆယ့်ကိုးမဲနဲ့ ရူပဗေဒကျောင်းသားဗညားက အနိုင်ရရှိသွား ပါတယ်ခင်ဗျာ. . အားပေးကြပါ”

“ရွှီး. . ဖြောင်း. . ဖြောင်း”

“ဒါမှ. . ဗညားကွ”

အားလုံးကျေနပ်စွာအားပေးကြသည်။ ဗညား မတ်တပ်ရပ် လိုက်တော့ လက်ခုပ်သံပိုဆူညံသွား၏။

“ဗညားဖြစ်ပါတယ်။ အားပေးကြပါ။ ချစ်ရင်လဲ အိမ်ခေါ် သွားလို့ရပါတယ်”

“ကျွန်မခေါ်မယ်”

လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ ပျော်ရွှင်ကြရ၏။

“ကဲ. . အခု **Queen** ရွေးချယ်ပွဲမှာ. . ”

ထွန်းလွင်မော်က စကားစဖြတ်ပြီး မျက်မှောင်ကျဲ့လိုက် သည်။

“ထူးခြားတာက အခုနက အမျိုးသားများလို မဟုတ်ဘဲ မဲ အပြတ်အသတ်နဲ့ အနိုင်ရသွားတာ တွေ့ရပါတယ်။ နာမည်က”

အားလုံးစိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေကြ၏။

“နာမည်က ထူးထူးဆန်းဆန်းပါပဲ. . နှစ်လုံးထဲပါ”

ပို၍စိတ်ဝင်စားကုန်ကြ၏။

“ကညာ”

“ဟေး”

အားလုံး ဝမ်းသာအားရ ထအော်ကြသည်။

ကျော်ဇင်နှင့်ဗညား အံ့အားသင့်စွာ ပါးစပ်အဟောင်းသား နှင့် ငြိမ်နေမိကြသည်။

“ကညာ. . စည်းဝိုင်းအလယ်ကြွပါခင်ဗျာ”

ဝိုင်းထိုင်နေကြသော်လည်း ကျောင်းသူကျောင်းသားများထဲ

နီ.မိုး.ဝေ.ပေ

မှ လှုပ်ရှားမှုမတွေ့ရ။

“ကညာ. . ကညာ. . ကညာ”

အားလုံး၏ အားပေးသံ။

မေပျိုတို့ဝိုင်းမှ သစ်ပင်ကို ကျောပေးထိုင်သောသူတစ်ယောက် ဖျတ်ခနဲ လှုပ်ရှားသွားသည်။

“ကညာ. . ”

ဟုတ်ပါသည်။ ကညာမှ ကညာအစစ်ပါ။ အလာကတည်းက သူတို့ကားနှင့်မဟုတ်ဘဲ တခြားကားနှင့် လိုက်လာပုံရသည်။

ကညာကိုမြင်တော့ ဗညားကတုန်ကယင်ဖြစ်နေမိသည်။

“ကညာ”

သူမ ပြုံးနေသည်။ မော့တော့မကြည့်ပါ။

“ဘယ်ပျောက်နေတာလဲ ကညာ”

သူမ ဘာမှပြန်မဖြေ။

“King နဲ့ Queenကို လက်ခုပ်တီးပြီး အားပေးကြပါ”

“ရွီး. . ဖြောင်း ဖြောင်း ဖြောင်း”

လက်ခုပ်သံများ အားပေးသံများ။

ဗညား၏ အတိုင်းထက်အလွန်ပျော်ရွှင်ရမည်အစား. .

“ဘယ်ပျောက်နေတာလဲ ကညာ”

x x x

“ဘယ်ပျောက်နေတာလဲ ကညာ”

ကျော်ဇင်၏အမေး။ ကညာကပြုံးရင်း. .

“မပျောက်ပါဘူး ရှိပါတယ်”

“ကျောင်းမတက်တော့ဘူးဆို”

ဗညားက ဖြတ်မေးသည်။ ကညာက ညင်သာစွာရယ်ရင်း. .

“မေဂျာပြောင်းလိုက်တာလေ”

“ဘယ်မေဂျာပြောင်းသွားတာလဲ”

x x x

သူမအသံကတိတ်ဆိတ်နေသည်။ အတန်ကြာမှ .

“အဲဒါ . . ဟိုဖက်ကင်တန်း(န်)နဲ့ နီးလို့ ဟိုဖက်ကင်တန်း(န်) ပဲ ပြောင်းထိုင်နေတာ”

ဟုတ်လား မဟုတ်လားမသိ။ လောလောဆယ်အနေအထား အရ ပြောသမျှယုံရမည်သာ။

“မြတ်တို့မေပျိုတို့နဲ့ရော တွေ့ဖြစ်သေးလား”

သူမနှုတ်ခမ်းစူ၍ စဉ်းစားသည်။

“သိပ်မတွေ့ဖြစ်ဘူး . . နေတာက ဝေးတော့လေ . ဟင်း ဟင်း”

သူမစကားကို သူ့ဘာသာသူ သဘောကျနေ၏။

“နေတာက ဘယ်မှာနေလို့လဲ”

“ရန်ကုန်မှာလေ . . ရန်ကုန်မှာပဲ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဟင်း ဟင်း”

အမြဲတမ်းပြီးချိပြီး အသိခက်သူတစ်ယောက်သာ . .

“ဟာ . . ရန်ကုန်မှာတော့သိတာပေါ့ . . ရန်ကုန်ဘယ်နား မှာလဲ”

“အခုလောလောဆယ်တော့ ဒီနားမှာ”

မပြောချင်သော စကားကို ဘာမှဆက်မေး၍ ရတော့မည် မဟုတ်မှန်းသိသည်။

“အားလုံးပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နဲ့ ဒီဖက်ကင်တန်း(န်)ကိုပဲ လာ ထိုင်ပါလား ကညာ”

“ဝေးလို့ပါဆို”

“အားလုံးက သတိရနေကြတယ်”

“ဟုတ်လား”

သူမ၏အသံတွင် သရော်သံပါနေ၏။ အသံများခေတ္တတိတ် ဆိတ်သွား၏။ ပြောစရာစကားထက် လွမ်းနေရတာ ပိုများ၍ ဖြစ်နိုင်

သည်။

“ဒါနဲ့ ကညာ . . ကျွန်တော်တို့ပြောထားတဲ့ကိစ္စ”

“ဘာရယ်”

ကျော်ဇင်၏အမေး။ သူမက မေ့နေသယောင် . .

“ဟိုလေ . . ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်”

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း”

သူမရယ်သံက ပိုကျယ်လောင်လာ၏။ ပြီးမှ . .

“ကျွန်မတောင်းထားတဲ့အဖြေရော ဘယ်သူပေးနိုင်ပြီလဲ”

“ဘာရယ်”

ဒီတစ်ခါအဖြေရှာမရတာက သူတို့နှစ်ယောက် . .

“မေပျိုကို ချစ်ပေးဖို့ဆိုတာလေ”

“ဟင်”

“ဘာ”

နှစ်ယောက်လုံး လှုပ်ရှားမှုများရပ်တန့်သွားသည်။ သို့မဟုတ် သာရယ်ရင်းနှင့် . . .

“ကညာပြောထားတဲ့ အဖြေမရသေးဘဲနဲ့ ဘယ်သူ့ကိုအဖြေ ပေးရမှာလဲ”

ဗညားက ဝုန်းခနဲထ၍ . . .

“ကညာ . . အချစ်ဆိုတာ ပြောင်းလဲရနိုင်တယ်လို့ ထင်လို့ လား”

သူမက ဗညားကိုစိုက်ကြည့်ရင်း . .

“အချစ်မှာ တစ်ခုခုကိုရယူဖို့ထက် တစ်ခုခုကိုရော မစွန့် လွှတ်သင့်ဘူးလား”

“ဘာ”

ဗညားကြောင်သွားသည်။ သူမစကားကို ကျော်ဇင်က

တပ်ရပ်ပြီး..

“ကောင်းပြီလေ.. ကညာကမှအဲဒီအဖြေကို လိုချင်တယ် ဆိုရင် အဲဒီအဖြေကို ရအောင်ကြိုးစားပေးပါမယ်”

ကညာ၏အပြုံးကို မြင်ရသည်။ ဗညားကတော့..

“ကျွန်တော်ကတော့ လုံးဝမကြိုးစားပေးနိုင်ဘူးကညာ။ ကျွန်တော့်ရဲ့အချစ်ကိုလဲ အရောင်ပြောင်းမပေးနိုင်ဘူး။ ကျွန်တော်ကညာ ကိုပဲ ချစ်တယ်။ ကညာကိုပဲရဖို့ကြိုးစားမယ်။ ဒါပဲ”

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း”

သူမထံမှရယ်သံကြားရပါသည်။ သူမ၏မျက်နှာက ကြည်လင်နေသည်။

“အဖြေကရှင်းသွားပါပြီ”

သူမ၏ စကားသံတိုးတိုး။

“ဘာ..”

“ဘယ်လို”

နှစ်ယောက်လုံး၏ အာမေဍိတ်သံ။ သူမကစ၍...

“ပုံပြင်တစ်ခု ပြောပြမယ်”

သူမကိုသာ ငေးကြည့်နေမိကြသည်။

“တစ်ခါက ဘုရင်ကြီးတစ်ပါးဟာ အင်မတန်လှပတဲ့ မင်းသမီးတစ်ပါးကို ချစ်ကြိုက်မိသတဲ့”

သူမက ပုံပြင်ကိုစလိုက်သည်။

“အဲဒီမင်းသမီးလေးမှာ သူချစ်ရတဲ့ အညာကြွချစ်သူတစ်ဦး လဲရှိတယ်လေ။ မင်းသမီးလေးက ချစ်ပေမယ့် ဘုရင်ကြီးက အညာကြွနဲ့မို့ မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ရတယ်။ ဒါပေမယ့် မင်းသမီးကလဲ အဲဒီအညာကြွကို မစွန့်လွှတ်နိုင်တော့ အခက်ကြုံနေရတယ်”

မတတ်သာတဲ့အဆုံး ဘုရင်ကြီးက မင်းသမီးရဲ့ချစ်သူကို

ခေါ်ပြီး မေးသတဲ့..

“မင်းမှာ အားကိုးလောက်စရာ လက်ရုံးရည်နှလုံးရည်လဲ ဘာမှမရှိပါဘူး၊ ဉာဏ်ပညာလဲ နုတ္တိပါပဲ။ ဒါကြောင့်မင်းကို အခွင့်အရေးတစ်ခု ပေးပါမယ်။ မင်းသာ မင်းသမီးနဲ့ လက်ဆက်ခဲ့ရရင် မင်းရဲ့အဆုံးစွန်ပေးဆပ်မှုဟာ ဘာဖြစ်မလဲ..

ဒါကို အညာကြွလေးက ပြန်ဖြေတယ်။ သူ့ရဲ့အသက်ပါတဲ့။

သူ့မှာပေးဆပ်စရာ ဘာမှမရှိဘူးလေ။ သူ့ရဲ့အကြီးမားဆုံး ပေးဆပ်နိုင်တာဆိုလို့ အသက်ပဲရှိတော့တာပေါ့..

ဒီလိုနဲ့ဘုရင်ကြီးက သဘောကျပြီး မင်းသမီးလေးနဲ့ လက်ဆက်ပေးလိုက်တယ်။ အညာကြွလေးကလဲ ကတိတည်စွာနဲ့ မင်္ဂလာဆောင်တဲ့နေ့မှာတင် သူ့အသက်ကိုစတေးခဲ့တယ်။

အညာကြွလေး ဆုံးသွားတဲ့သတင်းလည်းကြားရော ချစ်လွန်းလှတဲ့ မင်းသမီးလေးဟာ ရင်ကွဲနာကျခဲ့တယ်။

သမီးတော်လေးဆုံးပါးသွားတဲ့ သတင်းလဲကြားရော၊ ဘုရင်ကြီးဟာ အသက်ရှင်ရပ်တည်နေလိုစိတ် မရှိတော့တဲ့အတွက် သူ့ကိုယ်သူ အဆုံးစီရင်လိုက်တယ်လေ”

ကညာက စကားစဖြတ်ရင်း နှစ်ယောက်လုံးကို ဝေကြည့်လိုက်သည်။

“အဲဒီအသက်ပေးမှုမှာ ဘယ်သူက အမြင့်မြတ်ဆုံးလဲ”

နှစ်ယောက်လုံးနှုတ်ဆွဲအသွားသည်။ အဖြေကို စဉ်းစားနေကြပုံပေါ်သည်။ ကညာက ရယ်သည်။

“စဉ်းစားမနေပါနဲ့ အစကတည်းက မင်းအာဏာနဲ့ ရယူလိုရတဲ့ ဘုရင်ကြီးရဲ့ပေးဆပ်မှုက အမြင့်မြတ်ဆုံးပါပဲ.. ကဲ ဘယ်သူ ဘုရင်ကြီးဖြစ်မလဲ စောင့်ကြည့်တာပေါ့.. ခွင့်ပြုပါဦး”

ဆိုကာ လှည့်ထွက်သွားသည်။ ဟိုနှစ်ယောက်က မတော့

တာကြာခဲ့ပြီဖြစ်သော သူနှစ်ဦးလို တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ငေးနေတုန်း..

ကညာက ခုနလူစုရာဖက်မဟုတ်ဘဲ တောထဲဖက်သို့ ထွက်သွားသည်။ ဗညားက သတိပြုမိပြီး..

“ကညာ.. အဲဒီဖက်က မဟုတ်ဘူးလေ.. ဒီဖက်”

ကညာကပြုံး၍ လှည့်ကြည့်ပြီး..

“တစ်ခါတစ်ရံမှာ လူတွေမစဉ်းစားမိတဲ့ ဖြတ်လမ်းတွေရှိတယ်”

ဆိုကာ သူသွားလိုရာသို့သာ လှမ်းသွားတော့၏။ နှစ်ယောက်သား လိုက်မသွားမိ။ ဒီအတိုင်းသာ ငေးကြည့်နေမိကြသည်။

x x x

အားလုံးပြန်ချိန်အထိ ကညာကိုမတွေ့ရတော့။ သတိရ၍ မေပျိုကိုရှာတော့ မေပျိုလဲ ရှိမနေ။

အားလုံးစုရပ်ဖြစ်သော ကားဆီပြန်လာတော့မှ ကားပေါ်တွင် လုံးထွေးအိပ်နေသော ကညာနှင့်မေပျိုကို ထူးဆန်းစွာ တွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုနေ့မှစ၍ ကညာမှာ ထူးဆန်းစွာ ပျောက်ဆုံးသွားပြန်သည်။

x x x

လူတို့သည် သတ်မှတ်ထားသော သွားရိုးသွားစဉ်လမ်းအ
ဘိုင်းပင် လျှောက်လှမ်းနေကြသည်။

ရံဖန်ရံခါ အုတ်နံရံကို ကျော်ကြည့်ရကောင်းမှန်းမသိ။

x x x

နေပွင့်လွန်းသည်ဆိုရမည်နေ့ပင်။

ကျောင်းပိတ်ရက်လည်း ဖြစ်နေသဖြင့် စိတ်ပြေလက်ပျောက်
နှင့် ဈေးဝယ်စင်တာတစ်ခုသို့ ဗညားတစ်ယောက်တည်း ထွက်ခဲ့
သည်။

စင်တာတစ်ခုလုံး မြင်မြင်သမျှ လိုက်ကြည့်သော်လည်း စိတ်
ချမ်းသာမှုဖြစ်မလာ၊ မျက်စိရှုပ်လာတာ အဖတ်တင်သည်။ ဘာမှ
လဲ ဝယ်ခြမ်းလိုစိတ်မရှိ။ ထို့ကြောင့် စင်တာ၏ မြေညီထပ်တွင် တည်
ခိုသော ကော်ဖီဘားတစ်ခုသို့ ဝင်ပြီး ကော်ဖီတစ်ခွက် မှာသောက်
နေလိုက်သည်။

စာသင်ကျောင်းမှာလို မဟုတ်ဘဲ အရွယ်စုံဆိုဒ်စုံ လူများ ဥဒတိုသွားနေကြတာကိုက ထူးဆန်းနေသလိုပင်။ ထို့အပြင် အပြင် ဇာပူပြီး စင်တာထဲမှာ အေးနေတာကလဲ ခံစားရတာ တစ်မျိုးဖြစ်နေ မိ၏။

ယောက်ယက်ခတ်နေသောသူများ၊ ပင်လယ်ကမ်းခြေ ရောက်နေသလို၊ စိတ်အေးသက်သာစွာ လျှောက်လှမ်းနေသူများ ကြောင့် လှုပ်ရှားမှုများ၊ ဟာမိုနီမညီသလို ဖြစ်နေတော့သည်။

မြို့တွင်းသို့သွားမည့် လိုင်းကားများ၊ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသော တက္ကစီများက အတင်းတိုးဝင်တိုးထွက်နှင့် ထုပ်ဆီးတိုးသလိုဖြစ်ပြီး မနီးမဝေး မီးပွိုင့်၌တွင်မှု လွတ်ထွက်သူလွတ်ထွက်၊ နောက်ကျကျန် ရစ်နှင့် အဖြေတစ်ခုကို ရှင်းလင်းစွာ ဖော်ဆောင်နေကြသည်။

စင်တာရှေ့ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသော ကားဂိတ်ဆီမျက်စိ ရောက်သွား၏။ ထိုးဆိုက်လာမည့် ဘတ်(စ်)ကားမျှော်သူ၊ တက္ကစီ ငှား၍ သက်သောင့်သက်သာ သွားချင်သူများက မျှော်လင့်ချက်မျိုး စုံနှင့် ဘဝ၏ အချိန်များကို 'တွန်းရွှေ့နေကျ၊ ရပ်စောင့်နေကြသည်။

ဖြတ်သန်းတိုးဝင်လာသော ထင်းထင်းရင်းရင်းပုံရိပ်တစ်ခု၊ အပြင်မှာ မဟုတ်သော်ငြား စိတ်ကူးထဲမှာ အမြဲမြင်တွေ့နေကျ စွဲ လမ်းနေရသော ပုံရိပ်လေး။

“ကညာ”

ရင်ခုန်သံနှင့်အတူ နှုတ်မှရေရွတ်မိသော နာမည်။

သူ့ခမျာ နေပူပူမှာ အိမ်ပြန်နိုင်ရန်အတွက် တစ်စုံတစ်ခုကို စောင့်ဆိုင်းနေပုံ။

ဖြတ်လာသော တက္ကစီကို တားလိုက်သည်။

“ဟာ”

ထိုတော့မှ သတိရပြီး ကော်ဖီဆိုင်လေးမှ ပြေးထွက်မိသည်။

“ဟဲ့. . ဟဲ့. . ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“အမေ. . တိုက်မိကုန်ပါဦးမယ်”

ပြောစကားများကို ဂရုမစိုက်မိ။ စိတ်ကူးထဲ စိုးမိုးနေသော ပုံရိပ်ကိုမိရန်သာ။

သူမကားတစ်စီးကို လက်ယပ်ငှားနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ဟာ”

သူမကားပေါ်ရောက်သည်နှင့် ကားကလေးက အရှိန်နှင့် ဝှေးခနဲမောင်းထွက်သွားသည်။

“ဟာ. . မိအောင်လိုက်မှ”

ဟူသော အတွေးနှင့် အားကုန်ပြေးလိုက်မိသည်။

“ဟာ. . ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဒီလောက်လောနေရင်လဲ ခုံးပုံစီးသွား”

လူတွေရဲ့အော်သံ။ မကြားချင်ယောင်သာ ဆောင်နေလိုက် သည်။

ကားလေးကို မီးပွိုင့်နားမိလုမိခင်. .

သူ့ရောက်သွားမှ မီးပွိုင့်ကစိမ်းတော့မည်။

ကညာစီးသွားသောကားကို မမီတော့၍ သူ့ကားနောက် တည့်တည့်ရပ်နေသော တက္ကစီကားအလွတ်တစ်စီးပေါ် ပြေးတက် လိုက်သည်။

“ဂျိမ်း”

ကားတံခါးပိတ်သံကြားတော့ ဒရိုင်ဘာက သူ့ကို ကြောင် ကြည့်သည်။ ပြီးမှ. . .

“ဘယ်သွားဖို့လဲ”

သူ့လဲရှေ့က ကညာစီးသောကားကို လက်ညှိုးတိုးပြပြီး

“အဲဒီကားနောက်လိုက် အဲဒီကားနောက်လိုက်”

မီးပွင့်က စိမ်းသွားသည်။ ကားဆရာက ကားဘီးကို အသာ လှိုမ့်ရင်း

“ရတယ်လေ. . အဲဒီကားနောက်. . ဟုတ်လား”

ဆိုကာ အေးဆေးစွာမောင်းနေသည်။

ရှေ့ကားက လမ်းတစ်ခုကို ချိုးသွား၏။ သူတို့ကားကလဲ ဖြည်းဖြည်းစွာလိုက်ချိုးသည်။ ကားဆရာကိုကြည့်၍ ဗညားစိတ်မရှည် နိုင်တော့။

“ကားဆရာ. . နည်းနည်းမြန်မြန်မောင်းပါဗျ။ တော်ကြာ လွတ်သွားဦးမယ်”

“မလွတ်စေရဘူး. . စိတ်ချ. . ဒီကောင် ဘယ်မှ ပြေးမလွတ် ဘူး”

အလွန်သွေးအေးသော ကားဆရာပင်။ ရှေ့ကားက နောက် ထပ်လမ်းချိုးတစ်ခု ထပ်ချိုးသည်။ သူ့ကားကလဲ ကဂျိုးကဂျောင်နှင့် လိုက်သည်။ ရှေ့ကားနှေးနေ၍သာ တော်တော့သည်။ ဗညားစိတ်စော နေသည်မို့ သည်းမခံနိုင်တော့။

“ဟေ့လူ . . ကားဆရာ. . နည်းနည်းအရှိန်တင်လိုက်စမ်းပါ ဗျာ. . တော်ကြာလွတ်သွားမှဖြင့်”

ကားဆရာက ပြုံးပြီး

“စိတ်ချစမ်းပါဗျာ. . လုံးဝကိုမလွတ်စေရဘူး အာမခံတယ် . . ဒီကားနဲ့ ဒီကားဗျာ. . ဘယ်လိုလုပ်လွတ်နိုင်မှာလဲ”

ကြည့်လိုက်တော့ သူ့ကားက ကားစုတ်။ ဟိုရှေ့က ကား ကောင်း။

ဗညားစိတ်ညစ်ညစ်နှင့် မျက်မှောင်ကြွတ်မိသွားသည်။ နောက် ဒေါသလဲ ထွက်နေပြီမို့

“ခင်ဗျားက ဘယ်လောက်တောင် သေချာနေလို့ အာမခံ

နေရတာလဲ”

“ဪ. . ကဲ. . သူ့ကားက ကျွန်တော့်ကားကို ဆွဲလာတာ ဗျာ. . ဘယ်လိုလုပ်ပြီး လွတ်မှာလဲ”

“ဟင်”

ထိုတော့မှ ဗညားလဲ သဘောပေါက်သွားသည်။ သူတကစီး လာသောကားမှာ ကားစုတ်ပေမို့ လမ်းမှာပျက်ပြီး ကညာစီးလာသော ကားမှ ကြိုးနှင့်ချည်ပြီး ဆွဲပေးလာရခြင်းပင်။ ဒါကြောင့် ရှေ့ကားတို့ မလွတ်ဘူးဟု အာမခံနေခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ဗညားခန္ဓာကိုယ်ပါ ပျော့ကျသွား၏။

သူ့စိတ်ထဲမှာတော့ ကားချင်း နံဘေးချင်းယှဉ်၍ နှုတ်ဆက် ကာအသိပေးဖို့ပင်။ ယခုတော့ ဆွဲလာသည့်ကားနှင့်ဆိုတော့ ထိုအခွင့် အရေး ဆုံးရှုံးရလေပြီ။

ချစ်သူ၏ မျက်နှာတော်ကို မော်ဖူးခွင့်ပင် မကြုံလိုက်ရ။

အရာရာကို နောက်ကျနေသော သူ့ကိုယ်သူပင် အပြစ်တင်မိ သည်။ သူနှင့်စာလျှင် ကျော်ငင်က အမြဲတစေ ထက်ထက်မြက်မြက် တက်တက်ကြွကြွရှိသလို ခံစားရသည်။

အားလုံးထဲမှာလဲ သူက ဉာဏ်ရည်အနည်းဆုံးလား။ မဝေ ခွဲနိုင်။

စဉ်းစားလိုက်တိုင်း အနေခက်ခြင်းများစွာနှင့် ခန္ဓာကိုယ်ကို လျော့ချမိသည်။ စတင်ဆုံတွေ့စဉ်ကတည်းက ကျော်ငင်က ခြေတစ် လှမ်းသာခွဲသလား။ ကညာက ကျော်ငင်ဖက်အလေးသာခွဲရင်ရော. .

ထိုအတွေးလေးကပင် လူကိုစိတ်လှုပ်ရှားစေပါသည်။

“ကျွန်”ခနဲ ကားရပ်သံ။ နောက် တံခါးပိတ်သံ။ ထ၍ကြည့် ထိုက်တော့

“ကညာ”

အိမ်ရှေ့တစ်ခုတွင်ရပ်ပြီး ဆင်းသွားသည်ကို မြင်ရခိုက်. .
“ဟာ”

ကမန်းကတမ်း လိုက်ဆင်းရန်ပြင်သည်။ သို့သော် ကားတံခါး
က ဖွင့်မရ။

“ဆရာ. . တံခါးက အပြင်ဖက်ကဖွင့်မှရမှာ. . ကားမှန်ကို
အရင်ချလိုက်. . ”

ကားမှန်ကို အရင်ချရသည်။ ပြီးမှ အပြင်သို့လက်ထုတ်၍
ကားတံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။

“ဟာ”

ထိုအချိန်ခဏလေး၌ပင် ကညာ၏ အရိပ်အယောင်ကို မမြင်
ရတော့။ ကညာကား အိမ်ကြီးထဲ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားလေ
ပြီ။

ဗညားလဲ မတတ်နိုင်တော့။

“ညီလေး ရှေ့ကားနောက် လိုက်ဦးမလား”

ဒရိုင်ဘာ၏အမေး။ ဗညားလဲ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့်

“လိုက်ဗျာ”

ခန္ဓာကိုယ်ကို ပြန်ဖျော့ချထားလိုက်သည်။ ကားဆရာက
ဟွန်းတီးအချက်ပေးပြီး

“ငါ့ကောင်က မင်းနောက်လိုက်မယ်တဲ့ဟေ့”

ဆိုကာ ရှေ့ကားဆွဲခေါ်ရာ ဘယ်မှန်းမသိသောလမ်းသို့
ထွက်ခွာသွားလေသည်။

ဗညားကတော့ အိမ်ထဲလိုက်မဝင်ရဲသော သူ့အတွေးမှား
လားမှန်လားမသိ။

x x x

နိးမိုးဝေပေ

“ကညာတို့ အိမ်ကို ငါသိခဲ့တယ်”

“ဘာ. . ဘယ်လို”

ဗညား၏စကားကြောင့် ကျော်ဇင် အလန့်တကြားဖြစ်သွား
သည်။

ကျောင်းပိတ်ရက်မို့ မေပျိုနှင့်မြတ်တို့မလာကြ။ ကျော်ဇင်
နှင့် ဗညားပင် ထူးဆန်းစွာလာဆုံနေကြခြင်းပင်။

“မင်းက ဘယ်လိုသိခဲ့တာလဲ”

ကျော်ဇင်၏အမေးကို ဗညားအဖြစ်အပျက်အစအဆုံး ပြော
ပြလိုက်သည်။ ကျော်ဇင်က မျက်မှောင်ကြုတ်နားထောင်ရင်း

နိးမိုးဝေပေ

“ဒါ. . ဒါဆို သူတို့အိမ်က”
 ဗညားက စဉ်းစားလိုက်ပြီး
 “ငါလဲ အဲဒီလမ်းကို မရောက်ဖူးဘူးကွ. . ငါသိတာက အင်း
 လျားမြိုင်ထဲမှာပဲကွ. . အိမ်အနီကြီး”

“ဘာ”

ကျော်ဇင်၏ အာမေဍိတ်သံ။ ပြီးနောက် အံ့သြတကြီးနှင့်. .

“အင်းလျားမြိုင်လမ်းချိုးထဲက အိမ်အနီကြီးလား”

“ဟုတ်တယ်ကွ. . ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“လမ်းအလယ်လောက်မှာ ရှိတာလေ”

ကျော်ဇင်အမေးကြောင့် ဗညားမျက်ခုံးအစုံ မြင့်တက်သွား
 သည်။

“မင်းသိလို့လား”

ကျော်ဇင် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“မသိဘဲ ဘယ်နေပျံ့မလဲကွ. . အဲဒီအိမ်က ကမ္ဘာ့မြေပုံပဲ”

“ဘာ”

ဗညားနားမရှင်းဖြစ်သွားသည်။

“မင်းပြောတာက”

“ဒီလိုကွ”

ကျော်ဇင်က ထိုအိမ်နှင့် သူ့အဖေဆက်စပ်ပုံများပြောပြ
 လိုက်သည်။ ဗညားမှာ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် တအံ့တဩနား
 ထောင်နေရသည်။ ပြီးမှ. .

“ဒါ. . ဒါဆို အခုလက်ရှိ ကမ္ဘာ့မြေပုံဆိုတာ ကညာပေါ့”

ကျော်ဇင် ခေါင်းညိတ်ထောက်ခံလိုက်သည်။

“ဖြစ်နိုင်တယ်. . အဘိုးကြီးက အနားယူပြီး နိုင်ငံခြားထွက်
 သွားတဲ့နောက်မှာ သူ့သားသမီးတွေပဲ ဆက်ပြီး လုပ်နေတာဆိုတော့

ကညာပဲဖြစ်နိုင်တယ်”

ဗညားမျက်နှာ ဝင်းလက်သွားသည်။

“ဟာ. . ဒါကြောင့် အရာရာတိုင်းကို သူကသိနေတာပေါ့. .

ဒါဖြင့်. . သူနဲ့တွေ့ဖို့ တို့ဘာလုပ်ရင်ကောင်းမလဲ”

ကျော်ဇင် မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။ ပြီးမှ. .

“သူ့ဆီသွားပြီး မေးခွန်းတွေ မေးရုံပေါ့ကွာ. . ”

“ဟား”

ဗညား၏ ဝမ်းသာအားရအသံ။ နောက်. . ဝမ်းသာအားရ
 လက်ဝါးနှစ်ဖက် ဖြောင်းခနဲထိခတ်သံ။

“ဒါဆိုလာ. . . အခုပဲ သွားကြစို့”

ဒါမျိုးကျ တတ်တယ်။ နောက်ကျတဲ့ခြေထောက် သစ္စာဖောက်
 ကိုး။

x x x

“မင်းပြောတာ ဒီအိမ်ပဲမဟုတ်လား ငါ့ညား”

ကားကွေ့ဝင်လိုက်သည်နှင့် ကျော်ဇင်ကမေးသည်။

“ဟုတ်တယ် ကျော်ဇင်. . ဒါဆို မင်းပြောတာမလွဲလောက်

ဘူး”

ကျော်ဇင် ဝမ်းသာအားရ ကားဟွန်းကိုတီးလိုက်သည်။

“တိ. . တိ”

“ဘယ်သူနဲ့တွေ့ချင်ပါသလဲရှင်”

ကားဟွန်းသံနှင့်မရှေးမနှောင်း ပေါ်ထွက်လာသော စပီကာ
မှ စကားသံ။ ကျော်ဇင်က. .

“ကျွန်တော်ဦးကျော်လင်းရဲ့သားပါ. . အဖေလွှတ်လိုက်တာ
ပါ”

ကျော်ဇင်အဖေ့နာမည်သာ ထုတ်သုံးလိုက်ရသည်။ ကညာ
နှင့်တွေ့ရဖို့ အဓိကဟာကိုး။ နောက်ပြဿနာ နောက်ရှင်းပေါ့။

“ခဏစောင့်ပါရှင်”

သိပ်မကြာခင် အတွင်းတံခါးက ကျီခနဲပွင့်သွားသည်။
ကျော်ဇင် ကားကိုဖြည်းညှင်းစွာ ခြံထဲကွေ့ဝင်လိုက်သည်။

အိမ်ရှေ့ရောက်သည်နှင့် မိန်းမကြီးတစ်ဦးက ထွက်ကြို
သည်။

“အိမ်ထဲဝင်ပါရှင်”

ကျော်ဇင်နှင့်ငါးညား စိတ်လှုပ်ရှားစွာ အိမ်ထဲလှမ်းဝင်လိုက်
သည်။

“ဟင်. . ”

“ဟာ. . ”

အိမ်ကြီး၏ညောင်ခန်းက လွန်စွာထူးဆန်းနေသည်။ အိမ်ပတ်
ပတ်လည်နံရံတွင် စာအုပ်များဖြင့်သာ ပြည့်နှက်နေ၏။ ထိုညောင်ခန်း
၏ အလည်တည့်တည့်လောက်တွင်မှ ခပ်နွမ်းနွမ်းကျွန်းစားပွဲတစ်
လုံး ချထားသည်။ ထိုစားပွဲပေါ်တွင် ဘာမှမရှိ။ ရှင်းလင်းနေသည်။

လာကြိုသော အမျိုးသမီးက ခုံနှစ်လုံးယူလာပြီး စားပွဲရှေ့
ချပေးသည်။

“ခဏစောင့်ပါရှင်. . ဆရာမလေး လာပါလိမ့်မယ်”

ဆိုကာ ပြန်ထွက်သွားသည်။ နှစ်ယောက်လုံး ကြောင်တောင်
တောင်နှင့် စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ထိုင်စောင့်နေလိုက်သည်။ နှစ်ယောက်
လုံး ရင်တဒိတ်ဒိတ်။

ဖွဖွနင်းလာသော ခြေသံ။

နှစ်ယောက်လုံးလှည့်မကြည့်။ ဘယ်သူလဲ သိနေနှင့်တာပဲ။
ခြေသံက ရပ်တန့်မသွား။ ပုံမှန်ပင် ဖြတ်လျှောက်လာသည်။ နောက်
သူတို့ရှေ့ စားပွဲခုံသို့။ နှစ်ယောက်လုံး မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“မေပျို”

“မေပျို”

နှစ်ယောက်လုံးပါးစပ်အတောင်းသားနှင့် ကြောင်ငေးကြည့်နေမိသည်။ ဗညားက ပို၍ စိတ်ရှုပ်ထွေးသွားသည်။

မနေ့က သူတွေ့ခဲ့တာက ကညာ။ ယခု ထိုအိမ်တွင် မေပျိုကို အရှင်လတ်လတ်ကြီး တွေ့နေရ၍ဖြစ်သည်။

မေပျိုက သူတို့ရှေ့တွင် ခပ်တည်တည်ပင် ထိုင်နေသည်။

နှစ်ယောက်သား ဘာပြောရမှန်း မသိ။ မေပျိုက သူတို့နှစ်ယောက်ကို တစ်ခွန်းမှမပြော။ အားလုံး ငြိမ်သက်နေသည်။

အခန်းအပ်ကျသံပင် မကြားရ။

နှစ်ယောက်လုံး ဘာပြောရမှန်းမသိ။ နောက်မှ ကျော်ငင်က သတိရပြီး ပါလာသော ပိုက်ဆံထုပ်ကို စားပွဲပေါ်တင်ကာ။

“ကညာ ဘယ်မှာလဲ”

မေပျိုဘာမှပြန်မပြော။ သူတို့ နောက်ကျောဖက်ကို လက်ညှိုးညွှန်ပြလိုက်သည်။ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့။

ကညာ

ဒီနေ့ နင့်ဆီကို ကျော်ငင်နဲ့ ဗညားလာမယ်

မေပျို။ . .

“ဟာ”

“ဟင်”

White Board ပေါ်တွင် မှင်အနီနှင့် ရေးထားသော

စာလုံးကြီး။ နှစ်ယောက်လုံးအံ့အားသင့်သွားသည်။ မေပျို ပိုက်ဆံထုပ်ကိုယူကာ အံ့ဆွဲထဲထည့်ရင်း ဘာစကားတစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ ပြန်လှည့်ထွက်သွားသည်။

အခန်းကျယ်ကြီးထဲမှာ သူတို့နှစ်ယောက်ထဲသာ ယောင်လည်လည်ကျန်ခဲ့သည်။

နိမိတ်စာပေ

သိပ်မကြာခင်မှာပင် ခုနအိမ်ဖော်အဒေါ်ကြီး ပြန်ထွက်လာကာ။

“လူကြီးမင်းတို့ရဲ့ မေးခွန်းကို ဆရာမလေးဖြေပြီးပြီဖြစ်တဲ့အတွက် ပြန်နိုင်ပါပြီရှင်”

ရိုးသားသော နှင်နည်း။

နှစ်ယောက်လုံး ထိုင်ရာမှထလိုက်ရသည်။ အိမ်ကြီးကို ဝှေ့ကြည့်တော့ အိမ်ဖော်အဒေါ်ကြီးမှလွဲ၍ မည်သည့်အရိပ်အယောင်မှ မတွေ့။ လူနေသော အိမ်ဟုပင် မထင်ရလောက်အောင် တိတ်ဆိတ်နေလေသည်။

x x x

လျှို့ဝှက်လွန်းသော ဝက်ပါဖြစ်လာစေရန်
ရိုးရှင်းသော လမ်းသွယ်မှတင်ပါသည်။

x x x

ခပ်ဝေးဝေးမြက်ခင်းစိမ်းအလယ်တွင် ကောင်းကင်ကို မော့
ကြည့်နေသော မိန်းမပျိုတစ်ယောက်..

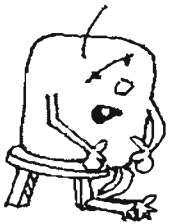
အရာရာကို အပူအပင်ကင်းမဲ့နေသယောင်..

မြက်ခင်းစိမ်းကိုဖြတ်၍ ကောင်လေးတစ်ယောက် သူမထံ
ချဉ်းကပ်လာသည်။ သူမကတော့ ကောင်းကင်ပြာမှ တိမ်တိုက်ကို
ငေးနေဆဲ။ လူရွယ်က သူမနောက်နားရပ်လိုက်သည်။

“နင့်ကို ငါဖမ်းလိုက်ပြီ မေပျို”

သူမ၏ ရယ်သံတိုးတိုးလေး..

x x x

လျှို့ဝှက်လွန်းသော လူသတ်သမား **Killer** ၏ ခြေရာကို
ခံရသော စုံထောက်၏ ခြေလှမ်းများက လေးလံလွန်းနေသယောင်. .
သူ့ရှေ့မြက်ခင်းစိမ်းတွင် စိတ်လွတ်လက်လွတ် တိမ်တွေ့ကို
ငေးကြည့်နေသော **Killer**. .
“နင့်ကို ငါဖမ်းလိုက်ပြီ မေပျို. .”
သူ့မရယ်သံတိုးတိုးလေး. . .

x x x

သူ့မရယ်သံတိုးတိုးလေး။ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် ရယ်မောနေ
ဟန်။ အတန်ကြာမှ လှည့်ပင်မကြည့်ဘဲ
“နင်ရှုံးသွားပြီ ကျော်ဇင်. .”
“ဘာ”
“အားလုံးကို ငါသတ်ပြီးသွားပြီ. .”
“ဟင်”
ကောင်းကင်ကြီးတစ်ခုလုံး ပြိုကျသွားမယောင် ထင်ရသည်။
ရှုံးနိမ့်မှုက ရင်ကို အုန်းခနဲလာဆောင့်သယောင် ထင်လိုက်ရ၏။

x x x

ကညာ
နင့်ကို ငါသတ်လိုက်ပြီ
မေယျို..

အိမ်ညှော်ခန်း **White Board** ပေါ်တွင်ရေးထားသော
စာတန်းကိုမြင်တော့ ကညာ၏ခြေလှမ်းများ ယိမ်းယိုင်သွားသည်။
ရှုံးနိမ့်မှုကို စတင်ခံစားလိုက်ရပြီဆိုတာ သိသည်။ ထို့အပြင် နောက်
ဆက်တွဲ ပြဿနာများကိုလဲ သူမသိလိုက်သည်။ အလိုလိုနေရင်း မျက်
ရည်များပြည့်လျှံသွားသည်။ ဒီတစ်ခါလဲ ထပ်မံရှုံးနိမ့်ပြီမှန်း သူမ
သိလိုက်၏။

ထိုနေ့မှ စ၍ သူမကျောင်းမတက်တော့ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်
သည်။

x x x

ကောင်းကင်မှ တိမ်တိုက်များ ရွှေ့လျားပြောင်းလဲနေသည်။
လေရှူး၏ဝှေ့ယမ်းမှုကြောင့် ကောင်းကင်မှာ တိမ်ညိုတို့ခိုတွဲလာသ
လို။

သူမမျက်နှာလေး လှည့်လာပါသည်။

မျက်နှာပေါ်မှာ ဘာခံစားချက်မှ ရှိပုံမပေါ်။ တစ်ချိန်လုံး ဘာ
မှမသိဘူးဆိုသော ပုံစံနှင့်နေခဲ့သော ကောင်မလေး။ သို့မဟုတ် လျှို့
ဝှက်လွန်းသော **Killer**

“တို့တွေ လောင်းကြေးကိုမှတ်မိသေးလား ကျော်ဇင်”

“ဘာ.. ဘာကိုလဲ”

အလိုလိုနေရင်း သူမကိုကြောက်ရွံ့နေမိသည်။

“အနိုင်ရသူက နှစ်သက်ရာတောင်းဆိုခွင့်”

ရင်တွေတဒိုင်းဒိုင်း ခုန်နေမိသည်။

“အခု ငါနိုင်သွားပြီလေ။ ဟင်း ဟင်း.. ငါ့စိတ်ကြိုက်
တောင်းဆိုရမှာပေါ့။ ဟုတ်ဖူးလား။ ဟင်း ဟင်း..”

သူမ၏ ရယ်သံကို ကျော်ငင်က အလိုလိုနေရင်း ကြောက်
ရွံ့နေမိသည်။

“နင်.. နင်.. ဘာကို တောင်းဆိုချင်လဲ မေပျို.. နင်
ဘာကို”

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း”

သူမအကြာကြီးရယ်နေသည်။ ရှုံးနိမ့်သူတစ်ယောက်ရဲ့ မျက်
နှာကို သဘောကျနေပုံရ၏။ အတန်ကြာမှ..

“ကညာကို လက်ထပ်ပေးပါ..”

“ဘာ”

x x x

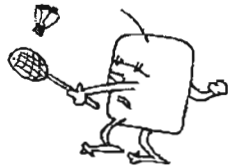

လက်ထပ်ခြင်းနှစ်မျိုးသာရှိသည်။

၁။ ချစ်ခင်နှစ်သက်၍ လက်ထပ်ခြင်း

၂။ မဖြစ်မနေလက်ထပ်ခြင်း

x x x

“မေပျို..”

သူမ ငြိမ်သက်နေပါသည်။ ကျော်ဇင်က သက်ပြင်းချပြီး

“ကညာကရော လက်ခံပျိုမလား...”

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း”

မေပျိုရယ်သံ။

“ကစားပွဲမှာ အနိုင်ရသူက တောင်းဆိုခွင့်ပဲလေ.. ကညာက ကတိတည်တယ်”

ဝမ်းသာရမှာလား ချောက်ချားရမှာလားမသိ။ အဖြေမရှိ။

x x x

နိုးမိုးစာပေ

ကျော်ဇင်.. ဗညား

အရေးကြီးကိစ္စရှိလို့ ငါနဲ့လာတွေ့ပါ..

မြတ်..

ထိုစာကိုရပြီးကတည်းက ကျော်ဇင်ရော ဗညားပါ စိတ်လှုပ်ရှားနေကြသည်။ ကညာနှင့်မေပျိုကြားမှာ မြတ်က မည်သို့ပါဝင်ပတ်သက်နေသည် မသိ။ တစ်ခုခုတော့ ဆက်နွယ်မှုရှိမည်။

သို့မဟုတ် ပဟေဠိဆန်သော ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ဝယ် သူတို့နှင့် အရင်းနှီးဆုံးမြတ်တွင် အဖြေရှိနိုင်သည်။

ထို့ကြောင့်သာ..

x x x

နိုးမိုးစာပေ

ယခင် မေပျိုတစ်ယောက်တည်းရှိနေကျ မြက်ခင်းအလယ်တွင် ထိုင်နေသော မြတ်ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

မြတ်မှတစ်ယောက်တည်း။

ကျော်ဇင်ရောဗညားပါ မြတ်ဆီခပ်သွက်သွက် လှမ်းသွားမိသည်။ မြတ်က မတုန်မလှုပ်ရှိနေဆဲ။

“မြတ်”

“ဪ”

မြတ်မော့ကြည့်သည်။ ပြီးနောက် စိတ်မသက်သာဟန်နှင့် “ထိုင်လေ။”

နှစ်ယောက်သား မြတ်နားဝိုင်းထိုင်လိုက်သည်။ စကားက မစဖြစ်သေး။ မြတ်က ဟိုးအဝေးကြီးကို ငေးရီနေသည်။ ကျော်ဇင်နှင့် ဗညားကလဲ စိတ်လှုပ်ရှားခြင်းများစွာနှင့် မြတ်ကိုသာ ငေးကြည့်နေမိကြသည်။

“နင်.. မေပျိုပြောတဲ့အတိုင်း ကညာကိုလက်မထပ်လိုက်

နိးမိုးဝေပေ

ပါနဲ့ ကျော်ဇင်”

“ဘာ”

“ဘယ်လို”

မထင်မှတ်သော စကားကြားရ၍ နှစ်ယောက်လုံး အံ့အားသင့်သွားကြသည်။ မြတ်၏ မျက်ဝန်းထဲတွင် မျက်ရည်တချို့တွေ့ရသည်။ ဟိုနှစ်ယောက်က ငေးတုန်း။

“နင်.. လက်ထပ်လိုက်ရင် ကညာဘဝပျက်သွားမှာ”

နှစ်ယောက်လုံး ခေါင်းရှုပ်သွားကြသည်။ ဘာမှလဲ စဉ်းစား၍မရ။ အဖြေကလဲ ဘာမှရေရေရာရာမသိရသေး။ ကျော်ဇင်က စိတ်ညစ်ဟန်နှင့်..

“ဘာတွေလဲ.. ဘာတွေဖြစ်ကုန်ကြတာလဲ.. မေပျိုနဲ့ကညာဆက်စပ်မှုက ဘာတွေလဲ”

မျက်ရည်ကြားက ဟက်ခနဲရယ်သံကြားရ၏။

“နင်တို့.. သူတို့ရဲ့ဆက်နွယ်မှုကိုမှ မသိတာ..”

စကားသံ တိတ်ဆိတ်သွား၏။ နောက်မှ..

“သူတို့က ညီအစ်မတွေ”

“ဘာ”

“ဘယ်လို”

ဘယ်လိုမှစဉ်းစားမရသော အဖြေတစ်ခု ထွက်လာသည်။ တစ်လျှောက်လုံး ပေါင်းသင်းလာသော်လည်း သူတို့နှစ်ယောက်က ညီအစ်မအဖြစ် တစ်ခါမှ မစဉ်းစားခဲ့ဘူး။

“ဒါ.. ဒါနဲ့ ပြိုင်ဆိုင်မှုတွေက..”

မြတ်က နှစ်ယောက်လုံးကို ဝေ့ကြည့်သည်။

“ပြိုင်ဆိုင်မှုတွေ ဖြစ်နေတာက”

မြတ်က စကားဖြတ်လိုက်ပြန်သည်။ ပြီးမှ စိတ်မသက်သာ

နိးမိုးဝေပေ

ဟန်နှင့်..

“တစ်ယောက်က မွေးစားသမီးဖြစ်နေလို့ပဲ”

“ဟင်”

“ဘာ”

မထင်မှတ်သောစကားများကိုသာ ကြားနေရခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟုတ်တယ်.. သူတို့နှစ်ယောက်မှာ တစ်ယောက်က မွေးစားသမီး”

“ဒါ.. ဒါဆို ဘယ်သူက မွေးစားသမီးလဲ.. ကညာလား.. မေပျိုလား”

ကျော်ဇင်အမေး။ မြတ်ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“မသိဘူး”

“ဟာ”

ကြားရသမျှ အံ့အားသင့်စရာချည်းဖြစ်နေ၏။

“သူတို့အဖေက ပဟေဠိတစ်ခုဖွက်ခဲ့တယ်။ အဲဒါက ဘယ်သူသမီးအရင်းဆိုတာ မပြောခဲ့တာပဲ။ နောက်ပြီး အဲဒီနှစ်ယောက်ထဲက မွေးစားသမီးသာ အိမ်ထောင်အရင်ကျခဲ့ရင် အမွေခံစားခွင့်လုံးဝမရှိတော့ဘူး။ သမီးအရင်းကသာ အိမ်ထောင်ကျခဲ့ရင် ကျန်တဲ့မွေးစားသမီးကို အမွေတစ်ဝက် ခွဲပေးရမယ်လေ..”

“အဲ.. အဲဒါနဲ့ ငါတို့ ကစားပွဲနဲ့ ဘာပတ်သက်လို့လဲ..”

ဗညားက ပြန်မေးသည်။ မြတ်က မခိုးမခန့်ရယ်ရင်း..

“အဲဒီကစားပွဲရဲ့ လောင်းကြေးက ဘယ်လောက်များမယ်ထင်လဲ”

နှစ်ယောက်လုံး မခန့်မှန်းတတ်။

“ဘဝနဲ့ချီပြီး လောင်းကြေးထပ်ခဲ့တာ”

နိုးမိုးစာပေ

“ဟာ”

“ဘယ်လို”

နှစ်ယောက်လုံး နောက်ထပ်စကားမပြောနိုင်။ သူတို့အပျော်ကစားခဲ့သော ကစားပွဲကို ဤမျှလောက် လောင်းကြေးများလိမ့်မည်ဟုမထင်။

“ကညာနဲ့မေပျိုက ငယ်ငယ်ကတည်းက ယှဉ်ခဲ့တယ်လေ.. ဒါပေမယ့် မေပျိုကို ကညာတစ်ခါမှ မနိုင်ခဲ့ဖူးဘူး။ ဒီကစားပွဲမှာလဲ မေပျိုဆီမှာ **Killer** ကဒ်ရပြီဆိုတာနဲ့ ကညာဟာရှုံးမှန်းသိသွားတယ်။ အဲဒီထဲက ကညာဟာကျောင်းထွက်သွားတယ်။ မေပျိုသာ နိုင်သွားရင် မေပျို ဒီအကွက်ကို ဖမ်းမယ်ဆိုတာသိလို့လေ”

ဉာဏ်ကစားပွဲက ကြောက်စရာကောင်းမှန်း အခုမှသိရသည်။

“ကညာသာ အိမ်ထောင်ကျသွားရင် အမွေကိစ္စဘယ်လိုဖြစ်သွားမယ်မှန်း မသိနိုင်တော့ဘူး.. ဘယ်သူပဲ အိမ်ထောင်ကျကျ အရင်ကျတဲ့ သူက အနာချည်းပဲ..”

“မေပျိုရဲ့ အချစ်ကို ရယူပေးပါ”

ကညာ၏စကားသံများ နားထဲပြန်ကြားယောင်နေမိသည်။ နောက်ကွယ်က မြောက်မြားစွာသော ပိုင်ဆိုင်မှုများအတွက် တစ်ထိုင်ထဲ ဆုံးဖြတ်ရဲသော သူမတို့စိတ်ဓာတ်ကို အံ့အားသင့်မိသည်။

“ဒါနဲ့ နေပါဦး.. ဘယ်သူမွေးစားသမီးလဲဆိုတာ တကယ်မသိခဲ့ကြတာလား”

ဗညားကမေးသည်။ မြတ်က ခပ်ဟဟရယ်ရင်း..

“ဟင်း ဟင်း ကမ္ဘာ့မြေပုံတွေပဲ.. မသိဘဲရှိပါမလား.. အခုခေတ်က ဒီအင်အေစစ်ကြည့်လိုက်ရုံနဲ့ သိနိုင်တာပဲ..”

“ဒါဆို ဘယ်သူမွေးစားသမီးလဲ”

နိုးမိုးစာပေ

မြတ်ကခေါင်းခါပြန်သည်။

“သူတို့နှစ်ယောက်လုံး အဲဒီကိစ္စကို မပြောကြဘူး.. ဒါပေမယ့် ဘာအကြံအစည်ရှိကြလဲ ဆိုတာလဲ မသိနိုင်ဘူး.. သိပ်ကိစ္စကလဲ”

ဗညားက ဖြတ်၍...

“ဒါနဲ့ နေပါဦး.. သူတို့က ဘာဖြစ်လို့အကုန်လုံး သိနေကြတာလဲ”

မြတ်ကသက်ပြင်းချရင်း..

“သူတို့အဖေ ကောင်းမှုပေါ့.. သူတို့အဖေက သိပ်တော် တဲ့လူကြီးလေ.. သူတို့ငယ်စဉ်ကတည်းက သူတို့အဖေက မုန့်ဖိုမပေးဘဲ မေးခွန်းတစ်ခုအဖြေမှန်ရင် ထိုက်သင့်တဲ့ငွေကြေးပေးခဲ့တယ်.. ၂ ပမာ ဟောဒီလမ်းတောက်လျှောက် မြင်မြင်သမျှဟာ မေးခွန်းထုတ်သွားလေ့ရှိတယ်။ အဲဒါကို ကညာနဲ့မေပျိုက ဖြေပေးရတယ်။ ကြာလာတော့ အားလုံးကို အာဂုံဆောင်နိုင်တဲ့ အဆင့်ဖြစ်ကုန်တာပေါ့။ အထူးသဖြင့် မေပျိုပါပဲ”

“ဒါဖြင့် အခုလက်ရှိ ကမ္ဘာမြေပုံဆိုတာ”

“မေပျိုပါပဲ.. သူက ပိုက်ဆံမရရင် ဘာမေးမေးမဖြေဘူး”

ဘာမှမသိဘူးထင်ထားသူတစ်ယောက်က အရာရာအားလုံး သိနေ၍ အိပ်မက်လိုပင် ခံစားနေရသည်။ ဒါကြောင့် ပဟေဠိဘာမေးမေး မဖြေဘဲ တစ်လစာကျွေးမည်ဆိုမှ ဖြေသွားသည်ပဲ။

“အဲဒါပါပဲ.. နောက်ဆက်တွဲ မေပျိုဘာတွေသိထားလဲ ဆိုတာ ဘယ်လိုမှ မခန့်မှန်းနိုင်ဘူးလေ”

အားလုံး သက်ပြင်းချကြသည်။ ကြောက်စရာအကောင်းဆုံး **Killer** ကို မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်ဖူးကြားဖူးကြပြီလေ..

“ဒါနဲ့.. ဒါတွေအားလုံး နင်ဘယ်လိုသိနေတာလဲ”

မြတ်ခေါင်းငုံ့သွားသည်။ ပြီးမှ..

“ငါက သူတို့မသိတဲ့.. သူတို့အဖေရဲ့ လူယုံ”

တတိယမြောက်သော လူထူးလူဆန်းတစ်ယောက်ကို သူတို့မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်လိုက်ရပြန်သည်။

ကျောင်းဝင်းထဲစဝင်ကတည်းက အပြီးအသတ်အတွက်ချခဲ့သော ပုံရိပ်များ..

ဘယ်သူက ဘယ်သူ့ကိုမှ မသိသလို ဟန်ဆောင်မှုများအရာရာ နောက်ပြန်ရင်လိုက်သလို လှစ်ခနဲပြေးဝင်လာသည်။

“ကျော်ဇင်”

မြတ်၏ ခေါ်သံ။

“နင်သာ.. ကညာနဲ့လက်ထပ်လိုက်ရင်..”

စကားစတိုလေးပင်စွာ လေထဲလွင့်ပျံသွားသည်။ ထိုစကားစနောက်သို့ နောက်ဆက်တွဲပြဿနာများပင် တပုံတပင်လိုက်သွားလေတော့သည်။

x x x

စွန့်လွှတ်ခြင်းဆိုသည်မှာ
အနေနီး၍ မဖြစ်နိုင်ပေ။

x x x

နိဂုံးစာပေ

“ငါနိုင်ငံခြားရောက်နေပြီမြတ်”
အင်တာနက်တွေ့မှတစ်ဆင့်. .

“ကောင်းပါတယ်”

“အခြေအနေကရော”

“ကောင်းပါတယ်”

ကွန်ပျူတာပေါ်မှ မြတ်ပျောက်သွားသည်။ နောက်ချက်ချင်း
ပြန်ပေါ်လာပြီး. .

“နောက်တစ်ခါ မဆက်သွယ်ပါနဲ့. . နောက်တစ်ခါဆက်တာ
နဲ့ မေပျိုသိသွားလောက်တယ်. .”

ဖျတ်ခနဲ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ထိုမှစ၍. . .

x x x

နိဂုံးစာပေ

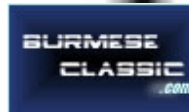
မြတ်...

ငါပြန်လာပြီ

ကျော်ဇင်

ထိုစာတမ်းသည် လေးနှစ်ကြာပြီးသော အခါမှ ကွန်ပျူတာ ပေါ် ပထမဆုံးတက်လာသော စာတမ်းပင်ဖြစ်တော့သည်။

x x x

ထိုအိမ်၏ညောင်ခန်းကို သူလွန်ခဲ့သော လေးနှစ်ကျော်က သူ ငယ်ချင်းတစ်ယောက်နှင့် ရောက်ခဲ့ဖူးပါသည်။

ယခုအချိန်ပြန်ရောက်တော့လဲ ဘာမှမပြောင်းလဲ။ နံရံတွင် စီရိထားသော စာအုပ်များ၊ ဧည့်ခန်းအလယ်တည့်တည့်မှာမှ ကျွန်း စားပွဲတစ်လုံး။ သပ်ရပ်သန့်ရှင်းလို့။

“ဒီမှာ ခဏစောင့်ပါ... ဆရာမလေးလာပါလိမ့်မယ်”

အိမ်ဖော်အဒေါ်ကြီးက ခုံတစ်လုံးလာချပေးသည်။

မမြင်ရတာ ကြာပြီမို့ ရင်တဒိတ်ဒိတ်။

ရွှေလျားလာသော ခြေသံ။ ထိုခြေသံကို သူလေးနှစ်ကြာပြီး

သည့်တိုင် မှတ်မိနေဆဲ။ ယခင်လိုမဟုတ်။ ခြေလှမ်းတုန့်ခနဲ ရပ်သွားသည်ကို ခံစားမိသည်။ နောက်မှ ပြန်လည်အသက်ဝင်၍..

သူ့ရှေ့လာရပ်သော အရိပ်တစ်ခု..

“မေပျို”

ဟုတ်ပါသည်။ ဘာမှ မပြောင်းလဲ.. ဟောင်းနွမ်းဆွေးမြေ့သောဝတ်စုံဖြင့်သာ..

သူနဲ့ဘေးနား အတက်(ချ်)ချီကွေ့(စ်)မှ ငွေများ ထုတ်ယူ၍ စားပွဲပေါ်တင်လိုက်သည်။ ပြီးမှ..

“ကညာ ဘယ်မှာလဲ”

သူမ ဘာမှမဖြေ။ အံ့ဩဟန်လဲမပြ။ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်သာ။

သူငွေများကိုထပ်ယူ၍ စားပွဲပေါ်ထပ်တင်လိုက်သည်။

“ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို မေပျိုဘယ်လိုယုံကြည်ထားလဲ”

သူမ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားသည်။ ငွေပုံကြီးကိုကြည့်သည်။ ပြီးနောက် ဖြည်းဖြည်းစွာထရပ်ပြီး သူ့အိတ်ကပ်ထဲက နှစ်ရာတန်တစ်ရွက်ကိုဆွဲယူသွားသည်။ ပြီးနောက်.. ခြေလှမ်းကိုပြန်စ၍

သူဝုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်သည်။ နောက်.. ဒေါသသံဖြင့်..

“ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆိုတာ ဘယ်လိုခံယူထားလဲ.. ဖြေလေ”

သူမခြေလှမ်းတန်သွားသည်။ နောက်.. သူဖက်လှည့်၍..

“ဖြေပြီးပြီလေ”

“ဘာ.. ဘယ်လို”

နားမရှင်းဖြစ်သွားသည်။ သူမက သူ့ဆီကယူသွားသော နှစ်ရာတန်ကို လေထဲမှာ ခါယမ်းပြီး..

“ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆိုတာ နှစ်ရာတန်မေးခွန်းပါပဲ..”

သူ့ခုံပေါ်ဝုန်းခနဲ ပြန်ထိုင်ကျသွားသည်။

နီ : မိုး : ၈၁၆၀

အခန်းထဲမှာ သူတစ်ယောက်တည်း။ လှုပ်ရှားမှုလဲမရှိ။ အပ်ကျသံပင် မကြားရ။

သစ်ပင်မေးခွန်းရဲ့အဖြေ.. အားလုံးကောင်းစေချင်တဲ့ ဆန္ဒနဲ့လုပ်ခဲ့တဲ့အတွက် ဘယ်သူ့မှာမှ အပြစ်မရှိပါဘူး။

အမှန်က.. ဝေဖန်သူတွေကသာ သစ်ပင်ကိုသတ်ပစ်တာပါ။

လ : စ : ၁ : စွ : ၁ ကြို : စ : ၁ : လျ က်

အကြည်တော်

သစ်ပင်မေးခွန်းရဲ့အဖြေ.. အားလုံးကောင်းစေချင်တဲ့ ဆန္ဒနဲ့ လုပ်ခဲ့တဲ့အတွက် ဘယ်သူ့မှာမှ အပြစ်မရှိပါဘူး။

အမှန်က.. ဝေဖန်သူတွေကသာ သစ်ပင်ကိုသတ်ပစ်တာပါ။

လျှို့ဝှက်သောကစားပွဲ(2) သို့..

နီ : မိုး : ၈၁၆၀

